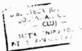

MIKE HASSEL

ORDON: UCIDE-ŢI APROAPELE!

NEMIRA

Mike Hassel

ORDON: UCIDE-ȚI APROAPELE!

Traducere din limba germană de SORIN PETRESCU

772094T

NEMIRA
1998

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

MIKE HASSEL
ORDER: TÖTE DEINEN NÄCHSTEN!
Editura Nemira, 1998

ISBN 973-569-189-2

Fiicei mele, care mi-a redat surâsul...

De-aici, de la fereastra camerei mele, situate la etajul al zecelea al hotelului *Inter*, luminile Tangerului[1] sunt ca niște licurici.

Este aproape miezul nopții.

Nu se aud decât bâzâitul discret al aparatului de aer condiționat și respirația ușoară a Lianei.

Votca e bună. Smirnoff veritabil. Îmi mai torn un pahar. Sunt liniștit. Coșmarul s-a terminat. Este liniștea dinaintea sfârșitului. Știu că din acest hotel n-am să mai ies viu. Cel puțin cinci lunetiști veghează zi și noapte toate ieșirile și intrările.

Nu-mi pare rău de mine. Dar Liana și copilul nu au nici o vină. Sau una singură: că sunt ai mei și trebuie să-mi împărtășească soarta.

Abia întrezăresc contururile stâncilor Gibraltarului. De-acolo, din Gibraltar, a plecat totul.

Privesc calendarul: 30 iunie 1994. Doamne, cum a trecut timpul!

Doamne, cât de puțin mai am!

De-acolo, din Gibraltar, a plecat totul!

---

[1] Oraș-port în Maroc (n. tr.).

I

LA ILAHA ILLA ALLAHU!
LA ILAHA ILLA ALLAHU!
LA ILAHA ILLA ALLAHU!
LA ILAHA ILLA ALLAHU!
LA ILAHA ILLA ALLAHU!
LA ILAHA ILLA ALLAHU!

Subcentrul de pregătire a comandourilor speciale, mai pe scurt, SCIS[1], beneficiază de o protecție deosebită. Pereți construiți dintr-un aliaj complicat: beton, plumb, argint și încă ceva. Ceva ultrasecret.

O rețetă specială folosită parțial în proiectarea bârlogului lui Hitler. Preluată cu succes de Saddam Hussein, pentru adăpostul lui de lângă Bagdad.

Varianta arabă pentru kamikadze este *FIDA IYYUN*[2]. Cei care sunt aleși pentru îndeplinirea celor mai periculoase misiuni de tip militar.

Adică noi. Cei șase aleși. Cei care suntem acum supuși unui tratament psihotronic. Ne sunt implantate reacții psihocinetice, așa cum ai introduce o dischetă într-un calculator, determinându-l să lucreze după cum îi comanzi.

[1] Unitate ultrasecretă situată, după unele variante de sorginte rusească, într-un buncăr, la o sută de metri sub nivelul mării (n. tr.).

[2] Literal: „Cei care se sacrifică" (lb. arabă) (n. tr.).

Pe scurt, ni s-au activat genele primare, aflate în stare de conservare. Suntem programați să ucidem. Dar asta nu e o noutate. Pentru asta există mercenari, nu-i așa? Noutatea e că NE-au transformat în roboți.

EI!

EI sunt acum creierul nostru!

Nu mai suntem mercenari de natură umană. Suntem mercenari mecanici. Supuși total și definitiv lui *DIH KHODA*[1].

Ne-au transformat în agenți PSI[2].

Noi știm să mânuim armele.

EI

însă

știu mult mai mult!

EI știu să ne mânuiască conștiințele!!

Și mai știu ceva!

EI nu știu să-și iubească aproapele.

În genele noastre stinse, și acum reactivate cu ajutorul cipurilor implantate în ceafă, ne repetăm ceea ce EI vor ca noi să pricepem: *AL – awal YA'MUR*[3].

EI! *B'NAI BRITH*.[4]

[1] Călăuză (lb. arabă), de fapt, șeful Ordinului Asasinilor (n. tr.).

[2] Conștiințe manipulate (n. tr.).

[3] Prima comandă (lb. arabă) (n. tr.).

[4] „Fiii Alianței", organizație creată la New York, în 1843, de emigranți evrei de origine germană. În Franța, există două-trei mii de membri (n. tr.).

KARA'A[1] AL-KHAMES[2]-SUTRA[3] AL SADES WA AL KHAMES ASHAR[4]

O, voi cei ce credeți, nu luați Jidovi sau Creștini drept prieteni. Ei sunt prieteni numai între ei. Cine dintre voi însă și-i alege ca prieteni, este ca și unul dintre EI. Allah nu ocârmuiește un popor nelegiuit.

KARA'A AL-TASEH[5]-SUTRA AL-RABEH WAL ISHROON AL MYYA[6]

O, voi cei ce credeți, luptați-vă împotriva necredincioșilor celor învecinați, și EI să afle în voi cruzime; și să știți că Allah e cu cei ce se tem de EL.

[1] Coran (lb. arabă) – i.e. pagini de carte. Coranul este Cartea Sfântă a Islamului (n. tr.).

[2] A cincea (lb. arabă) (n. tr.).

[3] Din *Sura* (lb. ebraică) – i.e. la început, zid de piatră, apoi, rând de carte, epistolă, verset (n.tr.).

[4] A cincizeci și șasea (lb. arabă) (n. tr.).

[5] A noua (lb. arabă) (n. tr.).

[6] A o suta douăzeci și patra (lb. arabă) (n. tr.).

II

– Ați ucis în Angola. Ați fost în comandourile care l-au salvat pe Djohar Dudaev. Ați dus la bun sfârșit atacuri în Bosnia, Transnistria și Cecenia. Sunteți suspectați că ați fi participat la atentatele politice din Egipt și Rusia, ca și la loviturile de stat din România și Polonia. Sunteți, pe scurt, copiii nimănui, care au luptat pe un pământ străin și care l-au părăsit cu sentimentul că Sfântul Dolar este singurul care îi ocărmuiește.

Baza Rattlesnake[1] este una dintre cele mai secrete baze de antrenament din Gibraltar, care aparține SAS.[2] Iar cel care bengăne, așezat cu un sfert de bucă pe un birou multifuncțional, este un grangur din stafful serviciului. Un tip corect, din vârful pantofilor cu bot ascuțit, până la frizura care încearcă să-i ascundă chelia prematură.

Stăm înfundați în niște scaune gen pilot, care ne oferă tot confortul necesar. Colonelul Schröder și maiorul Pavlovici au dreptul, evident, la locurile din față. Colosul, Fijianul, Iusuf Ciler[3] și cu mine ne mulțumim cu locurile de pe margine. Se vede bine și de-aici.

– Sunteți printre puținii care cunosc în detaliu metodele de luptă ale fundamentaliștilor islamici. Dar, pentru ceea ce aveți de făcut de-acum înainte, nu e de ajuns. Va fi nevoie să învățați încă două lucruri esențiale. Primul: metodele lor de organizare. Cel de-al doilea: Coranul, învățătura lor fundamentală, și care începe

[1] „Șarpele cu clopoței" (lb. engleză) (n. tr.).

[2] Serviciile Speciale ale Forțelor Aeriene britanice (n. tr.).

[3] Personaje din romanele anterioare ale autorului (n. tr.).

cu preceptul: *LA ILAHA ILLA ALLAHU!* Domnilor, tradus în limba engleză, aceasta înseamnă: NU EXISTĂ ALLAH ÎN AFARĂ DE ALLAH!

Englezoiul ia o pauză și ne conspectează ca pe niște firimituri căzute din sandvișul lui. Privirea îi zăbovește ceva mai mult timp pe figura Colosului, și putem remarca cum mustața îi tremură nervos. Nu-i vorbă, nici noi, ceilalți, nu am putea servi drept modele unui pictor de biserici, dar se pare că americanul ne depășește de departe.

Charles Pamperville, cum se recomandase profesorul nostru, se așează în spatele unui birou, la care stătuse probabil și străbunicul său, și prinde să răsfoiască mai multe hârtii. Mustața lui își păstrează ușorul tremur nervos, pe care nu i-l temperează nici măcar pipa uitată neaprinsă în gură.

– Sper ca Bunul Dumnezeu să-l fi îndrumat în cunoștință de cauză pe Sir Hugh Ramsey în alegerea ta, mormăie englezul, aparent fără importanță. Mai trage câteva fălci din pipa stinsă și-și trece cu gingășie mâna prin părul dat la remaiat. Tușește în stil britanic și reia: Gentlemen, misiunea mea a fost aceea de a vă introduce în materie. Instructorul-șef, Benjamin Styles[1], va fi cel care vă va îndruma mai departe. Vreau să mai adaug doar un lucru, pe care de altfel sunt convins că-l cunoașteți prea bine. O fac însă pentru a fi sigur că l-ați înțeles pe deplin. Tipul se ridică de pe scaun, pentru a da mai multă importanță spuselor sale, și se hotărăște să renunțe la pipă, devenită oricum obiect de decor. Gentlemen, ni se adresează el din nou, cu un apelativ care ni se potrivea ca o umbrelă cu mâner în curul unei vaci, gentlemen, nu veți primi nici un ban, dacă obiectivul misiunii pentru care ați fost recrutați nu va fi atins. De astă dată nu mai sunteți plătiți doar ca să luptați. De astă dată sunteți plătiți pentru a realiza ceea ce ne-am propus. Și nu vă ascund că neîndeplinirea misiunii ar antrena după sine scoaterea voastră definitivă din scenă.

Charles Pamperville se înclină scurt și părăsește țanțoș încăperea, atent să nu-și strice dunga de la pantaloni.

[1] Numele sunt, evident, trucate (n. a.).

– Este un constipat, hotărăşte Colosul în numele tuturor. Odată, pe când eram la Marines, am făcut o aplicaţie comună cu Royal Navy[1] în Marea Mediterană, pe undeva, prin apropiere de Malta. Atunci am avut destul de rara ocazie să întâlnesc un astfel de specimen. Era un soi de grangur. Se înfipsese pe puntea unui crucişător şi se chiombea prin binoclu, hotărât, se pare, să-l devoreze cu privirea. Dădea impresia că se află în propriul său apartament, urmărind cu voluptate o femeie care se dezbrăca în apartamentul de vizavi. Marea era destul de furioasă, ceea ce îl silea la un efort deosebit pentru a-şi păstra poziţia pe care şi-o propusese. Se credea, dragi camarazi, urmaşul amiralului Nelson, şi atunci se căznea să servească de exemplu cadeţilor care-l înconjurau. Cu toate acestea, cadeţii ştiau că tipul îşi fixase concentrarea, undeva, între călcâie şi buci. Am căzut cu toţii de acord că englezilor li se servesc la prânz bastoane de bambus. Prea stătea drept, şi se mişca o dată cu vasul.

– Soldat Frederick Sheldon, ai de gând să ne asasinezi mult timp cu tâmpeniile tale? întreabă retoric colonelul Schröder. Dacă viaţa omului are o limită, de ce nu ar avea şi prostia lui?

Un gâlgâit îndelungat ţine loc de prim răspuns. Apoi, Colosul mângâie bidonaşul de care nu se desparte nici la budă şi-şi înăbuşă o râgâitură cerută de situaţie. Are un ficat cu care ar putea supravieţui şi un pluton de prometei. Dar nu apucă să dea răspunsul adecvat.

Pe uşa capitonată în piele îşi face apariţia instructorul-şef Styles. De-acum, lucrurile prind să intre pe făgaşul normal.

Benjamin Styles este recunoscut ca unul dintre cei mai eficienţi agenţi pe care i-au avut vreodată Serviciile Secrete britanice. Arată de parcă tocmai a fost scos dintr-un sarcofag, dar simţim până în vârful degetelor magnetismul pe care îl emană.

– Toţi am fost copii, începe el, dar nu este obligatoriu să sfârşim ca bătrâni. Important e ce facem între cele două limite. Şi tocmai pentru că timpul ne presează, voi trece direct la subiect. Veţi forma trei echipe distincte. Prima: Florin Zamfir şi Frederick

[1] Marina Regală Britanică (n. tr.).

Sheldon. Voi vă veți infiltra în rețelele subterane de influență arabă, pe axa Marsilia-Lyon-Paris. Obiectiv: descoperirea și lichidarea vârfurilor de triunghi[1] care vor ca Islamul să domine Franța. După răsplată și plată, domnilor. Învinșii din Alger vor acum să devină învingători în Paris. Francezii și-au făcut-o cu propria lor mână. Zâmbește într-un peș și savurează de unul singur tâlcul celor spuse. Apoi reia: Asta nu înseamnă că nu vom colabora cu DTS[2]. A doua echipă, Iusuf Ciler și Fred Maragano, se va infiltra în „Brigada arabă". Veți lupta, domnilor, cu arma în mână, împotriva creștinilor. Cele două echipe vor acționa independent. Până la un punct. Legătura va fi păstrată prin colonelul Schröder și maiorul Pavlovici, doi turiști excentrici, care au câștigat o sumă fabuloasă la Cazinoul din Monte Carlo și au pornit într-o croazieră pe Marea Mediterană, cu un iaht de închiriat.

Instructajul durează toată ziua, cu pauze de masă. Alte zece zile vom fi oaspeții bazei Rattlesnake, timp în care trebuie să memorăm date, nume, localități, metode, adrese, structuri și infrastructuri. Vom locui împreună, într-un minicampus creat special pentru noi, dar vom fi antrenați pe celule.

Schröder și Pavlovici se bucură de o atenție deosebită. Ei doi, împreună cu o a treia persoană[3], dețin cheile de la un safe care conține documente ce ar putea schimba multe guverne din Europa. Și nu numai.

De aceea, nici nu ne însoțesc pe noi, ceilalți patru, în barul care ni s-a pus la dispoziție. Deasupra ușii, firma e fără echivoc: „Intri pe două picioare și ieși pe patru." Colosul nu mai are nevoie de altă invitație. Dă buzna asemenea unui taur comunal invitat la un concurs național de montă și nu se oprește decât după ce face cunoștință cu bara de protecție a tejghelei.

---

[1] Este vorba de organizarea în triadă a celor care acționează pe teritoriul Franței. Fiecare combatant cunoaște doar doi dintre colegi, dintre care unul este vârful. Astfel, dacă un *cap* cade, ceilalți *capi* rămân în picioare (n. tr.) .

[2] Departamentul de Supraveghere Teritorială (Contraspionajul francez) (n. tr.).

[3] Vezi *Pentru bani, înainte!* și urm., de același autor (n. tr.).

– Nu mă întrebați ce fel de băutură prefer, urlă el, în stilu-i caracteristic, fără ca cineva să-l fi întrebat ceva. Orice băutură e bună, cu o singură condiție: să trotilează specimenul pe care-l aveți în față.

Spaniolul care o face pe barmanul nu este un tip abia luat de la țâța mă-sii.

– Ai nevoie de un dentist! constată el, introductiv. Îți pute gura.

Colosul e în culmea fericirii. După atâta amar de instructaj, are și el parte de o descărcare bine venită. Totuși, nu apelează încă la metodele lui violente. Cu timpul, a început să-i cam placă lupta de idei. Ne privește cu mândrie, ca și cum ar fi scăpat de cea mai cumplită constipație din istoria metabolismului uman, și i se adresează barmanului spaniol cu toată gentilețea de care e în stare:

– Se impune o precizare. Cine pleacă de-aici „în patru labe"? Cel care servește sau cel care este servit?!

Cădem pe spate. La o asemenea exactitate a frazei, din partea Colosului, nu ne-am fi așteptat niciodată.

Mai puțin purtat pe la școli înalte, Fred Maragano, alias Fijianul, scoate o tăbliță de plastic, gen Credit Card, și i-o aruncă barmanului direct în mărul lui Adam. Nefericita victimă nu prea dă semne evidente de încântare. Mai pe scurt, cade ca secerată. Apoi apare și locțiitorul, care, mult mai cooperant, ne întreabă ce rahatu' mă-sii vrem.

– Ne-am bucura să-ți miști curul tău ăla gras și să faci să ne parvină câte o bere ametită, îl atenționează Fijianul, rânjind.

– O bere amețită? întreabă, nedumerit, locțiitorul. Voi nu sunteți normali!

– Iată de ce, intervine Iusuf, cerem o băutură anormală. Iar dacă în următoarele cinci secunde nu o avem în față, șansele tale de a trăi scad cu o viteză uluitoare.

Pentru oricine din lumea *noastră*, o bere amețită nu reprezintă o băutură greu de digerat: bere, votcă, șampanie, suc de roșii, chimen și măsline verzi. Locțiitorul însă nu pare a fi ajuns nici la gradul de caporal în materia respectivă. Oricum, la îndemnul lui Iusuf, prinde viteză. Îi dăm cu toții o mână de ajutor la

prepararea trotilului, care ar putea candida la premiul Oscar în domeniul combinațiilor de băuturi, dacă s-ar decerna așa ceva.

O scenă idilică, pe care o poți întâlni în multe baruri aflate de-a lungul și de-a latul lumii. Doar dacă, și în acest caz, ar fi fost vorba de un bar adevărat, iar barmanul și clienții ar fi fost reali. Dar nu e așa. Și nu întârziem să luăm cunoștință de cruda realitate. Pe lângă ingredientele cerute pentru prepararea celui mai dichisit cocteil din lume, se mai găsește ceva în plus, despre a cărui prezență nimeni nu este informat: hașișul. Combinația capătă acum alt nume. Dorit de El. *HASCHISCHIM*[1].

Gena noastră rămasă în conservare devine mai activă decât o furnică recent condamnată la muncă silnică pe viață.

Cineva apasă pe butonul *PORNIT*.

În memorie ne rămân numai elementele de care au El nevoie.

Pentru a contracara pericolul fundamentalist, nu e de-ajuns să știm să ucidem. Trebuie să fim unii dintre El. Trebuie să cunoaștem Coranul și să nu ne fie frică de propria noastră viață.

Infiltrarea într-o rețea de calibrul celei algeriene din Franța nu este la îndemâna oricui și nu se face așa de simplu cum vedeți prin filme. Aici, lucrurile sunt bine stabilite, ordinele se execută fără discuție, ierarhia este structurată pe imbatabilul sistem al Mafiei: *Matarese Circle*!

Suntem printre cei mai bine pregătiți mercenari din lume! Dacă nu cei mai buni! Un singur lucru ne lipsește, ca să ducem la bun sfârșit misiunea pentru care am fost recrutați: credința în Allah!

Dar de asta se și ocupase SAS!

[1] Literal: „Fumătorii de hașiș" (lb. arabă) (n. tr.).

Marsilia nu este un port pentru care să faci o pasiune. Mai ales atunci când te trezești dintr-o beție marinărească, doar într-un tricou și un pantalon, și cu doar doisprezece franci în buzunar.

Când fac ochi și văd pubelele de gunoi care mă înconjoară și șobolanii care încearcă să-și prepare un prânz din mine, îmi vine iar s-o dau pe leșin. În cap îmi bat mii de clopote și gura mi-e mai amară ca fierea.

Mâna mea dreaptă, cea mai deșteaptă dintre cele două pe care le posed, găsește rapid sticla de Pernod, ce aștepta, timidă, să-mi ofere un prim-ajutor. Citesc cu atenție eticheta, ca să mă asigur că nu e gaz, și remarc faptul că o asemenea băutură nu mai avusesem prilejul să degust. Mai pe scurt, iată ce scria: „*Hotelul Americanilor*, rezervare, contact Colosul, dacă nu, autodistrugerea." Scurt și la obiect.

Sparg sticla și o iau la drum. Nu știu unde se află hotelul cu pricina, dar nici nu întreb. Pașii mă poartă ca pe un cal obosit, care simte încă de departe mirosul grajdului.

Sunt pur și simplu teleghidat!

La *Hotelul Americanilor*, mă așteaptă, într-adevăr, o rezervare. Cercetez camera de-a fir-a-păr și, bineînțeles, nu găsesc nimic. Îmi lustruiesc pantofii scâlciați cu cearșaful imaculat și mă scandalizez pe tema lipsei de igienă.

Verificarea e făcută de însuși șeful recepției, însoțit de camerista de pe etaj, o bucățică pe cinste. În comparație cu tricoul și pantalonii mei, la care șeful privește cu nedisimulată scârbă, cearșaful ar putea juca rolul principal într-un clip pe tema detergenților

și a eficacității lor. Șeful își exprimă totuși dorința de a-mi schimba așternutul. Soluția însă nu mă satisface. Cer să fie schimbată și camera.

Mă numesc Iafar Sunit și sunt cetățean algerian în vizită la rudele mele din Franța. Ahmed Ben Omar, supranumit Colosul, urmează să mă contacteze printr-o tipă pe care, chipurile, trebuie să i-o suflu.

Două zile mă plictisesc de moarte. Mai e una, și comanda de autodistrugere venită de la Centru se va reactiva automat. Dar nu e cazul.

Spre seară, apar. Tipa care-l însoțește pe Colos face toți banii. Deși impresia mea despre femei, implicate în altceva decât în pat, este deplorabilă.

Colosul e un tip de doi metri pe doi, doar cu un ochi la activ, și cu cicatrice care ar putea ocupa în voie o jumătate dintr-un manual de medicină legală. Am intrat în horă și am invitat-o pe tipă la dans.

– Ați cam întârziat, bag eu verbul, fără nici o altă introducere politică.

– Trebuia să ne ștergem urmele, se mâțâie ea, cu ochii și cu nasul pe tricoul meu murdar. La voi nu funcționează apa caldă?

– La noi funcționează glonțul rece, îi dau eu de știre. Când aflu restu'?

– Voi, arabii, sunteți cumplit de grăbiți, dă ea drumul unei judecăți de valoare, plimbându-și un sân pe brațul meu. Peste vreo cinci ore ne întâlnim cu niște asiatici băgați în ciorbă.

– Locul?

– Nu-ți face probleme. Te ducem noi. Cred că ai apucat să afli că iubiții voștri comandanți au căzut?!

– Nu înțeleg.

– Adică, n-ai avut curiozitatea să citești ziarele de astăzi, puiule?!

Ajung în cameră și deschid *Le Matin*. Știrea e pe pagina a treia. Cei doi turiști care câștigaseră o sumă imensă la Cazinoul din Monte Carlo, și care închiriaseră un iaht, au suferit un nau-

fragiu. Cadavrele lor, mai umflate ca două baloane, au fost găsite după două săptămâni pe coastele insulelor Canare. Identitatea le-a fost stabilită după amprentele dentare.

Din acest moment, îmi este tăiată orice punte. Reacționez cu întârziere la bătăile tot mai insistente în ușă. Când deschid, primesc drept în bot jetul de gaz ce-mi era destinat.

Mă trezesc într-un soi de buncăr, față în față cu doi chinezi sau japonezi, ce-or fi fiind, care mă privesc cu un zâmbet larg pe buze. Sincer să fiu, eu unul nu găsesc nici un motiv de bucurie. În doi timpi și trei mișcări sunt conectat la un computer, iar una dintre asiaticele, mi se adresează într-o franceză impecabilă:

– Saltă! Hai, hai, că nu prea e timp!

Din întuneric apare tipa cu pricina și, după ce se recomandă, Erna, mă ia la întrebări:

– De unde știai că suntem noi? Am folosit trei perechi și toate s-au comportat în același fel: bărbații s-au făcut cui, iar femeile se gineau după gigoloul de serviciu. Pe Ahmed nu-l cunoșteai. Nici pe mine. Și totuși, ai venit direct!

Ahmed! Ăsta trebuie să fie Colosul. Ne-am dat dracului! Suntem, care vasăzică, cu adevărat supușii lui Allah! O privesc pe Erna cu simpatie, și-i comunic noutatea zilei:

– Am uitat să-ți spun că nu mai lucrez pentru grădinița de copii...

– Iafar! Cât de bun ai fi, n-aveai cum să nimerești la fixul fixului!

– Atunci, s-o luăm așa: pe tipul de la DTS l-ai văzut și tu, era la bar. Îl știu, pentru că am lucrat cu el acum vreo cinci ani, în Maroc.

Erna mă ascultă de parcă aș recita poezia de sfârșit de an școlar. Verificarea e necesară oricând, dar trebuie să fie reciprocă pentru a avea eficiență.

– Ei bine, continui eu, numai Ahmed, din cei trei, l-a salutat pe francez.

– Ești prost sau ce? Cum era să-l salute, ca să se trădeze? Am din ce în ce mai mult impresia că nu-ești decât un pui de cățea infiltrat în Serviciile noastre.

– Iar tu ești o tâmpită, îi întorc eu complimentul. Ți-am spus doar că mi-am luat transferul de la grădiniță. Când vrei să-ți aprinzi țigara și bricheta dă trei rateuri la rând, la doi tipi cu brichete diferite, care stau la distanță de zece metri unul de altul, e clar că amândouă brichetele provin de la aceeași firmă!

Aparatul la care sunt conectat piuie și zice ceva pe limba lui. Rezultatul afișat pare a mulțumi audiența. Erna apasă pe un buton, și în cameră intră Ahmed. Fac ochii ca ai unei broaște gravide. E și nu e Colosul. Seamănă leit, dar în cap îmi sună un clopoțel de argint.

Vine direct spre mine cu lăboiul întins.

– *Salam alecum*, Iafar! Sper să ierți micile neplăceri, dar știi și tu cu ce se mănâncă munca noastră. Votcă?

Îl înjur scurt în gând și-mi lipesc ochii de el. Doar nu ne-or fi făcut operații estetice! Îmi toarnă o bărdacă de Stalicinaia și trece la prezentări.

– Pe Erna o cunoști. Ei sunt Wang și Sumya.

– Despre ei nu am nici o informație.

– Fac parte din stafful tehnic. Nu ies niciodată la lumină. Iafar, când ne faci legătura cu omul de la GIA[1]?

– Trebuie mai întâi să-l găsesc. Acum trebuie să fie, pe undeva, prin Lyon.

– *Pe undeva?* caută Erna să intervină.

– Am înțeles că misiunea ta s-a terminat, buburuză mică, replic eu, puțin enervat. Nu vă faceți griji. Știu, la o adică, de unde să-l iau.

– Iafar, tu nu prea ai încredere în noi, mă dojenește cu glas blând Ahmed. Credeam că suntem camarazi în lupta pentru cauza sfântă.

Conform scenariului, ar mai fi un pic și ar trebui să izbucnesc în lacrimi, cerându-mi spășit iertare. În loc de scena așteptată, scot cu un gest firesc siringa cu tranchilizante, disimulată într-un pachet

[1] Grupul Islamic Armat, cea mai radicală dintre mișcările armate algeriene (n. tr.).

de țigări, și le distribuie câte o porție. Înainte să poată reacționa, țipii sunt la orizontală. Vine rândul meu să-i iau la verificat.

Îmi scot micuțul IBM și trec la identificare. Nici un piuit nu tulbură însă liniștea din jur. Cipul din ceafa lui Ahmed, dacă ar fi existat vreunul, nu reacționează. Verific de trei ori, dar rezultatul este negativ.

Clar! Fusesem atras într-o cursă de care, probabil, rușii nu erau străini. Cum nu e cazul să filozofez pe tema dată, trec la scotoceala de rigoare. Bineînțeles, nimic. Ies din buncărul care se dovedește a fi o anexă a spălătoriei din subsolul hotelului și o iau către parkingul subteran. Mut mașina pe care o închiriasem în spațiul A4: consemn negativ, întâlnirea a eșuat. Legătura cu Centrul urma să primească o reconfirmare, după întâlnirea cu omul GIA, la Lyon.

Scot „bombița" din torpedoul Peugeotului și mă întorc în „buncăr". Cei patru zac mai departe în pozițiile în care i-am lăsat. Fixez mașinăria diabolică de un perete și întorc discul minuscul la cifra cinci. După care ies și încui conștiincios ușa.

Urc spre camera lui „Ahmed" și, în clipa în care intru sub duș, aud explozia.

– *Bkhatrak*[1], Ahmed, sau cum naiba te-oi fi numind, recit eu teatral.

Cât despre misiunea mea, pare a se încheia înainte de a începe. Iar pentru asta există ordinul de autodistrugere, care însă nu vine.

El hotărăsc când.

Privesc pe fereastră către mașinile Poliției și Salvării, care sosesc într-o bulibășeală desăvârșită, cu toate sirenele în funcțiune. Nu pot părăsi hotelul sub nici o formă. Nici dacă m-aș transforma într-o pasăre. Cu siguranță, falsul Ahmed are plantați niște băieți care supraveghează ieșirile, ținând într-o mână o pușcă cu lunetă, iar în cealaltă fotografia mea.

Ați simțit vreodată cu adevărat frica? *Frica*, nu spaima. Frica animalului prins în capcană, care-și roade propria-i labă, ca și cum ea l-ar fi trădat. Numai pentru a scăpa. Dar nu de moarte se

[1] La revedere! (lb. arabă) (n. tr.).

teme, nu, ci de faptul de a fi *prins*. Animalele se uită la moarte ca într-o oglindă. Oamenii, ca la un tablou! Nu v-aș dori s-o simțiți vreodată pe pielea voastră.

Ridic receptorul și cer recepția.

– Aici camera 409. S-a întâmplat ceva?

– Nimic deosebit, îmi răspunde recepționerul, cât se poate de profesional. Rămâneți în cameră, totul se va lămuri foarte repede.

– Am auzit o explozie, insist eu.

– Nu intrați în panică. Nu este nimic serios.

– Dar nu m-ați înțeles, domnule, eu vă rog să-mi trimiteți un polițist. Cred că pot ajuta cu ceva. Mă înțelegeți, nu prea pot spune multe la telefon.

După câteva secunde de tăcere, recepționerul îmi răspunde pe o tonalitate ceva mai joasă:

– E-n regulă! Așteptați, vă rog, în cameră!

Nu trec cinci minute și aud bătăi în ușă. Slavă Domnului! Am baftă. Tipul e singur, cam de înălțimea mea, și poartă toate accesoriile tipice unui polițist francez. Îl invit politicos în cameră și, pe la spate (nu-i frumos, da' asta e!), îi trimit ultimul ac cu tranchilizante din „pachetul de țigări".

Îl dezbrac ca pe o femeie, după ani de abstinență, și mă privesc în oglindă. Arăt precum cel mai autentic polițist plecat în căutarea adevărului.

Ies hotărât pe ușa principală și mă îndrept spre o mașină de poliție, trasă ceva mai deoparte. Urc fără invitație și-i proptesc șoferului pistolul în coaste.

– Demarează!

E momentul în care IBM-ul meu găsește cu cale să înceapă să piuie!

Tipul de la volan o ia, fără să scoată o vorbă, înspre ieșirea din oraș. Găsește autostrada spre Lyon și nu pregetă să se angajeze în trombă. E o mașină oficială și nu trebuie să ne oprim la mica barieră pentru a plăti taxa de rigoare. Continuăm să tăcem amândoi.

E clar! IBM-ul meu nu are cum să greșească. Este fabricat la comandă, pentru a reacționa la o singură lungime de undă. Și

pentru o singură misiune. Ca și mine. După care, devine automat inutilizabil.

Nu ajungem la Lyon. Mai sunt opt kilometri, dar nu-i mai parcurgem. Peugeotul cotește brusc la dreapta și ne angajăm pe o alee cu pietriș. Cauciucurile fornăie, puțin supărate, dar nu trece mult și ne oprim în fața unui *ranch*.

Șoferul oprește și se întoarce spre mine. Îi identific, instantaneu, chipul hidos. E Ahmed! Colosul! Este Frederick Sheldon, camaradul meu din Angola, Cambodgea, de la Sarajevo...

Mai este camaradul meu?!

Ahmed, alias Colosul, scoate un IBM, la fel cu al meu și-mi verifică, la rândul lui, identitatea. Parchează mașina într-un garaj cu ușă teleghidată, de unde preluăm un Porsche cu număr de Danemarca. Pe autostrada mai dreaptă ca o sulă de urangutan pus pe fantezii sexuale, Colosul dă drumul la sonor:

– Pe fir au intrat băieții de la Securitate[1]. Au o combinație cu rușii și cu francezii! Mie mi se rupe, n-am nimic de pierdut. Eu nu sunt patriot, pentru mine, America nu reprezintă țara mea. Eu sunt un om simplu. Urăsc ideile, fiindcă îți aduc numai neplăceri. Bagă botul într-o sticlă de plastic și mi-o întinde, deși cu un gest de reținere. Erna, icnește el, Erna este... a fost un agent dublu. Nu trebuia s-o omori, dar e OK! De unde aveai să știi? Eu unul nu am sensibilități de genul ăsta, oricum.

– Cum rămâne cu mașina Poliției în care te-am găsit? trec eu la chestiuni mai practice.

– Mașina! Orice student, băi puțică, poate vopsi o mașină oarecare și s-o transforme în ce vrea el. Chiar și într-una a Poliției.

Mă reculeg și mai arunc o dată undița.

– Bun, hai să te cred, deși, după cât te cunosc, nimic nu te-ar opri să treci la inamic, cu tot cu arme. Dar ce căutai tu în mașină? Parcă aveam alt punct de întâlnire.

Râsul gros al Colosului mă readuce la realitate. Nu suntem, totuși, actorii unei piese. Sau, poate, suntem.

De fapt, suntem. Suntem actorii unei piese.

[1] Poliția Secretă română, aflată la acea dată în „exil"(n. tr.).

Am uitat! Așa e! Suntem actorii unei piese! Iar șeful nostru este Regizorul!

– Ești mai prost ca un găinaț învins de clismă, mă gratulează Colosul. La hotel venisem să te arestez, ca să te scot din rahatul în care tocmai intraseși. Planul nostru a fost de la început o variantă falsă. Pe fir era un agent rus, care nu putea fi anihilat, așa că i-au dat și lui o pâine de mâncat. Tu nu aveai cum să știi, așa că ai jucat rolul peștișorului de aur. Ar trebui să-mi lingi tălpile că te-am salvat. Și în loc de asta, ce faci? Începi să mă iei la întrebări și să cauți adevărul. Nu pentru așa ceva suntem plătiți. Revino pe pământ, prietene, e bine și aici. Măcar aici există dolari.

Oscilez între a-l lua de gât și a mă sinucide. Aleg o a treia variantă, care se traduce printr-o tăcere prelungă.

– Te-ai supărat? întreabă Colosul, cu gingășie. Hai să-ți fac harta. Am sosit în Marsilia din Corsica. Dușmanul de clasă, cum îți spuneam, mirosise toată combinația, drept care își propusese să mă lichideze pe drum și să mă înlocuiască. Dar, ce să vezi, inteligența mea nativă m-a îndemnat să-l conving pe stewardul de serviciu să-mi dea o altă cabină pe feribotul cu care călătoream. Chipurile, odaia exala mirosuri prea urâte pentru nasul meu fin.

– Ți-a fost greu să-l convingi?

– Cred și eu că nu! Am ras două porții de fasole... Tu m-ai învățat... Aici i se zice *le caviar roumaine*... Am ras, cum îți spuneam, două porții de fasole și mi-am lăsat stomacul să vorbească prin purtătorul lui de cuvânt, precizează Colosul, bătându-se peste buci.

– Și?

– L-am scos pe steward pe brațe și i-am făcut oleacă de respirație artificială. Aerul sărat are proprietăți curative de necrezut. A făcut pe dracu' în patru și l-a convins pe un italian cu creierii pe bigudiuri să schimbe cabina lui, pe care o împărțea cu un compatriot, cu *single*-ul meu. Bineînțeles că la asta a contribuit și bancnota de o sută de dolari, pe care i-am strecurat-o în buzunărelul lui de serviciu, puțin mai mic decât Golful Persic. Pe italian l-au găsit seara, când am ajuns la Marsilia. Avea cinci gloanțe în cap și două în inimă. Pe frunte îi scrijeliseră o semilună.

Colosul aruncă o privire în oglinda retrovizoare, care, spre uimirea mea, refuză să se spargă, şi-şi aranjează frizura. Are şi de ce. La o sută de metri ne aşteaptă un baraj al poliţiei. Am simţit ceva călduţ în pantaloni. Colosul era deja cu piciorul pe pedala de frână.

Poliţaiul controlează cu grijă actele şi ocoleşte fără grabă maşina. După privirile lui admirative, se pare că un Porsche nu e chiar de lepădat.

– Frumoasă maşină! hotărăşte el să înceapă conversaţia. O aveţi de mult?

– Oho! precizează Colosul, aprinzându-şi un trabuc categoria întâi, fără să se deranjeze să-i ofere unul şi caraliului.

– Mergeţi în Marsilia cu afaceri?

– Da.

– Şi de-acolo?

– Tot mai departe, dă uriaşul noi detalii.

Poliţistul ne-ar înghiţi, dacă regulamentul i-ar permite să fie canibal. Dar n-are încotro. Treaba poliţiei e să controleze actele şi să cotrobăie după niscaiva arme sau droguri. Nu eşti obligat să-i spui de câte ori ai vizitat buda în ziua respectivă.

Salută scurt şi ne face semn s-o luăm din loc.

– Ai făcut cam multă gălăgie cu bombiţa ta, îmi zice Colosul, după ce pătrundem în suburbiile Marsiliei. Puteai să-i lichidezi mai în linişte, nu să te iei la întrecere cu Hiroshima.

– Ar fi rămas urme.

– Atunci, de ce n-ai dat foc la toată Franţa?!

Ne cazăm tot la *Hotelul Americanilor*. Biletele pentru feribotul de Corsica ne aşteaptă la recepţie. Evident că nici unul dintre noi nu le va folosi. De altfel, tipii care urmau să ne înlocuiască ne aşteaptă în garaj.

Le pasăm cheile de la maşină şi de la camere, biletele pentru vapor, după care o tundem spre ieşirea de serviciu. Luăm un taxi şi ne oprim în port.

Din cele vreo douăzeci de cârciumi care împânzesc Rue des Étrangers, o străduţă de nici o sută de metri lungime, cea mai

căutată de arabi este *Kabish*[1]. Patronul este un sirian, al cărui tată fusese hăcuit precum un salam de israeliţii aduşi de englezi în 1940 pe coasta vestică a Mediteranei. Lucru care nu-l împiedică să-i iubească la fel pe toţi clienţii, arabi, evrei sau de altă naţionalitate. Doar până la ieşirea din local.

Un local în care poliţiştii, deghizaţi sau nu, sunt prezenţi non-stop. Mă şi întreb de ce oare toţi agenţii secreţi, ca şi noi, trebuie să se întâlnească numai în cârciumi. Ei, de ce! Evident, pentru că aici te poţi pierde uşor în decor.

Ne aşezăm la o măsuţă ceva mai mare decât o batistă dantelată, pierdută de o contesă în calea unui marchiz, şi ne parvin la moment două degetare pline ochi cu rachiu. Obiceiul casei. Patronul ne priveşte, ca un eunuc două prospături aduse în haremul sultanului, şi întreabă ce comandăm. Nu emitem pretenţii deosebite. Mâncare marinărească şi cu specific arăbesc, plus bere de cea mai proastă calitate.

– N-avem un asemenea tip de bere, protestează patronul, minţind cu neruşinare.

– Prietenul meu vorbeşte foarte prost franceza, îi explic eu. A vrut să spună „berea cea mai ieftină" pe care o aveţi. Sau vă lipseşte aşa ceva?

– Dar ce naţie e prietenul tău? mă chestionează, fără jenă, sirianul.

– Idiot, îi răspund eu.

Arabul îl mai priveşte o dată pe Colos şi e de acord cu această categorisire.

Nu trec zece minute şi avem în faţă două castroane pline cu celebra mâncare marinărească. Pentru cine nu ştie, treaba asta e un fel de amestec preparat din toate resturile de la bucătărie. Resturi de legume, carne, până la flegme şi borâturi. Totul se pune într-un cazan şi se fierbe cu adaos de condimente. Rezultă o magmă informă care, după răcire, se taie în felii şi se pune la încălzit în clipa în care este dată comanda.

[1] Rugăciune pentru morţi, la evrei (n. tr.).

Ne punem pe halit, nu înainte ca Ahmed, alias Colosul, să-și exprime dorința de a participa personal, cu prima ocazie, la prepararea mâncării respective. Așa cum ne-am așteptat, berea e pișoarcă. Uriașul se face că se face, și dărâmă sticla pe podea. Într-o secundă, sirianul stă înfipt în fața lui.

– Nu e urina mea, se apără Colosul. Este ceea ce ni s-a servit la masă. Fără să vreau, am răsturnat sticla.

– Cea mai bună bere arăbească, scrâșnește patronul, dovedindu-se total neînțelegător, după care se întoarce spre mine și mă invită să-i traduc amicului cât mai fidel cele spuse.

O fac într-o arabă perfectă, învățată la liguafonul SAS-ului. Dintr-o dată, patronul pare turnat în bronz. Continuăm să clefăim, cu tipul pe post de statuie decorativă. Într-un târziu, se întoarce și urlă către un chelner să curețe murdăria și să aducă altă sticlă de bere.

Apar și încă două degetare cu rachiu, drept scuză. Tot în contul casei. Colosul socotește însă că scuza e cam meschină. Pretinde că o halbă plină ochi cu rachiu ar putea suplini, oarecum, lipsa de respect a patronului.

Declară că este gata să le și plătească, dacă așa prevăd ciudatele legi ale ospitalității din partea locului. N-apucăm să terminăm haleala, și în fața noastră stau două halbe cu un lichid gălbui, în care se scaldă două pere autentice. Viața începe să devină mai suportabilă.

Cu urechea lăsată pe post de santinelă, percep reducerea la jumătate a zgomotului specific unui local. Mai e puțin și s-ar putea să intrăm în joc. Patronul bagă în funcțiune artileria grea, și două thailandeze pe post de franțuzoaice se străduiesc să ne atragă atenția.

– Ai bucile cam mici, constată Colosul, fixându-i o palmă pe fund uneia dintre ele.

Într-adevăr, cam un sfert din palma lui rămâne neocupată.

– Cum te cheamă? gângurește gagica, trecându-și degețelul mic peste buzele lui strivite de pumni.

– „Să ți-o pun", așa mă cheamă, se recomandă politicos Colosul, trăgând cu ochiul spre cealaltă divă, care-mi masa cu

profesionalism umerii. Da' ţie cum îţi zice? Frumoasa din pădurea adormită?

Colosul e mort după basme. Ar fi în stare să stea zile întregi, nemâncat şi nebăut, ascultând pe cineva care i-ar citi din Fraţii Grimm sau din Andersen. Cum la fel de topit este după desenele animate. Dacă în toiul unei lupte i-ai aşeza în faţă un televizor, la care apar Mickey Mouse sau Donald Duck sau Tom şi Jerry, ar renunţa la orice şi s-ar instala la vizionare, fără să-i mai pese de ce se întâmplă în jur.

– „Dimineaţă-de-vis", şopteşte suav micuţa.

– „Dimineaţă-de-vis"?! se scandalizează Colosul. Ce nume mai e şi ăsta? Şi în pat cum o să te strig? N-ai o poreclă?

– Lulu!

– Sună promiţător, zice uriaşul, sorbind ultima porţie din halbă, în urma căreia trage o râgâitură de zile mari. Iar acum, Lulu, prinde-ţi poponeţul în mânuţe şi vezi-ţi de drum. Şi, dacă ai cumva un loc liber, ia-o şi pe colega ta!

Micuţele nu par foarte încântate de programul propus, dar figura Colosului le convinge că e mai bine să-i urmeze sfatul. Patronul ne dă din nou târcoale, inventând nişte firimituri pe care e nevoit să le îndepărteze cu şervetul din dotare.

– Plata, hotărăşte falsul Ahmed, şi vocea lui poate fi asemuită unei canonade de obuze de 180 mm.

Sirianul îşi freacă temeinic urechea agresată şi zice o sumă.

– Nu intenţionăm încă să cumpărăm localul, îi comunic eu ultimele ştiri pe scurt. Două porţii de rahat, două pişoarce şi două pere, asta e tot ce am consumat. Restul am înţeles că ar fi în contul casei.

Patronul înregistrează spusele mele şi recalculează. Rezultatul e acelaşi. E timpul să intrăm în scenă. Mă scotocesc în buzunarul de la spate şi scot un napoleon de argint, confecţionat pe o matriţă specială, pe care e inscris sloganul: *La ilaha illa Allahu*. O monedă preluată de cei de la *B'NAI BRITH* de la o pereche de arabi „făcuţi" dezertori.

Pentru cine nu e familiarizat, GIA se organizează după sistemul „triunghiului chinezesc". Nu degeaba instructorii lor provin lin Phenian, via Beijing.

Asta înseamnă că lucrează numai pe perechi şi că în sistem ste cunoscut numai vârful triunghiului. Dacă pică perechea, pică el mult vârful, care, la rândul lui, cunoaşte numai o singură ersoană. Mai e nevoie să vă fac desenul?!

Ca să-l prinzi însă pe *il cappo di tutti cappi* cere timp. Nu ani. Zeci de ani. Iar, un poliţist, cât ar fi el de destoinic, mai mult de louăzeci, hai, douăzeci şi cinci de ani, nu prinde în meserie. Mai les dacă este destoinic!

Sirianul nu paralizează, aşa cum ar trebui să figureze în cenariu. Ia moneda şi o probează între dinţi. Pare descins din ecolul al XVIII-lea, drept pentru care Colosul îl priveşte cu ţărmurită aviditate.

– Nu e de halit, îi precizează el arabului, prea puţin convins ă acesta ar cunoaşte utilitatea monedei. Ne-ai cerut să-ţi plătim entru produsele consumate, ceea ce, iată, am şi făcut. Poate eşti mabil să ne aduci restul. Ceva mai iute. Suntem al naibii de rabiţi. Vaporul nostru o tunde peste exact o oră.

Patronul o bagă într-a doua şi dispare în spatele unei perdele le tul verde. În local, fumul a ajuns atât de gros, că-l spargi cu bickamerul. Îi dibuiesc, totuşi, pe cei doi francezi de la DTS, puşi ă ne acopere, dar şi ca nu cumva să le scăpăm din ochi. O fac sub coperirea de contrabandişti, specie de care e plină Marsilia. Un al aselea simţ îmi comunică amical că suntem filaţi şi din altă parte.

– Prietene, se adresează Colosul unui chelner, care are proasta nspiraţie să treacă prin preajmă. Fii drăguţ şi mai adu două halbe u bere. Vezi să fie pline ochi, şi dacă lucrul ăsta se întâmplă peste n minut, nu-mi rămâne decât să te propun la decorare.

După care îi zâmbeşte. Sigur, nu e chiar zâmbetul Giocondei, lar băiatul porneşte în cea mai importantă cursă contra cronoetru din viaţa lui.

În minutul următor, avem în faţă articolul comandat. Colosul ste expert în băuturi. Dacă s-ar decerna o medalie pentru cel mai un cunoscător în ramură, ar fi un câştigător sigur. Îmi dă peste

mână, tocmai când vreau să fac cunoştinţă cu noua porţie, şi-l cheamă la el pe nefericitul chelner.

– Gustă! zice Colosul, făcându-i semn către halbă.

Chelnerul nu percutează îndeajuns de repede, prilej pentru Colos de a-l băga cu botul în recipient. Arabul bea în neştire, simţindu-şi sfârşitul aproape. Când este lăsat liber, trage aer pe nări aşa cum se dezumflă un cauciuc. Dintr-o dată, pare teleghidat. Face ochii ca un melc evacuat din locuinţă prin sentinţă judecătorească şi o ia direct prin perdeaua de tul verde.

Îmi bag ca neamul prost degetul în halbă şi-l trec peste vârful limbii.

– Haşiş!

– Începe dansul! conchide Colosul, făcându-se că nu-l bagă în seamă pe patronul care se apropie de noi cu paşi de gheişă.

– Restul! fredonează arabul, lăsând pe farfurioară câteva bancnote de cinci franci, printre care ginim şi un bileţel.

Privirile îi sunt din nou languroase.

Gata! Am intrat în joc. Primul lucru pe ordinea de zi e să scăpăm de cozi, indiferent de unde ar proveni.

– Vânt la pupă! ne mai urează patronul, arătându-ne nişte dinţi negri, de care i-ar fi fost ruşine şi unui puşcăriaş pe viaţă.

– Undo-i buda? trece Colosul la chestiuni practice, lăsând saluturile de rămas-bun pentru mai târziu.

Sirianul preia funcţia şefului de protocol şi ne conduce personal spre cabinetul de uşurare. Nu ezită să ne aducă la cunoştinţă faptul că în dotare intră şi o cantitate apreciabilă de hârtie igienică. O dată ajuns în faţa obiectivului, Colosul îl informează că nu este un împătimit al drogurilor. Patronul mimează nedumerirea, aşa că uriaşul consideră necesar să-l bage cu capul în vasul destinat îndeobşte nevoilor omeneşti. Apoi trage şi apa, după care-l şterge la gură cu hârtia atât de lăudată.

– Şi? Altfel, totul e bine acasă? se interesează el. Mămiţica ta mai trage din pipă? Frăţiorul tău o mai ia la buci?

Sirianul îşi revine într-un târziu. Acum Colosul consideră că a venit vremea mesei. Îi bagă pe gât bileţelul primit drept rest, pe care este înscris mesajul: „Dana 15, depozitul 233, ora douăzeci

și trei." Constată că arabul este în continuare însetat, și ca atare îi servește o porție de bucățele de ziar mânjite, aruncate în coșul de gunoi de lângă căcăstoare. Meniul nu este preferința supremă a personajului. Dă la boboci în ritm de rock. Acum, Colosul îl face să înțeleagă că desertul cel mai bun e propria-i borâtură. Prea mult, chiar și pentru un arab crescut printre cămile și trimis în Occident să propage islamismul.

Scapă adresa pe care o așteptam, alta decât cea la care eram noi așteptați de niscaiva ucigași plătiți, și leșină. Pe primul agent DTS, care, chipurile, are și el nevoie la toaletă, îl anihilăm repede.

– Nu-l ucide, îl sfătuiesc eu pe Colos, al cărui braț, ceva mai subțire decât o coloană dorică, e încolăcit pe beregata nefericitului.

Colosul e neașteptat de ascultător. Îi frânge spatele și-i dă drumul lângă sirian, cara arată ca o masă inertă. Acest lucru va spori, cu siguranță, ura francezilor împotriva arabilor – punct câștigat în îndeplinirea misiunii noastre.

Cel de-al doilea copoi are o soartă diferită. Îi învinețesc ochiul drept, nu pe cel stâng, ceea ce, conform consemnului, înseamnă „intrat în misiune".

Atmosfera se încinge, și e cazul să eliberăm ringul. Ieșim prin fereastra budei, lucru dificil pentru Colos, dar, cu puțin efort, reușește să se catapulteze în curtea interioară, căzând drept peste niște tomberoane. Nu prea dă semne de mulțumire. Mârâitul lui îmi amintește de reacția omului primitiv la vederea mamuților.

Îl informez că asemenea neplăceri fac parte integrantă din misiunea noastră.

A fura o mașină în Marsilia, e ca și cum ai lua un lift într-un hotel de lux. Nu trec douăzeci de minute, și ne găsim la numărul 20 de pe Rue Kellemen. Sunăm la ușă și suntem conduși fără nici o vorbă la etaj. De-acum, nu mai e de glumit. În spatele unui birou, stă o făptură umană, ceva între un crocodil și un palmier, care se arată foarte preocupată de câteva hârtii întinse în fața ei.

– Ahmed Ben Omar și Iafar Sunit, silabisește arătarea. Sau mai bine... Frederick Sheldon și Florin Zamfir?

E gata! Nici măcar nu suntem înarmați, pentru a lua cu noi câțiva gorobeți în lad. Om fi noi maeștri în lupta corp-la-corp, dar nenorocirea e că gloanțele nu cunosc acest mic amănunt.

Croco-palmierul ne conspectează cu interesul unui măcelar care trebuie să tranșeze doi porci pentru o sărbătoare câmpenească. Este momentul ales de Colos pentru a elimina o toxină de gradul zero. Atmosfera devine practic irespirabilă.

– E cazul să te ceri afară, dacă știi că suferi cu colonul, zbiară creatura din fața noastră, trăgând cu disperare de cremaliera ferestrei, care se încăpățânează să rămână închisă.

Sparge geamul cu un taburet aflat la îndemână și iese pe jumătate la aer. Cei doi tipi care ne țintuiesc cu pistoalele lor Sena, rămân demni pe poziție, deși ar urma cu conștiinciozitate exemplul șefului lor. Simțul datoriei este însă mai puternic.

– Nu e cazul să vă temeți, ne spune croco-palmierul, într-un târziu. Suntem de la SAS. Acum câteva ore am anihilat cuibul. După raport, am primit datele voastre. Sunteți așteptați la Lyon, în cartierul arăbesc. Asistentul meu, pe care o să-l găsiți în holul de la intrare, o să vă ofere toate datele.

Din două una: ori tipul minte, ori spune adevărul. Ultima variantă cade. Misiunea noastră e ultrasecretă, iar sprijinul SAS este doar logistic. Prima posibilitate cade și ea, dar numai cu condiția ca știrea din *Le Matin* despre moartea maiorului Pavlovici și cea a colonelului Schröder să fie falsă.

Cu alte cuvinte, suntem la mijloc. Colosul nu are însă timp de supoziții și de considerații logice. Dă buzna în holul de la intrare și exclamația lui mă bagă în tremurici.

– Doamne-Dumnezeule! Dumneavoastră aici! Allah e mare și îndurător!

– Iar tu ești un tâmpit și mai mare, scrâșnește Pavlovici, căci el este, frecându-și nervos nasul roșu. Ai putea să bați la ușă când intri. Nimeni nu ți-a comandat să rămâi la stadiul de babuin.

– Soldat Sheldon, se aude și vocea lui Schröder, pardon, Ben Omar, ce crezi că ar descoperi medicii legiști, dacă s-ar apuca să-ți disece cutia craniană?

Colosul nu răspunde. Este atât de uimit, încât îmi cere să-l ciupesc. O fac cu cea mai mare plăcere, deşi îmi frâng degetele pe bucile lui mai tari decât granitul.

– Pierderea identităţii se face prin moarte, ne explică colonelul Schröder, pe un ton calm. Nu e timp să vă explic acum întreg mecanismul. Afară vă aşteaptă un 2 CV[1]. Obiectivul vostru: cartierul arăbesc din Lyon. Misiune: infiltrarea în filiera traficului cu arme. Aveţi un transport mascat, constând dintr-un conteiner plin cu armament provenit din Belarus. Evident, armele sunt defecte, cu o singură excepţie: cele aflate în lada aleasă spre verificare de Amin. Reţineţi acest nume: Amin. S-ar putea să fie colacul de salvare de care veţi avea nevoie la un moment dat. Ne priveşte cu neîncredere, dar rânjetul lui, culmea, ne dă siguranţă. Suntem cu ochii pe voi, continuă neamţul. Dar numai pentru supravegherea misiunii. În caz de eşec, aveţi o singură cale. O ştiţi, n-are sens s-o mai repet.

Da. Ştiam. Autodistrugerea.

Apoi, din cât de complicate fuseseră până atunci, lucrurile se simplifică. Suntem doi algerieni, reali în acte, sosiţi să predea un lot de arme ruseşti membrilor filierei franceze „Sharara"[2] a GIA.

2 CV-ul ne duce fără probleme până la Lyon, în cartierul arăbesc. Colosul se extrage cu greutate din minusculul automobil şi face câteva mişcări de dezmorţire.

– Nu apreciez în mod deosebit acest tip de maşină, îmi comunică el primele impresii.

– Te cred, îl confirm, toată viaţa ţi-ai petrecut-o doar în tancuri şi în transportoare blindate.

– Să nu uităm de vapoare, precizează uriaşul, care ţine foarte mult la perioada petrecută la Marines. Îmi amintesc de frumoasele zile când simulam câte un atac asupra unui rahat de insulă. Nu ne lădeau pot decât pentru o căcare la trei zile. În schimb, primiserăm intrare liberă la cazanul cu whisky.

– Aveaţi distilerie voastră?

[1] Automobil de mic litraj, de construcţie franţuzească (n. tr.).
[2] Scânteie (lb. arabă) (n. tr.).

– Era whisky falsificat, firește, spune Colosul, mândru. Ei, și într-una din „excursiile" astea, căpitanul fregatei s-a pilit atât de rău, încât a confundat insula părăsită din Caraibe, folosită drept obiectiv, cu o alta, plină ochi cu băștinași și turiști. Ne mânjiserăm pe față cu toate vopselele găsite la magazie, uniformele erau mai împuțite decât niște cârpe cu care ștergi pe jos într-o cârciumă de cartier, și, când am debarcat, urletele noastre puteau acoperi ușor zarva făcută de toate cascadele de pe glob adunate la un loc. Ceea ce pot să-ți spun e că nu formam o imagine de natură să încurajeze turismul în regiune. Pe scurt, o parte dintre turiști a crezut că se filmează. Se zgâiau, folosind din plin aparatele de fotografiat și camerele video. Asta l-a deranjat cumplit pe ofițerul nostru însărcinat cu contrainformațiile. Trebuie amintit aici că și el fusese părtaș la degustarea licorii. Nu a lipsit mult să comande foc deschis împotriva „spionilor comuniști". Între timp însă, căpitanul începuse să-și revină, așa că totul s-a rezumat la distrugerea aparatelor în cauză, pe motiv că aduc prejudicii securității Statelor Unite. O altă parte, băștinașii, mai obișnuiți cu micile greșeli de genul celei pe care tocmai o comiseserăm, au luat-o, conform scenariului, la sănătoasa, în direcții numai de ei cunoscute. În fine, o a treia parte, care se ocupa cu obișnuitele afaceri cu droguri și buci tinere, a rămas paralizată. Bunurile să găsească la fața locului și a le părăsi, echivala cu o sinucidere. Cred că „ocuparserăm" deja o jumătate de insulă, când căpitanul a prins să dea semne certe de trezire. Compararea datelor nu i-a adus satisfacția pe care o aștepta. Ba dimpotrivă, transmisionistul i-a prezentat o cablogramă, din care reieșea că Statele Unite nu au nici în clin nici în mânecă cu ceea ce se întâmplă pe insula respectivă. S-a dat semnalul de întoarcere pe navă. Dar, dacă a cuceri o insulă, pentru noi, cei din Marines, era floare la ureche, a reveni la nava-mumă era deja o aventură. Fetițele cu colane de flori, îmbrăcate în ciuda croitorilor, cârciumarii care te îmbiau la fiecare colț cu băutură care mai de care mai exotice și, nu în ultimul rând, *el chiquito*[1], care-ți oferea cocaină la un preț derizoriu, toți și toate...

[1] Băiețașul (lb. spaniolă) (n. tr.).

Dar Colosul, alias Ahmed Ben Omar, nu apucă să-și ducă povestea la bun sfârșit. Cum stăm noi așa, pe stradela asta împuțită, sprijiniți de 2 CV-ul nostru galben, sporovăind despre una și despre alta, atragem în mod firesc atenția ginitorilor, care nu întârzie să-și facă apariția. Un arăboi, care probabil că fusese, într-o viață anterioară, vibrator la curtea regală, ne întreabă cât e ceasul.

– E târziu, îl informează Colosul. La ce oră te-a rugat mamica să fii acasă?

Arăboiul nu are o oră fixă, se mai poate juca până este chemat la masă. Colosul scoate o monedă de cinci franci, îi deschide gura forțat, ca la câini, și i-o introduce sub limbă.

– Nici eu și nici prietenul meu nu ne vom supăra dacă o să dispari în următoarele cinci secunde. Îți vom păstra, în schimb, o amintire frumoasă, iar gândurile noastre bune te vor însoți peste tot.

Supusul lui Allah pare mulțumit cu câștigul minor, dar sigur, și o ia la trap. Întâmplarea stârnește oarece vânzoleală, și circulația prin partea locului prinde viață. Vorba unui poet: „Arabii toți răsar din cort..."

Ne continuăm conversația, prefăcându-ne că nu băgăm în seamă mediul înconjurător. Nu trece mult și un pui de beduin vine cu o propunere nouă:

– Hașiș, monsieur?

Colosul îl ridică pe puști la nivelul gurii lui și-i șoptește suav:

– Du-te la tac-tu și transmite-i că avem de vânzare niște „pocnitori" și niște „mazăre".

Îl lasă cu grijă la pământ, ca pe o rățușcă mecanică, și-i dă o palmă peste fund. Puștiul ia viteză și dispare într-un gang. Continuăm să schimbăm păreri pertinente despre ce se întâmplă pe Pământ și pe alte planete, în timp ce agitația atinge cote supreme.

Din gang apare un algerian mai urât decât o cămilă lovită de o macara. Ne face semne fără echivoc să-l urmăm. După câteva hoțuri și cămăruțe rupte parcă din cărțile cu poze de speriat copiii, ajungem într-o sufragerie blindată, cu covoare persane, perne și canapele, care de care mai pufoase. Doi harapi ne controlează peste tot, după care ne fac vânt, fără menajamente, spre mijlocul camerei.

Este momentul în care, pe o ușiță nu mai înaltă decât oracul unei broaște, iese un tip care se recomandă, direct, Mustafa Shamil. Ne strângem mâinile și ne instalăm pe pernele din dotare. Gazda noastră își plesnește mâinile de două ori și apare un servitor încărcat cu o tavă plină de cești și pahare. Dispare și, în mai puțin de un minut, se întoarce cu o cafetieră și cu o sticlă în formă de piramidă, plină ochi cu un lichid verde.

Mustafa ne îmbie, dar văzându-ne nehotărâți, face el oficiile de gazdă. Soarbe și din ceașcă, și din pahar, lăsându-ne să înțelegem că nu e pus pe otrăveală. Colosul își păstrează ceașca pentru zile mai vitrege și se repede la pahar. Lichidul din sticla piramidală nu-l scoate din papuci, dar nici nu-l îndeamnă să-i acorde cale-ntoarsă. Își mai toarnă o porție, ca pentru a se hotărî cu privire la o alternativă sau alta.

– Unul dintre micii mei mesageri mi-a adus o veste interesantă, începe Mustafa tratativele.

Aprinde o țigară mai parfumată ca un fanar și ne oferă și nouă. Colosul nu ezită să culeagă un snop întreg. Mustafa zâmbește și-l poftește să ia tot pachetul, iar uriașul, o antipildă pentru exemplificarea codului bunelor maniere, și-l însușește pe loc. Fără să mulțumească, firește. Își mai toarnă un pahar și, făcându-se că nu a priceput întrebarea gazdei, cere detalii despre originea băuturii.

Mustafa zâmbește din nou, dar acum îi putem admira caninii de aur.

– Cine sunteți?

– Dar tu cine ești? se rățoiește Colosul, de parcă el ar fi fost stăpânul casei.

– Eu sunt *Yadkol*[1]. Pentru mine, ca și pentru voi, presupun, timpul este foarte important. Cine sunteți?

– Recruți, intervin eu și, conform instrucțiunilor, dau drumul la textul de rigoare.

– Cine este *Yaqfil*[2]? vrea să știe arăboiul.

[1] Termen generic folosit de organizațiile secrete arabe care acționează pe teritoriul Franței, desemnând un agent de legătură (n. tr.).

[2] Închidere, lacăt (lb. arabă), persoana care închide „triunghiul" (n. tr.).

– Amin.

Îi vedem iar caninii şi, eu unul cel puţin, simt nevoia să-mi mai torn o porţie de trăscău. Trag cu ochii către Colos, şi siguranţa lui de sine îmi dă puteri noi. În fond, a o mierli e, la un moment dat, un lucru firesc şi necesar. Sigur, nu chiar la douăzeci şi şase de ani, câţi număr acum, dar asta nu are importanţă decât pentru mine.

– Amin e de mult în preajma lui Allah, ne informează Mustafa, cu un mieros. Înainte să părăsească lumea asta păcătoasă, a mai apucat să spună că-mi transferă toate prerogativele. Spuneţi ce aveţi de spus şi continuaţi-vă drumul. Allah e mare şi o să vă aibă în pază.

– *La Ilaha Illa Allahu!* şoptesc eu cucernic. Voinţa Lui e drumul pe care trebuie să-l parcurgem în viitor. Dacă Amin este deja *Acolo*, va trebui să mergem *Acolo*. Căci el este „lacătul" nostru.

Mustafa nu dă semne de bucurie la aflarea veştii. Îşi scarpină nervos bucile şi-şi umple iar paharul cu licoarea verde. Ne priveşte cu ochii iscoditori, cântărind cu precauţie situaţia. Tăcerea noastră este un prilej de derută, dar algerianul nu seamănă a proaspăt absolvent al grădiniţei pentru copiii handicapaţi.

– Îmi pare rău, fraţilor, zice el, într-un târziu, cu o figură mai tristă decât a unei călugăriţe scăpate ca prin minune de la-o tentativă de viol în grup. Din păcate, pe acest pământ, ocupat vremelnic de necredincioşi, de păgâni, nu am nici o putere să mă pronunţ în cazul vostru. Bate din palme, ca şi cum ar vrea să extermine un ţânţar nătăfăios, şi cei doi harapi care ne conduseseră apar ca din pământ. Omorâţi-i! hotărăşte Mustafa, cu o voce mărinimoasă, arătând cu capul spre noi.

Colosul ridică două degete ca şi cum s-ar cere afară.

– Ce este, fratele meu? întreabă algerianul. Ai o ultimă dorinţă pe care vrei să ţi-o îndeplinim?

– *Akh*[1], dacă tot mergem la Amin, poate ai un mesaj de transmis. Sau un colet, ceva. O vom face cu cea mai mare plăcere. Dar să nu fie prea greu, ne vor cere taxe în plus.

[1] Frate (lb. arabă) (n. tr.).

Mustafa clipește șăgalnic a nedumerire și-și mângâie bărbuța înțesată de mătreață. Este momentul ales de Colos pentru a-i arunca în față tava cu ceștile de cafea aburindă; în clipa următoare, îi sare la gât. Simultan, execut ún salt mortal pe spate și-i anihilez pe cei doi paznici cu o *hara* și o *tekatana*[1].

Colosul slăbește puțin strânsoarea și, din verde, algerianul trece la culoarea roșie. Are ochii ca două bile de biliard și limba mai lungă decât a unui cameleon.

– Și zici că nu vrei să ne încredințezi nici un mesaj pentru Amin?! Asta înseamnă că vrei să i-l transmiți personal. Drum bun!

E gata să-i frângă gâtul, dar îl oprește o voce cristalină venită din spatele nostru:

– Lasă-l! ciripește vocea.

Ne răsturnăm automat pe o parte și suntem pregătiți de atac. Nu e cazul. O Șeherezadă pogorâtă parcă din *O mie și una de nopți* ne zâmbește serafic. Căscăm gura și ochii, luându-i măsurile pe lung și pe lat. Tipa arată bestial: picioare până-n amigdale, țâțe tip burghiu, buze ultrasenzuale și o privire care l-ar face să roșească până și pe Belzebut. Poartă pantofi cu toc, gen Turnul Eiffel, și o rochie atât de mulată, încât nu trebuie să faci exces de imaginație ca să-i desenezi Muntele lui Venus. Pe scurt, gagica-i trăsnet!

Face câțiva pași spre noi, băgându-l pe Colos în tremurici, de zici că l-a călcat trenul. Nici eu nu sunt departe de un pui de Parkinson.

Fătuca se întoarce spre cei trei algerieni, care-și revin cu greu din contactul mai puțin plăcut cu noi, și gângurește:

– Voi, o lună de zile înapoi în Adrar[2]. Dacă doi necunoscuți vă pot lichida în câteva secunde, nu meritați să vă ocupați de protecția rețelei.

Face o mișcare din degetul mic, și cei trei dispar de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Colosul și cu mine privim în continuare

[1] Tehnici specifice Aikido (n. tr.).

[2] Oraș în Algeria, unde se pare că ar exista o bază secretă de pregătire a GIA, cu un regim dintre cele mai dure (n. tr.).

ca la teatru. Gagica trece printre noi doi, aproape atingându-ne, şi ne bagă în nări un parfum la zăpăceală. Sictir! Cu pregătirea pe care o am, aş rezista şi la un gaz paralizant, dar parfumul ăsta mă dă gata!

Colosul pufăie cu nesaţ pe nări, ca un ogar care miroase-n cur o căţea rea de muscă. Dă drumul unui fluierat, care l-ar fi umplut de invidie şi pe un impiegat de mişcare.

– Aşa se mai poate muri! adaugă el, pentru cazul în care nu ar fi fost înţeles pe de-a-ntregul.

Minunata ne arată dinţişorii ei ca nişte bobiţe de sidef şi scoate dintr-un bar mascat o sticlă de J&B. Toarnă în trei pahare şi ne invită cu privirea. Ciocnim ca nişte vechi prieteni, care se revăd după un număr respectabil de ani.

– *Wida' an!*[1]

– *Wida' an!* zice şi Colosul.

– Amin! scap eu, creştinește.

Splendoarea de fată cască gura de uimire şi-i putem admira laringele. Nu e printre cele mai dichisite pe care le-am văzut la viaţa mea, dar merge.

– Da, eu sunt Amin, spune ea după primul moment de stupefacţie. N-am ştiut că aveţi informaţii atât de bune.

E rândul Colosului să-mi întoarcă o privire suspicioasă. Dar nu e timp de explicaţii. Prind firul din zbor şi dau de duşcă paharul în cinstea îngeraşului meu păzitor. Sau al drăcuşorului, mă rog.

– La noapte, mergem după pocnitori, ne comunică Amin, zâmbind, umplând din nou paharele. Cred că ştiţi ce trebuie să spuneţi, dacă vă întreabă cineva de provenienţă.

Suntem instruiţi. Nu degeaba am petrecut zece zile în baza SAS din Gibraltar. Reţeaua pro-Hezbollah care acţiona pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice trebuia să cadă şi, pentru asta, a înlocui un container cu arme pe bune, cu altul cu arme stricate, reprezenta una dintre soluţii. Lucru nu din cale-afară de uşor. Dar, când de aşa ceva se ocupă doi profesionişti de talia colonelului Schröder şi a maiorului Pavlovici, poţi fi sigur de reuşită.

[1] Noroc! (lb. arabă) (n. tr.).

Amin mai trage o plimbărică prin cameră, pentru eventualitatea în care am mai fi avut îndoieli asupra formelor ei, pentru care un sculptor ar fi trebuit să-și petreacă o viață ca să le reproducă.

– La noapte, prinde ea să vorbească din nou, după ce-și dă seama că ne-am făcut plinul, la noapte va începe descărcarea vasului. Voi provocați diversiunea, de restul se ocupă alții. Dacă intră pe fir vreun polițist sau vameș, lichidați-l!

– Pe care? face Colosul pe nedumeritul. Pe polițist sau containerul?

Amin zâmbește angelic și-și scoate la vedere vârful limbuței. Colosul mai are la un colț și începe să scoată aburi pe urechi.

– Tu pe cine zici? întreabă ea, ca la școală.

– Containerul, răspunde Colosul, conștiincios.

– Bravo! Ești un băiat silitor, face matracuca, mângâindu-l ușor pe obraz. Lăpticul ți l-ai băut azi-dimineață?

Este rândul Colosului să dea drumul unui zâmbet, dar Amin nu reacționează. Pare școlită cu filmele horror.

– Liber! ne dă ea undă verde. Luați-vă găgălicea aia de mașină și dispăreți fără să faceți valuri. În drum, opriți-vă la o agenție și cumpărați două bilete la TGV-ul[1] de Paris, pentru mâine.

Urmează alte eforturi ale Colosului de a pătrunde în 2 CV, eforturi condimentate din plin cu cele mai suculente înjurături în arabă. Pornim, nu înainte ca uriașul să-și scoată capul prin capota de pânză. Pufnește și fornăie ca un boiler uitat în priză de proprietarii plecați în vacanță.

– La femei! urlă el, și singurul ochi i se rotește ca un girofar. Dacă nu ne oprim cât mai repede la primul bordel, mă scap pe mine. Amin asta m-a dat peste cap!

Iau un viraj cu toată viteza și mă angajez spre cartierul cu fetițe. Colosul tremură din toate încheieturile și-și face curaj trăgând de bidonașul lui, de care nu se desparte nici în somn. La răstimpuri, mai rage câte un: „La femei!" Pare un bătrân comandant, conducându-și vitejește mica lui oștire în lupta decisivă și îndemnând-o părintește: „Înainte copii, victoria e a noastră!"

[1] Tren de mare viteză (n. tr.).

Primeşte în bot tot curentul de pe bulevard, dar asta nu pare să-l deranjeze. Rămâne cu bărbia ridicată, cu nasul umflat, scrutând zările. Cristofor Columb însuşi nu ar fi părut mai convingător, pe când adulmeca Puerto Rico, de pe puntea corabiei sale.

Fac minuni de vitejie şi scot din 2 CV tot ce poate da. Poliţiştii de la circulaţie nu au timp nici să reacţioneze. Merg cu toate farurile aprinse şi cu claxon continuu. Capul hidos al Colosului ţâşnit prin capotă transformă totul într-o scenă ireală.

În fine, un ultim viraj, şi pun o frână bruscă în faţa primei case cu felinar roşu. Din cauza opririi neaşteptate, Colosul zboară prin capotă şi aterizează la vreo zece metri mai în faţă, drept peste un Mercedes ultimul tip. Stricăciunile aparţin însă numai Mercedesului.

Apare şi proprietarul, un negru cu cerceluşi în urechi şi în nas, care, total neinspirat, se apucă să protesteze vehement. Patima care-l mână-n luptă pe Colos este însă mai puternică decât orice obstacol. O labă dată în treacăt, şi negroteiul pleacă la zeii lui. Uriaşul se repede precum un tanc de luptă spre căsuţa cu bucurii. Nu se mai deranjează să sune sau măcar să deschidă uşa. Intră efectiv prin ea, transformând-o într-o grămadă de aşchii şi cioburi. E mai excitat decât un taur care a supravieţuit la zece coride. Prima apariţie cu păr lung şi fardată violent îi cade victimă. Uriaşul o prinde ca pe un coş cu cumpărături şi dă buzna în camera cea mai apropiată. Cu o mână dezbracă personajul, iar cu cealaltă se dezbracă pe el.

– Plata la urmă! Acum nu am timp de aşa ceva, fornăie Colosul, nemulţumit de încetineala cu care se petrec lucrurile.

În fine, se intră pe *Strasse*, moment în care Colosul descoperă stupefiat că obiectul muncii sale este un bărbat. E drept, fardat, purtând chiloţei dantelaţi, cercei şi pantofi cu toc ascuţit, epilat peste tot, dar bărbat.

Instantaneu, Colosului îi trece orice apetit sexual. Se îmbracă rapid, de parcă s-ar fi dat alarma într-o tabără de luptă, şi scuipă câbit:

– 'r-aţi ai dracu' de poponari! Am uitat că sunt în Franţa!

Iese mai turbat decât intrase și, când îi fac semn că a greșit ceva și că ținta dorințelor sale se află la vreo douăzeci de metri mai la dreapta, se repede spre mine.

– N-am nici o vină, urlu eu, dând ocol 2 CV-ului, ca să scap de nebun. Trebuia să-ți belești amărâtul ăla de ochi! La urma urmei, puteai să i-o pui și tipului ăluia, că doar avea o gaură pe undeva.

Colosul răstoarnă mașinuța pe o parte și-i face vânt pe stradă în pantă. Calcă peste muianul negroteiului cu Mercedesul, care tocmai dădea semne de revenire la viață, și mă prinde de guler.

– Deschide drumul, mugește el, iar dacă nici de data asta nu nimeresc într-o fofoloancă, te poți considera un tip ghinionist.

Mai mult plutesc, decât merg, către casa cu pricina. Formalitățile durează extrem de puțin. Colosului i se livrează marfa și i se înmânează cheia de la camera perdițiilor.

Dar acum uriașul e foarte precaut. Smulge chiloții metisei care-i fusese repartizată și-i face un control minuțios.

– Ești ginecolog? încearcă patroana să lămurească situația. Sau de la Poliția Sanitară?

Colosul se declară mulțumit de rezultat și dispare în cea mai mare viteză. E rândul meu. Dar nu sunt într-o stare prea bună. Refuz tratamentul, în schimb accept un pahar de Pernod. E o băutură pe care v-o recomand.

După ce înțelege că eu aș fi paza de corp a monstrului, cotoroanța se prăbușește pe canapea și se servește din sticla plătită de mine.

– Sunt de peste cincizeci de ani în meserie. În '40, după ce au declarat Parisul oraș liber, am fost prima franțuzoaică care și-a oferit serviciile ocupantului, declară ea, cu mândrie îndreptățită, fornăind provocator pe nările cât motoarele unui turboreactor. Deși soldații germani păreau fioroși și duri, în pat se comportau ca niște adolescenți aflați la prima ciocăneală. Aveau pielea mai albă decât laptele de vacă și mai fină decât mătasea de Lyon. Doar puțulicele erau în suferință. Cu puțin efort însă se putea rezolva și impedimentul ăsta. Odată, am avut și un general. Purta un nume tare complicat, tot ce am reținut era *von*. Așa îl și strigam.

îi plăcea la nebunie să-l altoiesc cu o cravașă și, când necheza mai abitir, îi băgam mânerul în cur, după care juisa cu bucuria unui armăsar pur sânge. Ce vremuri!

Zgripțuroaica își mai toarnă un pahar, ca la ea acasă, și, purtată de valul amintirilor, îmi scapă o mână între picioare. Îi fac cunoscut, la modul cel mai civilizat cu putință, să-și ia lăboanța, întrucât ocupantul german părăsise cam de multișor Franța.

– Nici cu voi, arabii, nu mi-e rușine, suspină madama, scărpinându-se sub țâța dreaptă. Doar că ciudățeniile voastre nu se prea potrivesc cu fanteziile noastre.

Dacă tot am ajuns la filozofia lui „cum să ți-o pun", nu-mi mai rămâne decât să strig după Colos. Nu apuc s-o fac. Americanul, trecut vremelnic la mahomedanism, țâșnește din camera în care-și exercita nevoile vitale și urlă din toți bojocii:

– Alta la rând!

– Exact ce-ți spuneam despre voi, arabii, se strâmbă semnificativ zgripțuroaica, făcând eforturi notabile de a se ridica de pe canapea.

De astă dată alege o mașteră cu un picior în pensie, care o înlocuiește pe fătuca scoasă pe brațe.

– Mi-a pus-o peste tot, ne face ea cunoscut meniul servit. N-am întâlnit în viața mea un nesătul ca ăsta. Dacă ar fi avut trei sule, ar fi lucrat cu toate trei în același timp.

Mititica trage o dușcă tot din sticla mea și o ia șchiopătând către baie.

– Ar trebui s-o trimiți la perfecționare, observ eu, cu duioșie în glas.

– Încă n-am deschis concursul pentru postul de manager, ricanează madama. În altă ordine de idei, încep să te zgândări la portofel. Fetele mele au tarife separate.

Dă să se repeadă spre sticlă, care, în opinia ei, devenise un bun comun. De plătit însă, o plătisem eu, așa că-i dau peste mână și-mi torn ce se mai găsea pe fundul recipientului.

– Nu ești deloc politicos cu femeile, scheaună madama, sugând boticul, timp în care-mi aruncă ocheade pe sub genele mai false decât niște dolari făcuți la un copiator. Nemții, reia

băbătia firul discuţiei, erau atât de bine crescuţi, încât, înainte să-şi scoată chiloţii ziceau: „Mă iertaţi, vă rog!" Nu trebuia să le facem nici o pregătire specială. Dădeau din cur de câteva ori şi terminau. Dar pentru o târfă, asta era aur curat. În scurt timp, am schimbat tariful pe oră, în tarif pe număr. Încasările s-au triplat. Mai treceau, din când în când, poliţiştii de la Moravuri. Şi pe ăştia îi rezolvam repede. Aveau boaşele ca ale taurului. Cu nevestele lor leneşe şi planturoase, nici nu era de mirare. Băboanţa dispare cu o rapiditate pe care nu i-ai fi bănuit-o niciodată şi revine cu o sticlă de Pernod de doi litri. Să nu zici că sunt zgârcită, molfăie ea, cu o undă de scârbă în glas.

Toarnă în paharele pântecoase, în timp ce eu îi zâmbesc maliţios, şi evadează iar în „a fost odată ca niciodată".

– După germani, au venit americanii. Ăştia nu erau prea stilaţi. Cam cum e şi ăsta pe care l-ai adus. Vreau să spun că erau mitocani. Nu-şi scoteau trabucul din gură nici când o dădeau la buci. Armăsari sălbatici! Mustangi. După ce primeam vreo zece porţii americane pe noapte, trebuia să mă duc la medic, să mă peticească. Dacă mai dădeam şi peste un negru, aia eram! Eliberarea Parisului ne-a costat mai mult decât încasaserăm cu prilejul ocupaţiei, din cauză că ginecologii s-au prins la timp şi au crescut preţurile la plesneală. A fost o perioadă grea! O dată cu americanii, au venit şi englezii, majoritatea din cei care o luaseră pe-la cur la Dunkerque. Lucram în trei schimburi. Începuserăm să ne întrebăm când dracu' mai luptă soldaţii ăştia, dacă toată ziua, bună ziua vin la bordel?! Dar beleaua ne-am găsit-o cu adevărat când a aterizat Legiunea Străină pentru a face curăţenie! Marocani, tunisieni, algerieni, libieni, nu stau acum să-ţi înşir toate rasele. Erau şi europeni destui. Chiar şi asiatici. Îl voi ţine minte toată viaţa pe un vietnamez. Bucă-de-şoarece, cum zicea că se traduce numele lui în limba aia întortocheată. Tot ce voia, era să-l las să-mi lingă tălpile, până le-umplea de bale, şi să-mi sugă degetele de la picioare. În timpul ăsta, şi-o făcea singur cu mânuţa lui cât o frunzuliţă de pătrunjel. Arabii însă nu mi-au plăcut niciodată...

Îmi aruncă o privire rapidă, dar remarca ei îmi confirmă siguranța travestiului.

– Persoanele prezente fac excepție, precizează hoașca, umblând iar paharele și arătându-mi dinții mai ascuțiți ca niște obitori.

Vine rândul meu să dau drumul la sonor.

– Cam câți ai primit, de-a lungul carierei, în locurile destinate ntru așa ceva?

– Dracu' mai știe! Dacă aș fi avut un contor, ar fi sărit de mult aer.

– O mai primești și acum?

– Rar. Foarte rar. Câte un amărât care n-are bani.

– Cerșetori?

– Ăștia-s bogați! Merg la clasa întâi. Șomerii, despre ei vorsc. Ăia care au rămas fără ajutor social. Boschetarii. Le mai dau te ceva de băut și de păpică, după care îi pun la treabă, fredoază baba, dând iar iama în prohabul meu.

– Nu sunt șomer, îi precizez, îndepărtându-i cu delicatețe îna. Nici boschetar.

– Oi fi vreun eunuc?!

– Sunt doar obosit. Și, pe urmă, ești prea urâtă și prea bâă, oricât de profesionistă ai fi.

Cotoroanța nu dă semne de bucurie la aflarea veștii. Ba chiar vine violentă și mă împroașcă cu cele mai spurcate înjurături dulcea limbă franceză. Îi ard pe neașteptate o labă, care-o trite, pentru un timp, în zona amintirilor atât de dragi. Înșfac cloanța de doi litri și-i torn conținutul pe gâtlej, în ritm de samba. ı mă dau deoparte nici să o iau pe madamă la pipăială, dar în zi un caz să-i testez farmecele. Ceea ce caut sunt niște bani iți, iar suma găsită nu e deloc de lepădat.

Iată că apare și Colosul, purtând-o sub brațul stâng pe tipa partizată. Este mai indignat decât un african care a stat toată ıa la coadă la banane, și n-a mai apucat.

– Nu mai înțeleg nimic. Oare în această țară europeană, un tățean onest și civilizat nu-și mai poate satisface în mod plenar voile lui cotidiene? Îi dă drumul tipesei peste babornița aflată

într-o continuă stare de leşin şi se îndeasă către ieşire. Ai cotrobăit-o pe cotoroanţă? mă întreabă el, practic, dovedind cunoaşterea exactă a procedurilor de rigoare.

Îi pasez jumătate din teancul confiscat, nu fără a bombăni pe tema dată:

– Adică, tu o tragi ca un nehalit, nici nu plăteşti serviciile, şi mai vrei şi o parte din banii câştigaţi de mine. Crezi că e uşor să suporţi sporovăiala unei târfe de-o sută de ani?

Evident că nu-mi răspunde. Se mulţumeşte cu partea lui din pradă şi o întindem cu viteza sunetului către o cârciumă cât mai îndepărtată. Nu prea avem chef să fim martori la scandalul ce se va declanşa foarte curând. Poliţiştii francezi nu excelează prin blândeţe.

Ajungem şi ne aruncăm la o masă.

– Mai aşteptaţi pe cineva? întreabă chelnerul nedumerit, după ce-şi notase conştiincios pe vreo trei file de carneţel preferinţele noastre.

– Da! Pe tine! Îl lămureşte Colosul. Dar nu singur, ci cu toate bucatele despre care tocmai ţi-am vorbit. Până una-alta, ca să nu stăm degeaba, adu-ne patru butelii de Pernod.

Îi fixează o palmă peste noadă, pentru a fi cât mai convingător, şi scapă o părţătură mai puturoasă decât cadavrul unei girafe moarte de două luni.

Evenimentul nu face parte dintre obiceiurile casei, dar francezii se prefac că n-au băgat de seamă. Discută între ei despre ultimele performanţe în domeniul aparatelor de aer condiţionat şi cer noi provizii de ţigări.

Colosul se află într-o continuă stare de agitaţie. Îi face un semn fără echivoc unei păpuşele aflate în pauza de masă, şi-i propune pe loc un contact rapid în buda localului. Minunata renunţă la iaurt şi e de acord. Un timp, se ciondănesc asupra preţului care, potrivit păpuşii, la fanteziile exprimate de americano-arab, este cam scăzut. Până la capăt, cad la pace.

– Îţi mai dau zece franci, dacă mă laşi să-ţi spun Amin, propune Colosul, în drum spre „lucru".

– Pentru încă zece poți să-mi spui și Mobutu, îi întoarce icuța franțuzoaică propunerea.

– Ai ceva spermatozoizi, zic eu cu invidie când se întoarce, mai puțin de cinci minute.

Uriașul duce sticla direct la gură și o golește, fără să facă vreo nuză.

– Așa a umblat zăpăcita aia! face el, considerând că exemplicarea cu sticla este concludentă.

Se repede la haleala pe care chelnerul a adus-o cu ajutorul doi picoli. Nu se ostenește să facă deosebire între feluri.

Acum mi se pune și mie pata. Dau roată cu privirea după icuța performantă și rămân cu ochii ficși, ca al unui tigru înaintea atacului asupra unei gazele.

Tipa sprijinită într-un cot de tejgheaua barului este chiar min! Îmi face cu ochiul și trage o dușcă din paharul în care, pun ariu, se găsește tot J&B.

– Mă duc să mă cac, îi aduc la cunoștință Colosului, fără să mit să-i urez „poftă bună".

Dar namila nu e sensibilă la fasoanele astea. Ar devora un mburger într-o latrină reformată, cu aceeași savoare cu care ar ice-o într-un restaurant de lux.

Mă apropii de Amin și iau loc pe scaunul alăturat.

– Prietenul tău e de o virilitate nemaiîntâlnită.

Îi sorb din priviri țâțele și înghit în sec. Draga de ea se arată teresată de materialul din care sunt confecționați blue-jeanșii ei, timp în care bătrânul meu prieten prinde să se zbată ca un oeing care a depășit limita de înălțime.

– La etaj sunt niște camere. Intră în cea pe care e agățată o clamă cu Coca-Cola și așteaptă, susură ea din vârful buzelor.

Promisiunea e una dintre cele mai tentante. Există numai o ngură neclaritate: ce caută Amin exact în cârciuma despre care ci nu știam acum o jumătate de oră că există. Apoi, răspunsul ne de la sine: nu mai suntem proprii noștri stăpâni. Cipul plantat în ceafă ne dictează fiecare pas. Roboți.

Ceea ce nu ne silește să facem rabat de la funcțiile noastre ganice. Mă las în voia sorții și urc scara de lemn, săltând câte

trei trepte deodată. Ușa pe care este lipită reclama cu pricina nu-mi produce fiori de teamă. O împing și intru. E o cameră în care poți deschide oricând un magazin universal. Patul e și mai promițător. Dacă mai adaug și faptul că pe tavan e agățată o oglindă pe care orice venețian ar fi în stare să și-o revendice, aveți imaginea completă.

Primul lucru pe care-l fac e să intru în baie. Dușul cooperează în cea mai bună notă. Numai gândul la făptura care, nu peste mult timp, va pătrunde în cameră îmi dă fiori de cerb în drum spre montă.

Mă întind pe pat, și așternutul de mătase foșnește promițător. Mă gândesc la ceva trist, ca să nu ejaculez de timpuriu.

Mai bine aș fi făcut-o!

Ușa se izbește de perete și intră doi hăndrălăi hrăniți la o cantină cu circuit închis. Își fac treaba pe tăcutelea. Sunt legat de mâini și de picioare de zăbrelele patului de fier, după care indivizii pleacă, având conștiința datoriei împlinite.

Mai fusesem răstignit în felul ăsta într-un bordel din Nakhon Ratchasima[1]. Numai că, atunci, treaba asta o făcuseră două pițipoance, și „chinurile" la care am fost supus nu le-am uitat mult timp.

Se arată și Amin, care prinde să se dezbrace cu încetinitorul. Am o erecție de sărbătoare națională, dar pucuța se face că plouă. Își păstrează pantofii cu toc și portjartierul negru. Se apleacă peste mine și-mi aplică o ventuză cu absorbție, mușcându-mi ușor buzele. Rămâne aplecată și-i pot admira în voie sânii, mai țuguiați decât un bot de doberman.

– Rămân cu tine o noapte întreagă, dă ea drumul la coloana sonoră, și-am să-ți ofer cele mai fericite clipe pe care le-ai trăit vreodată, cât ai fi tu de umblat prin lume. Cu o condiție!

Acum își lipește ochii de penisul meu, mai demn decât un catarg de corabie, și-i zâmbește promițător. E o situație a dracului de încurcată, însă trebuie să-i fac față. Ciulesc urechile pe toate lungimile de undă și-mi bag creierul în viteza a patra.

[1] Oraș în Thailanda (n. tr.).

– Orice, numai să nu mă lași așa, mint eu la moment, fremătd nelinistit din buci.

Marțafoaica mai face câteva mișcări de dezmorțire, de parcă :mai ar fi părăsit spitalul după cinci ani de imobilizare la pat, mi mai aplică o ventuză.

– Unde ai emițătorul? șoptește ea duios.

– În penis, fac eu pe niznaiul.

Râde încetișor și dă la iveală un pămătuf folosit îndeobște ștersul prafului de pe mobile. Ce începe acum, e ceva de neimanat. Pur și simplu se apucă să mă gâdile în toate locurile destite de obicei acestei practici imbecile. Mă zbat ca un vierme ins într-un cârlig de undiță și râd în hohote.

– Se poate și muri din chestia asta, mă informează îndatoriare, Amin. Puișor, cum știi și tu, timpul trece iute. La noapte trebui să preluăm conteinerul. Să revenim deci la prima întrebare: unde ai emițătorul?

Mă prind greu, dar mă prind.

– Nu sunt „cârtiță"[1]. *Les flics*[2] nu fac parte din meniul meu. i fost informată greșit. Și, de altfel, dacă te interesează, nu am nițător. Am un receptor.

Gagica dă semne certe de derută și se capacitează în forță. re ochii ca două tăișuri.

– Spune-mi două litere într-un cuvânt, îmi cere ea semnul de cunoaștere.

– *Om!*

Mă dezleagă și prinde să se îmbrace.

– Și eu? întreb, arătând spre bătrânul meu mustang, mai nelistit ca niciodată.

– Nu e timp de prostii, zice Amin, nepăsătoare ca o mâță lcată de o mașină. Pe rețea a intrat un virus. Ori îl descoperim nă la întâlnirea de la noapte, ori suntem ca și morți.

[1] Termen pentru a desemna o persoană infiltrată într-o rețea cu scopul de deconspira (n. tr.).

[2] Polițiști (lb. franceză, argou) (n. tr.).

– Dacă n-o fac în clipa asta, nu pot să-mi îmbrac pantalonii, insist eu.

Se întoarce din uşă şi pare mai excitantă ca niciodată.

– Promisiunea rămâne în vigoare. O să-ţi ofer o noapte de neuitat. Acum însă, prioritatea e intrusul.

Are dreptate. Mă îmbrac rapid, nu fără a întâmpina greutăţi cu fermoarul de la pantaloni. O înjur în gând, dar cu admiraţie.

– Ai lipsit cam mult, zice Colosul, lingând resturile de pe ultimul platou rămas pe poziţii. Cred că le-ai umplut tot canalul de scurgere.

– Porţia mea unde e? întreb retoric, plimbându-mi privirea pe masa goală.

– Aici, face măgarul, bătându-se cu nesimţire peste burtă. N-am ştiut că ţi-e foame, ţi-aş fi păstrat câte ceva. Însă poţi să-l chemi pe cioclul cu papion, şi dacă-i spui ce preferinţe ai, s-ar putea să te şi servească.

Nici mâncat, nici regulat, viaţa începe să nu mai pară atât de roz. Trag dintr-o sticlă de Pernod, rămasă ca prin minune neatinsă, şi-mi refac filmul evenimentelor. Acum le pun însă într-o ordine numai de mine ştiută, şi iese din ele un puzzle de toată frumuseţea.

La ora stabilită, mă plimb împreună cu Colosul, fără nici o ţintă, prin preajma garajului. Tipii dintr-o maşină trasă mai la întuneric sunt de la DTS, asta-i sigur. Nu prea sunt convins cine-s sunt cei doi în salopete, care sparg asfaltul cu un pickamer la adăpostul unor panouri. Pe dubiţa din apropiere scrie: „Intervenţii canalizare", dar oricum n-ar fi putut să scrie „Asociaţia de spionaj Marcel şi fiii", dacă ar fi fost cazul. Trec doi îndrăgostiţi, care gânguresc cu delicateţe, total detaşaţi de realitatea înconjurătoare.

Dacă începe păcăneala, trebuie să fim atenţi şi la niscaiva coşari dotaţi cu nelipsitele lunete. Colac peste pupăză, îşi face apariţia şi o maşină a Poliţiei, care mai mult stă pe loc, decât merge. Cei doi sticleţi privesc cu îngăduinţă activitatea destul de vioaie pentru acea oră, fără a da semne de nelinişte.

Mă uit neglijent la ceas. Mai e puţin şi începe dansul. Ne apropiem de tipii de la canalizare, sporovăind despre ultima carte

stită. Colosul chiar exemplifică, prin gesturi largi, ideile lui cri-
ice în legătură cu personajul principal, ocazie cu care doboară un
panou protector. Își cere scuze, dar franceza lui îi joacă feste și
ese ceva ca o insultă.

Canaliștii nu sar din papuci de bucurie. Apelează la antologia
njurăturilor autentice și se reped spre noi. E rândul meu. Îl poc-
sesc în vintre pe cel mai apropiat și trag un urlet de popă în drum
spre cimitir.

Colosul se apucă să arunce în ferestrele din jur cu pietrele
scoase din pavaj. Îi remarc, fugitiv, pe cei doi hăndrălăi care mă
egăseră de pat, strecurându-se cu Amin în garajul cu cadouri. E
momentul în care polițiștii părăsesc mașina și se năpustesc pe
armele lor. Nu-mi fac probleme, ăsta e scenariul.

Purtătorii de salopetă își revin din prima tamponare și cer
dreptul la revanșă. Înjurăturile lor și ale noastre se împletesc în
mod armonios cu cele venite dinspre ferestrele sparte. Îndră-
gostiții își pipăie reciproc pistoalele și vorbesc cu botul în stație.

Cearta atinge nivelul maxim, când pricep că tipii de la canaliza-
are își făceau treaba pe bune. Se sparsese o conductă, și oamenii
și luau salariile chiar de pe urma ei. Locuitorii din împrejurimi
aruncă cu tot felul de obiecte, până atunci nefolositoare, și evocă
se diferite tonalități întreg arborele genealogic, ale cărui fructe
putrede suntem, presupunși. Pe scurt, se încinge o bătaie pe cinste,
dacă ținem cont că, pe puțin, jumătate dintre combatanți sunt arabi.

Ușile garajului se deschid și se strecoară un camion care trage-
ează un container. Din pragul ușii, Amin ne face semn să spălăm
putina, așa că punem ultimele lemne pe foc și o ștergem englezește.

Dacă ar fi fost finala olimpică la 100 m plat, am fi ocupat
cu siguranță primele două locuri. Nu este finala olimpică, dar în
schimb prindem camionul și-i sărim în cârcă. Din cauza vitezei,
sunt gata să cad sub roți. Colosul mă apucă la timp de un crac,
iar poziția în care mă aflu dă impresia unei ființe omenești în plin
zbor. O altă mână mă apucă de păr și mă saltă cu hotărâre pe
platformă. Unul din cuplul de polițiști care patrula prin zonă.

Cel de-al doilea apare de după un colț, la volanul mașinii cu
sirenă. La ieșirea dinspre Est, luăm un viraj în plină viteză și ne

pomenim pe un drum de ţară. Camionul rulează cu zece kilometri la oră, iar maşina Poliţiei îşi opreşte urlătoarele. Amin apare din cabină şi face un salt acrobatic pe platformă. Hândrălăii şi poliţistul se apucă să desfacă containerul. Camionul hurducăie, aşa că nu e o treabă prea uşoară, dar merge.

Amin conspectează cu minuţiozitate încărcătura formată din lăzi lunguieţe, balotate în fâşii de tablă. O ia pe culoarul strâmt, urmată de poliţist. Face semn spre una dintre lăzi aflată pe la mijlocul stivei, şi cei trei se chinuiesc s-o scoată. Îi desfac capacul şi putem admira pistoale Makarov şi Cameleon aliniate lângă zece mine antipersonal dotate cu senzori radio. Amin verifică totul pe îndelete şi se declară mulţumită.

– Voi doi, zice ea, v-aţi luat bilete la TGV-ul de Paris?

– Bineînţeles. Le putem deconta, sau ni se oferă contravaloarea lor în natură? mai întreabă Colosul, sorbind-o din priviri.

– Aici, treaba voastră s-a cam terminat. Luaţi cheiţa asta. E de la o cutie poştală din gară. În plicul dinăuntru găsiţi bani şi o hârtie cu trei numere de telefon. Formaţi numerele exact în ordinea scrisă şi de fiecare dată aşteptaţi trei apeluri, după care închideţi. Dacă vi se răspunde înainte, abandonaţi totul şi plecaţi cu primul tren la Marsilia, iar de-acolo vă descurcaţi cum ştiţi până la Alger. Vă e clar?

Când o femeie mă întreabă dacă am priceput un lucru, pe mine, unul dintre cei mai instruiţi mercenari de pe glob, îmi vine să-i strâmb faţada. Dar mă stăpânesc. Acum nu mai sunt Florin Zamfir, ci un algerian pe nume Iafar Sunit.

– Bine. Să presupunem că nu răspunde nimeni. Ce facem mai departe?

– Vă cazaţi la un hotel şi luaţi bilete pentru ultimul spectacol la cinematograful de pe Rue Cézanne. Aşteptaţi finalul filmului. După aceea veţi şti ce să faceţi mai departe.

Ni se face vânt în maşina de poliţie care întoarce spre oraş. Opreşte în apropierea gării, şi poliţistul scoate din portbagaj două sacoşe de voiaj.

– Fără bagaje păreţi suspecţi, se destăinuie el, făcându-ne o ultimă inspecţie.

– Am uitat să-mi tai unghiile şi să mă curăţ în urechi, vocifează Colosul, căruia controalele de genul ăsta îi produc întotdeauna oroare.

– Spune-i prietenului tău să-şi înghită meliţa, guiţă poliţistul între mine. O poate scoate din sărite şi pe-o văduvă surdă şi oarbă. Cheiţa o mai aveţi, *n'est pas*?

I-o arăt şi-l înjur suculent în cea mai neaoşă limbă română.

– Aveţi şi voi un dialect, ăştia din Mostogonem[1], se arată el unosător într-ale lingvisticii.

Urcă la volan fără să se mai obosească să ne ureze drum bun i o întinde către zorile noii misiuni. Colosul îl blagosloveşte la ândul lui cu câteva expresii învăţate la periferia oraşului Chicago, nde s-a născut şi a crescut. Mai avem două ore până la tren, aşa ă ne instalăm în fotoliile din sala de aşteptare, nu înainte să-i ăm zece franci unui mic derbedeu, ca să ne scoale la ora exactă.

„Gavroche" ne asigură că lucrurile se vor întâmpla întocmai, ar noi trecem fără paşaport în lumea somnului. După nici o oră, untem treziţi de un poliţist care ne roagă să-l urmăm la secţia din incinta gării. Nu este cea mai faină invitaţie pe care am primit-o vreodată, dar n-avem unde-ntoarce.

– Sunt ale voastre? întreabă sticletele, cu o undă de suspiiune în glas, arătând către cele două sacoşe aflate pe un birou.

– Da, se grăbeşte să răspundă Colosul, dar nu ţin minte să e fi depus aici.

– Le-a „depus" el, mai zice sticletele, trăgându-l mai în faţă e micul derbedeu. Dar abia după ce l-am găbjit.

– Stârpitură! sare cu gura Colosul. Ţi-am dat zece franci ca ă le păzeşti, şi tu fugi cu bagajele?!

Dar „Gavroche" nu pare deloc speriat. E obişnuit cu reacţiile le acest fel, venite din partea oamenilor pe care-i mai uşurează le una sau de alta. Face un gest obscen şi ne priveşte cu neţărmurit dispreţ.

– Ce aveţi în sacoşe? ne întreabă dintr-o dată poliţistul, în imp ce-şi bagă nasul borcănat în paşapoartele noastre. O simplă

[1] Oraş în Algeria (n. tr.).

formalitate, adaugă el, încercând să fie politicos, după ce a constatat că suntem algerieni. Vrem să ne asigurăm că nu v-a dispărut nimic.

Încep să apară nori negri la orizont. Prostia noastră! Trebuia să fi aruncat un ochi prin ele, înainte să le preluăm. Sticletele ne mai perie o dată cu ochii lui spălăciți și repetă întrebarea, silabisind fiecare cuvânt.

– Lucruri intime, care n-ar trebui să stârnească vigilența Poliției franceze, se cocoșește Colosul. Haine... ce-ar putea fi?

Micul derbedeu ne sare pe neașteptate în ajutor.

– Haine?! N-aș fi luat nici cincizeci de franci pe zdrențele astea.

Colosul dă să-l plesnească, dar puștiul e mai iute. Sticletele se simte prins la mijloc, iar eu profit de situație și arunc sacoșele pe jos, nu înainte de a le desface. Inventariez rapid conținutul, care e format, într-adevăr, din cele mai banale schimburi pentru un voiaj scurt, plus *nécessaire*-urile.

– Da, sunt ale noastre.

Nu emitem nici o pretenție și nu depunem nici o reclamație. Toată lumea pare mulțumită, inclusiv sticletele, care a câștigat în micul derbedeu un nou informator – condiția pentru a-i da drumul. Colosul prinde, totuși, ocazia să-i ardă puștiului un șut în fund, proiectându-l în geamul secției, care nu pregetă să se facă bucățele.

– A încercat să evadeze, îi dă el de știre polițistului, care arată tot mai năuc.

Veselia devine comună, în clipa în care un alt polițist aduce în secție trei colegi ai micului infractor. Cu umilință în glas, Colosul cere voie să ne retragem, întrucât trenul nostru pare să fi tras la peron. Primim permisiunea și, peste douăzeci de minute, zburăm cu viteză maximă spre Paris.

Lucrurile se desfășoară conform planului. Găsim cutia poștală și facem cele trei apeluri, la care nu primim nici un răspuns. Banii din plic, zece mii de franci, îi preia Colosul, care se autonumește pe loc trezorierul grupului din care mai fac parte numaiteu.

vem o mică dispută, și uriașul acceptă să-mi înmâneze jumătate în sumă cu titlu de ajutor umanitar, pentru caz de deces.

Hotelul la care tragem este folosit îndeobște de arabi. Poliția îl supraveghează douăzeci și patru de ore din tot atâtea. Nu îmi displace ideea, deoarece, cu cât ieși mai în față, cu atât ești mai puțin suspect.

Rue Cézanne este în apropierea străzii pe care se află hotelul, iar cinematograful e, de fapt, o sală de vreo douăzeci de locuri, destinată devoratorilor de filme porno. După ce ne obișnuim cu întunericul, depistăm patru onaniști și doi poponări, preocupați exclusiv de propriile lor plăceri. Pe ecran, patru tipese și doi tipi o pun într-o armonie de invidiat. La răstimpuri, pentru a nu deveni plictisitori, își mai iau fantezia la întrebări, spre deliciul celor din sală.

Colosul se lipește de ecran și uită de ce se află acolo. Face o serie de aprecieri și comentarii în legătură cu valoarea artistică a filmului, până când este țistuit de unul dintre poponari, deranjat în exercițiul funcțiunii. Colosul dă să se repeadă, dar îl calc la timp pe labă și-l țintuiesc pe scaun. Un scandal e ultimul lucru de care avem nevoie.

Distracția nu'mai durează mult. În jumătate de oră se aprind luminile și cinematoriii își iau tălpășița în tăcere. Încep să nu mai înțeleg nimic. Îmi repet în gând instrucțiunile primite, dar totul corespunde în cel mai mic detaliu.

– A fost ultimul spectacol; ne anunță o negresă mai borâtă decât un buldog aflat la andropauză. Dacă vreți la non-stop, mergeți în Cartierul Latin. Sunt puzderie. Dă cu mătura încolo și încoace, fără-vreo logică anume, și ne mai aruncă o privire încețoșată. *Parlais français?* grohăie ea, în timp ce ochii i se rotesc în cap, precum doi sateliți artificiali.

– Da' tu o dai pe congoleză? se interesează Colosul, care lupse ani buni ca mercenar în Africa.

Borâta nu este însă în ziua ei de conversație, așa încât scoate un fluierat și în sălița își face apariția un tip care, în loc de-mâinuși, are niște lanțuri înfășurate pe mâini. Aș jura pe Coran că nu

vrea să ne invite la o cafea şi un coniac Napoleon. Scoate pe gâtlej o serie de sunete, care de care mai guturale.

E momentul în care-mi pică fisa şi-i cer primitivului ca, în schimbul a cincizeci de franci, să ne mai proiecteze o dată genericul de la sfârşitul filmului. Colosul întoarce spre mine o figură plină de simţăminte contradictorii, dar acceptă resemnat dorinţa mea de-a dreptul masochistă.

Pentru cincizeci de franci, negroteiul se repede să deruleze bobina, şi în mai puţin de cinci minute pe ecran apar numele producătorilor şi ale actorilor. Am avut dreptate. Acrostihul dă alte două nume: o persoană şi o stradă. Khaled Kemal, Rue des Ouvertures. Îl iau pe Colos de-o aripă şi dispărem în cea mai mare viteză, dar ne ajunge la urechi comentariul borâtei:

– De când lucrez în cinematograful ăsta, am văzut mulţi obsedaţi, dar ca să ţi-o faci numai la generic, asta, cu adevărat, mă depăşeşte.

Un taxi ne poartă pe strada căutată, pe care mişună toate rasele pământului. Întrebăm în stânga şi-n dreapta unde l-am putea găsi pe numitul Khaled, dar toată lumea ridică din umeri. Intrăm într-o ceainărie şi-i cerem chinezului din spatele tejghelei două ceşti.

Micuţul trage o plecăciune şi apare cu ceaiul la minut. Zâmbeşte larg şi ne priveşte de parcă tocmai i-am fi salvat nevasta de la un viol în grup.

– Ce s-o hlizi ăsta aşa? mă întreabă Colosul, umil, începând să priceapă că am o clasă în plus faţă de el.

– Te place, zic eu. Apoi mă adresez chinezului: Şefule, n-ai auzit cumva, din întâmplare, de un tip numit Khaled Kemal?

Chinezul continuă să zâmbească, şi zice ceva într-o păsărească aproximativă. Scot o bancnotă şi repet întrebarea. Acum, micuţul prinde să bâţâie abitir din cap şi face să dispară hârtia de cincizeci de franci.

– Unde, nu ştii, gângureşte el, într-o franceză plecată-la Beijing. Arată într-o direcţie. El ştii.

– Ce tot bengăne creatura asta? se indignează Colosul. Pentru atâta bănet ar trebui să se dea şi cu curu' de pământ.

Îl potolesc, golesc ceașca și mă îndrept spre persoana indi-
ă. Este un metis fără o ureche, cu un cercel barosan împușcat
cea rămasă. Joacă biliard cu alți doi colorați, și toți trei dau
presia că participă la finala Cupei Mondiale.

Stau alături de Colos în dreptul mesei și mă holbez cu nesaț.
jura că niciodată în viața mea nu am fost mai interesat de vreun
ca în clipa asta. Abia într-un târziu „van Gogh" se scarpină cu
ul în regiunea în care ar fi trebuit să i se afle coada, și ne
reabă amabil:

– Ați plătit bilete de intrare, copii? Sau aveți abonamente
atuite?

Colegii lui râd mânzește și adaugă două expresii tocmai bune
figureze într-un dicționar de cuvinte împuțite.

– Facem un joc? propun eu în cel mai cavaleresc stil, prefă-
ndu-mă că nu am auzit comentariile celorlalți doi.

Ureche-Tăiată râde și acceptă, dar numai pe cinci sute de
nci, întrucât are familie grea și trebuie s-o întrețină. Îl las să-și
mine porția de râs și pun bancnota cerută pe marginea mesei
biliard. După câteva momente de ezitare, vrea să scoată și el
-tea lui, dar îl opresc cu un gest ferm.

– Nu e nevoie. Am jucat și ai câștigat. Felicitări! Transmite
niliei tale, pentru care te străduiești atât de mult, că poate fi
mndră de tine.

Îi întorc spatele și ies urmat de uriașul care este din ce în ce
ai nedumerit. Un comportament mai absurd ca al meu nu a
zut nici în filmele de desene animate.

Și mai surprins este Ureche-Tăiată. Își revine relativ repede,
d dă de privirile încruntate ale colegilor.

– Nu sunt cerșetor, urlă el, indignat, ce dracu'! Iar ăștia nu
t polițiști, cum nu sunt ei Arcul de Triumf!

Țâșnește pe urmele noastre, nu înainte de a ascunde bancnota
cinci sute de franci într-un buzunărel de sub centura jeanșilor.

– Hei, amice! mă strigă el. Nu vrei să mai facem o partidă?
nt gata să-ți acord revanșa.

Mă întorc zâmbitor, dar îi refuz oferta.

– Ești prea tare. Ar însemna să pierd și ultimii bani de mâncare. Am însă un bun prieten, care are să-mi înapoieze o datorie. Dacă îmi pasează astăzi biștarii, încropim de una.

Metisul privește rapid în jur și clatină întrebător din cap către Colos.

– E de bază, zic eu, în argou.

– Cum spuneai că-l cheamă pe prietenul ăsta al tău care ți-e dator?

– Khaled Kemal.

La auzul numelui, „van Gogh" dă să facă stânga-mprejur, dar se lovește de pieptul musculos al Colosului. Duce iute mâna la buzunarul hainei de piele, și în momentul următor este răsturnat cu capul în jos. Se zbate ca un porc prins de viu într-un cârlig de abator, fără a obține vreun efect.

– Alege, îi suflu eu la urechea validă, lăsându-mă pe vine. Ne spui unde-l găsim și mai facem trei jocuri, sau...

– Sau?

– Sau prietenul meu o să te scape din mână și tu o să faci buba la cap. Biata ta familie, îngân eu, prefăcut, cine o s-o mai întrețină? Căci acolo, în Cimitirul Săracilor, nu au căsuțe poștale, așa că nu le vei putea trimite nici un mandat.

– Sunteți sticleți?

– Cu mare bucurie aș sta să-ți depăn biografiile noastre, pentru că se vede că ai stofă de scriitor, dar, iată, nemilosul timp ne împinge de la spate.

Și pentru a-i concretiza aspectul, îi frâng clavicula cu un șut bine țintit. În schimbul ideii, primim o descriere completă a personajului căutat, ca și a locului în care îndeobște poate fi găsit la acele ore ale serii. Îi mulțumim cu pioșenia cerută, și Colosul îi face vânt peste niște tomberoane pline vârf cu gunoaie.

– Un oraș destul de murdar, zice el, ștergându-și degetele pe pantaloni. Cred că am să mă plâng în scris Regiei de Salubritate a Parisului.

Convenim că o simplă sesizare ar fi de-ajuns și o tundem spre intersecția cu Rue Rivoli, nu înainte ca uriașul să-i subtilizeze tipului bancnota de cinci sute din buzunărelul secret, convins

sinea lui că nu percepusem mişcarea. Mi-l notez în gând pentru rima ocazie.

Khaled este uşor de recunoscut după descrierea făcută de reche-Tăiată. Tânărul, cu părul inelat, creol-şi cu ochi care ar ăga în boală şi cea mai înrăită lesbiană din Euroasia. Se plimbă e colo-colo, aparent fără rost, şi doar maşinile care opresc când i când în dreptul lui ne dau de veste că se află în timpul serviiului. Rapiditatea cu care scoate pliculeţele şi ia banii e demnă e a figura într-un manual educativ gen „Cum să învăţăm să îndem droguri fără să fim înhăţaţi".

Ne trambalăm şi noi ca doi şomeri oneşti în căutarea vreunui hilipir, lovind în câte o cutie goală de bere şi făcând întreceri e scuipat pe semnele de circulaţie de pe stâlpi. Un şut mai neglint al Colosului, care nu mai jucase o partidă de fotbal de când ărăsise Zagrebul[1], şi cutia de bere îl loveşte pe Khaled.

– Îmi cer scuze, face Colosul, pronunţând destul de greu uvintele pe care le mai rostise doar o dată sau de două ori în viaţă.

– Trebuie să mai exersezi, îl sfătuieşte Khaled. Aici, în propiere, e un teren de fotbal. Pune-ţi echipamentul şi în două re să fii pe gazon.

Apoi ridică un deget spre mine şi întreabă cine aş putea fi.

– Medicul meu personal, se grăbeşte să precizeze Colosul. i-a uitat medicamentele în avion. N-ai putea să-l împrumuţi cu âteva?

– Cu plăcere! zâmbeşte Khaled cu toţi dinţii, şi mărturisesc ă, dacă toţi oamenii ar avea dinţi ca ai lui, profesia de medic tomatolog ar dispărea de la sine. Rămâne cum v-am spus. Peste ouă ore, pe terenul de fotbal.

Revenim la hotel, unde constatăm că bagajele şi camerele e-au fost controlate cu înalt profesionalism. Dar semnele pe care -am pus ne arată tot ce ştiu. Nu e însă un motiv de nelinişte, face arte din obiceiurile casei. Oricum, avantaj noi: au înţeles că untem doi sărântoci în căutare de lucru.

[1] Vezi *Moartea s-a născut la Sarajevo*, de acelaşi autor (n. tr.).

Intru sub duș, urmărit de privirile disprețuitoare ale Colosului care, ca întotdeauna, preferă dușul interior. Folosește ca șampon credincioasa votcă. Vorbește foarte urât despre manifestările ieșite din comun ale unor oameni obsedați de a se spăla la fiecare cinci minute.

Mângâierile apei fierbinți sunt complet dezinteresate, în comparație cu mângâierile unei femei și, în plus, au calitatea de a-ți lăsa gândurile libere. Vreau să-mi amintesc de ceva frumos, dar n-am de ce. După douăzeci și șase de ani de viață, pot număra pe degete zilele în care am crezut că sunt fericit. Dumnezeu m-a adus pe pământ ca să-mi ucid aproapele, nu ca să-l iubesc, pentru că numai așa omenirea putea merge mai departe. O lume perfectă nu ar mai fi justificat existența Lui. Sâmburele trădării zace în fiecare din noi și, dacă suntem urmașii lui Cain și Abel, cu siguranță suntem și veri buni cu Iuda.

În momentele de relaxare totală, cum este acesta, mă bântuie gândul sinuciderii. „Roboții nu mor, pentru că ei nu au timp să gândească, ci doar să execute", ne spunea instructorul-șef Style. Îmi repet că, de fapt, eu nici nu exist, că identitatea mea este o aberație și că, prin urmare, nu am de ce să mă gândesc la moarte, cu atât mai puțin să-mi fie teamă de ea. Dorm în picioare sub apa fierbinte, precum caii, și visez că alerg pe câmpii nesfârșite, fără să simt oboseala.

– Presupun că vrei să le consumi toată rezerva de apă pe următorii zece ani, bubuie vocea Colosului, care și-a pierdut răbdarea. Ar fi un act tipic de sabotaj. Totuși, mă văd pus în situația neplăcută de a-ți aminti că peste aproape o oră trebuie să ne prezentăm la „meciul" cu arăboiu'.

– Adu-ți aminte de sfatul tipului din Lyon: melița la minimum. Ești una dintre cele mai oribile creaturi pe care le-am întâlnit în viața mea, dacă nu cea mai cea, și, cu toate astea, nu încetez să mă minunez cât de mult țin la tine.

– Normal, se luminează Colosul, de parcă tocmai ar fi primit nota zece la desen tehnic. Eu sunt camaradul tău cel mai bun. Și apoi, semănăm mult prea mult.

Aici m-a nimerit, animalul!

În drum spre terenul de fotbal ne punem la punct strategia, caz că ar apărea evenimente nedorite. Khaled se află acolo, soţit de un tip care ar putea trece oricând drept fratele lui geamăn.

– El este Karim, face Khaled prezentările, fără nici o altă plicaţie.

– Voi ce culoare de tricou aveţi? întreabă Colosul, grijuliu ca otdeauna cu stabilirea detaliilor.

Arăboii zâmbesc ca la comandă, făcându-ne cunoştinţă cu nturile lor perfecte.

– Albe, zice fratele geamăn şi scoate două pliculeţe în care tem pune pariu că nu vom găsi făină.

– Voi însă, precizează Khaled, ar trebui să purtaţi tricouri rzi. Aşa scrie la regulament.

Râdem împreună, aruncându-ne priviri hapsâne. Karim duce ina sub scurta de piele şi se face că se scarpină. Uită mâna acolo cască plictisit. Nu e mare lucru să-l anihilez într-o secundă, că ar avea un pistol, doar că nu în asta constă împuţita noastră misiune.

– Vouă vă plac filmele porno? arunc eu la „hai să ne jucăm".

– Înseamnă că e o greşeală, zice Khaled, după câteva secunde gândire. Ceea ce căutaţi voi, se găseşte la câteva străzi mai jos: onzi, bruneţi, supli, graşi, solizi, costelivi, după preferinţe. Fac tacâmul, doar că preţul e cam piperat.

– Şi noi, zic eu, nepăsător, cât vă datorăm pentru informaţie?

– Informaţia e gratuită, dar timpul pierdut vă costă câte o sută franci de căciulă.

Un zgomot abia perceptibil, venit din spate, îmi dă de ştire partidă noastră are şi spectatori. Prin cap îmi trece fulgerător ndul că, dacă Khaled nu este omul nostru, suntem terminaţi. Ce i faci! Undeva şi cândva tot trebuie să murim!

Bag mâna în buzunar şi scot o bancnotă de o sută, în care am făsurat cheia de la căsuţa poştală. Arabul o preia şi o pipăie. veşte fix cheia şi se declară mulţumit. Scoate o altă cheiţă, ntică, şi mi-o înapoiază în acelaşi mod. Colosul e însă mai iute, şi însuşeşte fără nici un comentariu „coletul".

– Corectează-mă dacă greșesc, îi spun eu. Suta de franci îmi aparține în exclusivitate. Îți mulțumesc pentru nobila ta intenție de a mă ajuta la recuperarea ei, dar asta nu te îndreptățește s-o iei în custodie.

Colosul face eforturi vizibile pentru a mima nedumerirea. Ba chiar pune boticul, considerând că gestul lui a fost interpretat complet anapoda, și de cine, de cel mai bun camarad al lui! Scoate hârtia și mi-o întinde scârbit, cu gestul unui lord care se șterge la fund într-o budă africană.

Bineînțeles că vita o schimbase la repezeală cu o bancnotă de zece franci, dar nu apuc să iau foc. Arabii își pierd răbdarea și ne reamintesc de ce ne aflăm acolo. Khaled trage în arabă un șir de cuvinte la obiect și-mi face instructajul.

– În căsuța cu numărul de pe cheiță se găsește un plic ce conține numărul de telefon și locul în care este situat aparatul de la care trebuie să sunați. O faceți la ora indicată tot în bilețel.

– Și din nou întrebarea fatală, zic eu. Ce facem dacă nu răspunde nimeni?

– Ca de obicei, urmează dispersarea. Doar ați primit instrucțiuni, nu?!

Mai pe scurt, ceea ce ne spusese Amin. Doar că noi lucram pentru SAS. Mai era un amănunt, pe care l-am cunoscut ceva mai târziu. Și mai bine, pentru că altfel aș fi murit de inimă. *Anume, că un bătrânel, pasionat cercetător în psihocinetică, care-și avea laboratorul într-un sătuc aflat în creierul Uralilor, a intrat, fără să vrea, în interferență cu undele prin intermediul cărora primeam comenzile de la Centru. Și astfel, din agenți PSI ai unei singure Puteri, am devenit și supuși ai alteia.* Fără vrerea noastră. Facă-se voia lui Allah!

Căpătasem senzația stranie a actorului care se știe condus de regizor și urmărit de o mulțime de spectatori. Existam și nu existam.

Scenariul cu căsuța poștală se repetă și ne însușim cu conștiinciozitate datele. Acum lucrurile s-au complicat și mai mult. Ne punem creierul la treabă, dar nu descoperim nici o soluție. Colosul e de părere să apelăm la îngerul nostru păzitor, adică să

eclarăm stare de urgență și să sunăm la un telefon mai secret
cât un cont de bancă din Elveția, pentru a primi instrucțiuni.
In la bătaie toate datele înregistrate, în timp ce Colosul sparge,
pert, adică fără să lase urme, o mașină cu telefon mobil, aflată
tr-o parcare din apropierea gării. Formăm numărul ocult și ne
spunde un robot care ne cere numărul de identificare. Nu trec
ci cinci secunde și același robot ne întreabă ce dorim.

– Verificare număr telefon, zic eu, grăbindu-mă să i-l sila-
sesc.

Peste încă cinci secunde vine și răspunsul:

– Telefon public. Aeroportul „Charles de Gaulle".

– O să înceapă să tărâie la douăzeci și trei și jumătate,
ontinui eu. Urăsc convorbirile cu mașinăriile electronice, fiindcă
ca și cum ai face-o cu o femeie gonflabilă. E bine de știut cine
eia mesajul.

Legătura se întrerupe și Colosul pune totul la loc. Până la ora
mai e destul, așa că ne întoarcem la hotel, unde ne așteaptă o
urpriză sub forma unui polițist gras și transpirat, cu gulerul de la
imașă jegos.

– Serviciul Emigrări, ne anunță el, răsuflând ca un hipo-
otam lansat cu parașuta.

– Nu e aici, zice Colosul, gata să dea oricând o mână de aju-
or oricui i-ar fi cerut-o. Ne aflăm într-un hotel respectabil, care
 ocupă cu cazarea turiștilor ocazionali, categorie din care facem
arte și noi, prietenul meu și cu mine. Ca atare, date despre insti-
ția pe care o căutați nu vă prea putem da. Cred că ar fi cel mai
ine să vă adresați unui polițist.

Hipopotamul dă semne clare de zăpăceală, mai ales că fran-
eza Colosului, în care sunt amestecate cuvinte arabe, îți produce
ori pe șira spinării.

– Serviciul Emigrări, reia polițistul conversația, străduindu-se
 scoată legitimația din buzunarul tunicii.

– E-n regulă, nu trebuie să scrii, am înțeles, tună Colosul. Se
are că ăla care nu pricepi ești dumneata. Semeni cu un prieten
e-al meu care, tot așa, se considera bântuit de morbul geniului.
vea cele mai trăsnite idei ce-i pot trece la un moment dat prin

cap unui om. Nimic nu-l putea împiedica să şi le pună pe hârtie sub formă unor manuale de popularizare. Editorii din Bordeaux, unde locuia stranicul meu prieten, albeau numai la auzul numelui lui şi, ori de câte ori respectivul îi anunţa că le mai aduce o capodoperă, îşi luau cu toţii bilete pentru un concediu prelungit în Bermude. Vrei să ştii ce s-a întâmplat până la urmă cu prietenul meu?

Poliţistul aprobă din cap complet aiurit, trecând la milimetru pe lângă un sfânt de infarct.

– Ei bine, surâde Colosul, luându-l pe după umeri şi conducându-l către băruleţul hotelului, tipul a dat până la urmă lovitura. Un editor adus în pragul nebuniei a hotărât că îi tipări o carte, în tiraj mic, e mai avantajos decât o excursie în Bermude. N-o să-ţi vină să crezi, dar cartea a avut un succes monstru şi a fost retipărită în sute mi de exemplare, devenind un best-seller. Se numea *Tehnica scărpinatului în cur* şi prezenta istoricul obiceiului, de la vechile practici indiene, la cele mai sofisticate metode din ziua de azi, precum şi câteva îmbunătăţiri gândite de autor ca o contribuţie inestimabilă. Critica a fost unanim de acord că este cel mai complet manual în problema cercetării şi a propus nominalizarea pentru premiul „Anusul de diamant". Între timp, prietenul meu a fost asaltat de aproape toţi editorii din Franţa şi Maghreb. Visul i se realizase. S-a pus pe lucru cu puteri îndoite şi a scos o altă capodoperă: *Părţul – mit şi realitate*: Ei bine, asta chiar că a spart piaţa. A fost tradusă în douăzeci şi trei de limbi şi treizeci de dialecte. Un succes fulminant, cu atât mai mult cu cât, pentru prima oară în domeniu, cartea era ilustrată cu fotografii originale, reprezentând halouri de abur de diferite dimensiuni şi culori. Colosul mai comandă un rând de beri şi-l priveşte galeş pe poliţist, acum, mai umed decât un submarin. Nu-ţi face probleme, îi zise el, tot în contul meu sunt. După asta, dacă vei avea şi tu plăcere, vei oferi şi tu un rând.

– Eu... sunt... nu am venit..., îngână poliţistul, atent să nu-şi muşte limba.

– La fel de emoţionat am fost şi eu la aflarea veştii despre succesul înregistrat de prietenul meu, îl mângâie Colosul şi, după un gât zdravăn din sticla aburindă, reia povestea. Întreaga lume îi

ra deschisă acestui amic al meu, al cărui nume nu vi-l reproduc, atrucât, oricum, scria sub pseudonim. Au fost şi unele tentative le scenarii de film după cărţile lui, rămase, din păcate, nevalorificate. Prietenul meu nu a renunţat la ideile sale, deşi, din banii âştigaţi, ar fi putut trăi liniştiţi, fără să muncească, şi nepoţii cestuia. Ar fi trebuit să se oprească la timp, şi ar fi ocupat un loc parte în galeria corifeilor. Dar, ca şi în cele mai multe cazuri de cest gen, perseverarea aduce după sine diabolicul.

Acum îmi cade şi mie falca. Stau alături de poliţist, amândoi a nişte nepoţi cuminţi, privind la bunicul expert în basme şi âcuri. Dacă l-aţi cunoaşte pe Colos cum îl cunosc eu, mi-aţi urma pilda. Până şi negroteiul care ţine loc de barman holbează chii spre masa noastră, iar urechile lui prind forma unor antene-satelit. Un spaniol se opreşte din îndeletnicirea lui la un joc de lipper şi se alătură auditoriului. În ritmul ăsta, în scurt timp, tot localul devine o sală de spectacol.

Colosul se priveşte mulţumit pe fiecare în parte, şi-l mai săptână o dată pe poliţist cu lăboanţa lui cât cupa unui excavator. Comandă încă un rând, dar acum precizează cu tipul în uniformă, devenit deja violaceu, o să fie purtătorul de bani.

– Cum vă spuneam, omul nu s-a oprit la timp, reia uriaşul. Asta l-a pierdut. Simţindu-şi, zicea el, sfârşitul aproape, a ţinut cu tot dinadinsul să-şi scrie opera vieţii, fără de care, în concepţia lui, posteritatea n-ar fi putut găsi căi de supravieţuire. Luni şi luni de trudă, kilograme de hârtie aruncate la coş, sute de pixuri consumate, ca să nu mai vorbim de frustrările sexuale la care îşi condamnase nevasta. Peste o treime din averea acumulată a fost cheltuită pentru tipărirea cărţii, căci nici un editor nu s-a încumetat s-o facă, şi încă o treime pentru lansare. Rezultatul a fost un eşec de proporţii. Capodopera vieţii lui, cum o considera individul, purtând un titlu nu mai puţin bizar, a fost o cădere care a atras după ea dezastrul total. Opt librari s-au sinucis, zece tipografii au dat faliment, iar peste cincizeci de distribuitori de carte i-au adus societăţile la sapă de lemn. Tot acest lanţ de întâmplări mai puţin plăcute a antrenat după el o avalanşă de evenimente, cu adânci implicaţii sociale şi economice. Ca să nu mai amintesc

despre cele politice. Morala, dragii mei, e simplă, e foarte simplă: nu-ţi folosi puţa în alte scopuri, decât cele pentru care a fost creată.

Consideraţiile filozofice ale Colosului sunt întrerupte de sosirea unui nou rând de beri. Părem nişte beduini fericiţi că, după îndelungi pelerinaje prin deşert, şi-au găsit oaza dorită. Băutura nu întârzie să-şi facă efectul asupra oaspetelui nostru, fapt datorat şi licorii halucinogene din flaconul meu „de serviciu". Poliţistul uită complet cu ce ocazie se află prin zonă şi, pătruns de o curiozitate morbidă, pune punctul pe *i*:

– Nu ne-ai spus cum se numea ăsta din urmă!

Colosul îi îndreaptă cravata şi-i scutură câteva picături de bere scurse pe reverele tunicii. Are figura unui magnat interesat de a-şi lansa pe piaţă ultima descoperire în domeniul fotomodelelor.

– Te referi la titlul cărţii care l-a băgat în pământ? se interesează el, plin de solicitudine. Ei bine, titlul suna aşa: *Scurtă introducere în stereofonia coaielor*. Dar, din păcate, conţinutul nu a întrunit deloc cele mai bune păreri ale criticilor care, în mare majoritate, erau bărbaţi. Pe scurt, prietenul meu căuta să demonstreze că acele două mici organe, despre care aminteа în titlu, pot fi folosite ca accesorii la orice cască audio. Nebunul descoperise o legătură de netăgăduit între proprietăţile electrostatice ale testiculelor şi influenţa polului magnetic al Pământului. Astfel, în concepţia lui, impotenţa şi sterilitatea puteau fi tratate pe o cale neaşteptat de simplă. Tot ce aveai de făcut, era să te îndrepţi spre polul magnetic şi să-ţi ciocneşti ouăle între ele, până se producea o scânteie. În acel moment, pretindea prietenul meu, pendula o lua din loc, fiind în stare să satisfacă, de una singură, o liotă de femei dintre cele mai rele de muscă.

Mai luăm un rând de beri. Stau cu ochii pe ceas, dar nu e cazul să-mi fac probleme. Mai e ceva vreme până intrăm în pâine.

Între timp, asistenţa se dublează. Povestea uriaşului atinge cote maxime, monopolizând atenţia întregii suflări de prin partea locului. Colosul întârzie cu halba la gură, punându-i pe toţi pe jăratic. Se şterge meticulos pe bot şi sparge liniştea cu una dintre rânjăiturile lui de calibru greu.

Asistenţa se dă un pas înapoi, dar nu renunţă.

– Ei bine, cum vă spuneam, cartea a fost o cădere, care a atras upă ea nenumărate falimente. Și asta pentru că, în loc să se prească la aspectele literare ale cărții, criticii s-au dovedit mai oanghii decât amicul meu și au trecut pur și simplu la aplicarea oncretă a sfaturilor găsite în carte. Rezultatele au fost catastro-le. Doi dintre ei au decedat, alți trei au fost internați de urgență, r cei scăpați cu viață au declanșat o campanie furibundă împo-iva cărții, ceea ce a dus la dezastrul respectiv. Prietenul meu a declarat un mare neînțeles și s-a spânzurat cu portjartierul unei oarfe, aflate în trecere prin camera lui. A lăsat în urmă o scriso-că în care-și exprima nețărmurita scârbă pentru faptul că fusese lit să trăiască atâta vreme între niște hotentoți, și-și dona dreptu-le de autor, pentru eventuale reeditări, unei case de toleranță, ansformate temporar, din cauza unor circumstanțe nefavorabile, tr-o capelă de reculegere.

Polițistul nu mai rezistă. Se ridică ca teleghidat de la masă se îndreaptă spre ieșire. Lacrimi mari îi brăzdează obrajii, în mp ce buzele murmură rugi întru odihna celebrului scriitor.

– Ăsta, când ajunge acasă, o să înceapă să practice sfaturile n carte, îmi șoptește Colosul, în timp ce auditorii se împrăștie cuți și gânditori.

– Să nu vă faceți probleme, ne spune barmanul, lustruind asa cu un ștergar cât pânza unei corăbii. Philippe vine doar să-și spaga și nu face rău nimănui. E de la Emigrări, dar, vă repet, a făcut niciodată rău. Cât i-ați dat?

– Vrei să spui, i-o întoarce Colosul, cât ne-a dat el ca să-l săm să plece! Iar acum, fii bun și adu-ne nota de plată. Și ai grijă i fie ceva mai mică decât bugetul Franței pe anul în curs.

Barmanul se îndepărtează cotcodăcind indignat, cum că în ața lui nu a încărcat vreo notă, ba își amintește că au fost pe-oade în care a dat de băut unor amărâți fără să le ceară bani.

Ne ridicăm, și Colosul îi aruncă peste tejghea o monedă de ı franc.

– Lasă nota la recepție, suntem la camera 505. Trece-ți și ție bere, dar să fie numai una și să fie bere.

Barmanul ne face din nou cunoscută poziția sa intransigentă cu privire la idealurile de cinste și moralitate, împânând-o cu citate celebre din clasicii cârciumii. Este un înrăit al onestității, și nici o sumă, oricât de mare, nu l-ar face să decadă de la principiile sale.

Ne ducem să ne ușurăm la toaleta meschină din hol și intrăm pe felie. Telefonul de la care trebuie să sunăm nu e foarte departe. Colosul ține tira, în timp ce eu formez înfrigurat numărul.

Îmi răspunde o voce baritonală.

– Linia erotică *Gay*[1]. Doriți pe cineva anume?

Închid și formez din nou cu toată atenția. Sună.

– Linia erotică *Gay*. Doriți pe cineva anume?

– Pe tine, zic la nimereală.

– Eu sunt dispecerul.

– Îmi plac dispecerii. Dispecerii și recepționerii. Nici un lift-boy nu mi-ar displăcea. Pentru moment însă, trec printr-o perioadă de recesiune. Iată de ce m-am gândit să bagi tu verbul și să mă lași să-mi fac treaba.

Ființa de la celălalt capăt al firului hârâie în do major și-mi comunică rapid, în arabă, niște coordonate. Nu mă obosesc să-l înjur. Știu că este căzut deja în plasă, așa că-mi economisesc adrenalina.

Ne încheiem socotelile cu hotelul și cerem ca întreaga corespondență să fie trimisă la Le Hâvre, chipurile, următoarea etapă a periplului nostru.

Ținta este însă cu totul alta. Formăm echipa de asasini însărcinată cu lichidarea imamului Sahraoui, acuzat de a fi prea cooperant cu guvernul francez. Abia acum pricep de ce a fost nevoie de toată tevatura asta!

Respir încet, adânc, regăsindu-mă pe neașteptate. În fine, după mult timp, îmi este permis, din nou, să-mi ucid aproapele!

[1] Homosexual (lb. engleză, în argou) (n. tr.).

KARA'A AL HADI ASHAR[1]

40. ...Dacă râdeți de noi, vom râde și noi de voi, precum râdeți
i. Și apoi veți ști.
41. La cine vine o pedeapsă, ca să-l rușineze, și la cine vine o
edeapsă pentru totdeauna.
42. Așa a fost până ce a venit porunca Noastră și s-a înfier-
ntat cuptorul.[2]

KARA'A AL THANI WAL ISHROON[3] *SURA AL SADES*[4]

Aceasta pentru că Allah este Adevărul și El îi învie pe morți și
te puternic peste toate.

[1] Coran 9 (lb. arabă) (n. tr.).
[2] După tradiția rabinică, apa Potopului ar fi fost fierbinte (n.tr.).
[3] Coran 12 (lb. arabă) (n. tr.).
[4] Sura 6, *idem.*

KARA'A AL SADES WAL ISHROON SURA AL MYYA AL TASEH AL THAMANNOON[1]

Și ei îl ținură de mincinos; atunci îi apucă pedeapsa Maurului[2]. A fost pedeapsa unei *Zile Mari*.

---

[1] Coran 26, Sura 189, *idem*.

[2] Maurul cel întunecat, care se ridicase asupra lor, sub care căutară adăpost, aduse un vânt fierbinte asupra lor.

IV

Întâlnirea are loc la Complexul de Sănătate și Întreținere nt-Germain, înțesat de cele mai moderne saune, piscine, săli de ță și masaj, mă rog, tot tacâmul. Ofițerul DTS, care, conform nului Vigipirate[1], este omul de legătură, poartă o mustață à la lin și seamănă leit cu Mickey Mouse. Trage cu convingere din- sticlă de Carmel, în care, mai mult ca sigur, e ceai. Are o față nătâng, ceea ce, bineînțeles, nu poate fi decât în avantajul lui.

Un timp ne asigurăm că nu avem „observatori" pe urme, pă care intrăm în saună. Este o oră destul de matinală, ceea ce e ca încăperea să nu fie populată decât de trei bătrânei cu burți gravide în luna a unspea'. Suportă cu stoicism atmosfera supra- ărcată, gândindu-se ce falnici se vor prezenta în fața amantelor tite cu bani grei.

Singura îmbrăcăminte pe care o avem este un prosop încins mijloc, ceea ce, după experiența cu poponarul, îi creează losului stări de neliniște.

– Deținem informații că, în curând, se vor desfășura la Paris i multe atentate, începe francezul, așezat pe o băncuță, în spatele stru. Sunt vizate locuri aglomerate: Arcul de Triumf, metroul, rile, aeroporturile. În obiectiv se află și un înalt personaj din nea politică arabă. Toate – opera GIA, cu sprijinul unui comando nian.

– Floare la ureche! se bagă, nepoftit, Colosul, căruia începe i placă baia de aburi. Am crezut că vom fi puși la ceva mult i greu.

[1] Sistem de supraveghere al Poliției franceze antitero, inițiat de fostul pre- r Alain Juppé și estimat la un cost de un milion de franci francezi pe zi (n. tr.).

„Stalin" trece peste impertinența Colosului și continuă, trăgându-și peste piept câteva mățuri muiate în apă.

– S-ar putea să fiți implicați într-unul sau în două. Ordinul e clar: nu lichidați pe nimeni, trebuie să ajungem la vârf. Altfel, toată munca este în zadar. Dacă sunteți obligați să duceți la bun sfârșit un atentat, informați în timp util la numărul de forță majoră, și dați-i bătaie. Repetați-vă permanent că sunteți algerieni aflați în slujba Marelui Allah. La cel mai mic semn de deconspirare, vă autodistrugeți.

– Treci la concret, *mon ami*, îl sfătuiește Colosul, nervos. Din rahaturile astea ne-am adăpat destul în perioada de instruire.

– Între timp, planurile s-au mai schimbat. Trebuie să ne adaptăm în permanență noilor metode folosite de teroriști. Au dispărut personaje cunoscute și au ieșit din umbră altele. Așa că pune-ți botnița și scoate-ți dopurile din urechi!

Colosul nu face parte din tagma elevilor slab pregătiți, pe care profesorii îi pot muștrului și pune la colț, ori de câte ori vor mușchii lor. Se întoarce ușurel și, cu o mișcare neașteptată, îi smulge francezului prosopul. Omul dă la iveală o puțulică cu care n-ar fi putut satisface nici o bortă de șoarece.

– Am vrut să-ți văd gradul, croncăne uriașul, izbucnind într-un râs isteric.

Francezul trage două cruci rapide și murmură câteva înjurături. Scena acaparează atenția celor trei boșorogi. Par gata să coopereze, or, o asemenea veste n-ar fi nici pe placul soților, dar nici al amantelor pe care respectivii le mai vizitează duminicile și sărbătorile legale.

– Limbajul tău depășește orice limită în materie, spune Colosul, cu prestanța unui doctor docent în Codul eticii și echității relațiilor interumane.

E rândul meu, nu-l pot lăsa singur.

– Toată lumea bună știe că e vorba de o colaborare, nu de relații de subordonare. Avem un singur șef al cărui nume evident că-mi scapă acum.

Mă întorc spre ofițerul DTS și-i înapoiez prosopul. Francezul își încinge mijlocelul, acoperindu-și „arma secretă", și purcede iar la clămpăneală.

– Toate manifestările astea le vom discuta altfel și în altă te. Treaba mea e să vă transmit informațiile de bază. O să am jă însă ca, după încheierea misiunii, să primiți ceea ce meritați.

Îl calc pe Colos pe picior, oprindu-l dintr-un salt care l-ar fi nsformat pe „Stalin" într-o marionetă, fără încheieturi și fără iculații. Avem treabă, vremea menuetului încă nu a sosit.

– Sunt câteva schimbări. Vă veți întâlni cât de curând cu upa trimisă în Algeria. Veți forma un patrulater și ne vom ropia mai repede de Vârf. Concret, adaugă scrâșnind francezul, vindu-l pe Colos cu un amestec de scârbă și curiozitate, s-ar tea să fiți implicați în tentativa de asasinare a imamului Sahraoui. *ntrul* nu vede nici un impediment în ducerea la bun sfârșit a siunii. Ați căpăta încrederea absolută a micilor vârfuri, pe de parte, iar pe de altă parte, ați ajuta statul francez în depășirea ei situații jenante[1]. De altfel, sunteți plătiți să executați, nu să mentați.

– Tu pentru ce ești plătit? se grăbește Colosul să pună lucru- e la punct.

– Tot să execut, firește, replică francezul, căutând să-l cal- eze. Restul întrebărilor e bine să le trimiți prin poștă. Timpul u este foarte limitat. Vă întoarceți la hotel și cumpărați un ume ziar.

Încercăm să ne ridicăm, dar stârpitura ne mai delectează cu nformație.

– Nu știu de ce, dar de voi patru s-a interesat direct unul ntre cei mai bogați sponsori ai activității extremiste islamice din ne. Un saudit, Osama Ben Laden, dacă ați auzit de el. Tipul a st renegat de taică-său, un magnat saudit din construcții, și de unci și-a tot mutat cortul, ba în Sudan, ba în Algeria, ba în Libia. cum stă bine-mersi în Afghanistan.

Îmi pică și mie fisa. Din moment ce fusesem luați în vizor de ssul suprem al terorismului islamic, devenisem automat VIP-uri

[1] Autorul se referă, probabil, la faptul că imamul Sahraoui a fost socotit extremiștii algerieni prea îngăduitor cu statul francez, pe care voia să-l țină adăpost de efectele războiului din Algeria (n. tr.).

şi pentru Serviciile care ne puseseră la treabă. Eram, aşadar, o momeală regală, şi nu aveam nici cea mai mică îndoială că, la prima ocazie, am fi servit ca jertfă de sărbătoare.

Fisa pică însă cu contribuţia nemijlocită a Serviciilor Secrete ruseşti, care-l plăteau în aur pe moştenguţul din Urali. Vă amintiţi de tipul care ne luase urma şi se interferase din greşeală pe frecvenţa cipurilor ce ni se implantaseră în ceafă. Şi nu e greu să ghiciţi de partea cui sunt ruşii, dacă occidentalii au declarat război Islamului.

În fine, ieşim din saună şi ne repezim la bar. Franţuzul dă semne vizibile că nu agreează deloc compania noastră, dar e silit să ne însoţească. Primele trei sticle de bere sunt golite în tăcere. Aceeaşi soartă o au şi următoarele trei.

– Îmi place sauna, sparge Colosul tăcerea, într-un târziu, deşi amintirile mele în domeniu nu sunt dintre cele mai plăcute. Aveam treispe' ani când m-am angajat mus[1] pe un iaht. Căpitanul, care o făcea şi pe timonierul, se lăuda că nimeni, niciodată, nu-l văzuse treaz. Iar cei care avuseseră această rară ocazie erau plecaţi de mult în împărăţia lui Hades. Şi pentru că mai existau şi unii pasageri care nu păreau convinşi de spusele sale, beţivul dracului a băgat vasul într-un banc de nisip, pe care-l puteai observa şi dacă aveai păduchi în ochi. Neşansa a făcut ca tocmai atunci să mă aflu în sala maşinilor, aşa că, după ce s-a fisurat conducta de răcire, am avut parte de o baie de aburi, pe care n-o s-o uit uşor.

Ne aruncăm în piscină şi abia când vedem prosoapele plutind pe lângă noi, ne dăm seama că am uitat să ne punem slipurile. Nu mai e timp de cosmetizare. Înotăm încolo şi-ncoace ca nişte peştişori în căutarea râvnitei muşte din vârful cârligului. Sala e goală, aşa că putem schimba şi niscaiva idei.

– De când n-ai mai făcut cunoştinţă cu apa? îl întreb cu sfiiciune pe Colos, care pufăie şi mişcă din lăboanţe asemenea unui hipopotam în aşteptarea salvamarului.

– Adevărul e că nu mai ţin minte, recunoaşte uriaşul, cu sinceritate.

[1] Ucenic marinar (n. tr.).

Francezul ne dă târcoale și reia ciripitul.

– Să revenim la oile noastre. Cum vă spuneam, Osama a primit din partea lui taică-său câteva sute de milioane de dolari, ca facă, chipurile, un mic tur al lumii. Omul nu avea însă liniște, i că a pus de-o „Fundație a salvării islamice". Asta însemna, în ncipal, înființarea unor centre de recrutare și „case de oaspeți" Egipt, Arabia Saudită și Pakistan.

– Unde locuiește personajul? întreb eu, lopătând cu sârg, fără eficiență notabilă.

– Nu văd ce interes prezintă pentru voi asta, pufăie mustăsul, recuperându-și prosopelul, dar, dacă tot suntem la capitolul formații, mă resemnez. Osama are o agenție comercială în Doka, na centrală din Cairo. Centrele de recrutare și antrenament pe re le-a înființat în Sudan, Filipine, Cașmir...

– Bosnia! rage Colosul, halind cu acest prilej o jumătate din a bazinului.

Scuipă înapoi apa și face o comparație plastică între lichidul care se învârtește și binecuvântata votcă.

– Bosnia, da! face franțuzul, surprins, agățându-se de scărița metal pentru a se odihni.

– Nu mă întreba de unde știu asta, grohăie Colosul, încă liniștit de contactul direct cu apa. Am luptat acolo. Am dat și a în nas cu câțiva iranieni.[1]

– *Monsieur* nu este interesat de faptele tale de luptă, îl întrepu. Tocmai ne adăpam la izvorul nesecat al informațiilor la re, dacă sunt în temă, erai și tu invitat.

– Mă cac! urlă Colosul, cu vioiciune.

Franțuzul nu e foarte convins că anunțul e doar figurativ, a că amușinează rapid și la distanță. Asta nu-l împiedică să ntinue:

– Fundația tipului a fost blagoslovită, cu timpul, de o mulțime sponsori, în special nababi arabi din Europa și Statele Unite. ecialiștii noștri au ajuns la concluzia că această capacitate incredibilă a lui Osama de a recruta mercenari pentru propriile-i inte-

[1] Vezi *Moartea s-a născut la Sarajevo*, de același autor (n. tr.).

rese constituie un fenomen nou, pe care nu-l putem combate încă. Cam atât despre cel care a pus ochii pe voi. Când vă întoarceți la hotel, cereți ultimul exemplar din *Al Kuds al arabi*[1] și notați-vă coordonatele din buletinul meteo. Misiunea mea se încheie aici.

Ofițerul DTS iese demn din bazin, neomițând să-și acopere părțile intime cu prosopul din dotare. Alunecă pe mozaicul ud și „arma secretă" iese din nou la iveală, stârnind hohotul Colosului, al cărui falus plutește la suprafața apei precum creasta unui rechin.

O dată cu plecarea lui „Stalin", ca la comandă, piscina începe să prindă viață. Apar mai întâi trei pipițe escortate de un tinerel ceva mai plinuț decât scheletul expus la Institutul de Anatomie. Tipele își freacă bucile cu nerăbdarea unor câmile în căutarea budei. Dau cu ochii de „rechinul" Colosului și mișcările lor prind ritm de samba. Scheletul face eforturi notabile pentru a părea cât mai amenințător.

Dar iată că Ahmed, alias Colosul, găsește că este cel mai prielnic moment pentru percutarea unui vânt apă-aer. Fenomenul are darul de a stârni o serie de valuri. Nu sunt chiar *tsunami*, dar merge.

Fătucile plonjează în bazin, cu strigăte vesele, și se zbenguie ca niște oițe la prima întâlnire cu berbecuțul de serviciu. Privesc interesate către falusul Colosului, care începe să adulmece împrejur cu curiozitatea unui periscop. De-acum, lucrurile încep să se precipite.

Tinerelul, despre care aflăm că ocupă postul de instructor în cadrul Complexului, ne reamintește pe scurt câteva norme de bună-cuviință care trebuie respectate de clienți.

– Nu ne aflăm aici pentru a asculta citate din „Codul manierelor elegante", zice Colosul, continuând să facă pluta pe spate. Am dat o pălărie de bani ca să intrăm, și am de gând să profit de ei.

– Aș putea să chem poliția, încearcă tinerelul o altă variantă, ceva mai palpabilă.

– Mai bine cheam-o pe mămițica ta, îi face Colosul o contrapropunere. Cred că te caută disperată de o groază de vreme.

[1] *Ierusalimul arab*, ziar care apare la Londra (n. tr.).

Dar nu e cazul să avem controverse pe terenul eticii, cu atât mult cu cât instructorul pare hotărât să-și ducă amenințarea un sfârșit. Și doar poliția ne lipsește acum, când trebuie să em la treabă.

Îl trag pe uriaș pe scăriță și-l fac să înțeleagă că e timpul să ipărăm presa. Colosul mă urmează ascultător, storcându-și caut prosopul. Îl atinge ca din întâmplare pe instructor cu isul lui priepic, făcându-l pe bietul om să intre într-o stare ină cu apoplexia. Puicuțele își cască în schimb guritele, uitând unt în piscină, ocazie cu care înghit câteva galoane de apă.

La hotel cumpăr ultimul număr din *Al Kuds al arabi* și dez-anagrama din buletinul meteo. Vacanța s-a terminat.

Suntem din nou în TGV, rulând cu toată viteza spre Lyon.

– Așadar, ne vom reîntâlni cu Fijianul și cu Iusuf, zice Colosul, ânându-se cu nesimțirea caracteristică și ocupând toată apeaua. Mă întreb dacă în loc de patru nu vom fi șase. Ca-n nurile bune, adaugă el, gândindu-se probabil la maiorul Pavlo- și la colonelul Schröder, care conduc din umbră toată misiunea.

– Aici e Franța, îi amintesc eu. Nici Angola, nici Transnistria, Bosnia. Franța! Tu singur atragi atenția unei jumătăți din iția franceză, dar dacă am fi șase la un loc?

– Luptăm de partea lor, nu?

Rad o privire în jur, dar nu trebuie să-mi fac griji. Zarva rva cheflii, care începuseră sărbătoarea de 14 iulie[1] încă din na zi a lunii, acoperea până și muzica transmisă prin difuzoare.[2]

– Am omis să-ți spun că treaba asta e secretă. Nu e cazul să tot Parisul ce facem noi aici.

– Relaxează-te, clămpăne Colosul, sugând la bidonașul sal-or, precum un vițel orfan la biberon. Transformarea asta în te-a prostit de tot. Gândești la fel ca ei.

– Cretinule! îmi smulg eu cuvântul care-mi stătea de mult pe bă. Mi-aș fi dat cinci ani din viață numai să nu te fi cunoscut!

---

[1] Ziua Națională a Franței (n. tr.).

[2] TGV-ul nu are vagoane compartimentate (n. tr.).

– Asta pentru că vrei cu tot dinadinsul să fii dădaca mea. Probabil că acolo, la voi, în România, așa se obișnuiește. Noi, l Marines, nici nu așteptam să primim comenzi. Era suficientă privire de-a sergentului, și știam perfect ce avem de făcut. Nu te prea distrezi în viața asta, reia el, după un timp. Mă refer la tine. Și vezi că alta nu mai ai. Gagiii care susțin că ar mai fi ceva după ce oprești motoarele sunt niște pârțari.

– Când mă-ta ai urmat și cursuri de filozofie? scap e întrebarea.

– Ești prost, mă consolează Colosul. Crezi că e mai eficien să-ți freci fundul și coatele pe bănci ca să înveți ceea ce te învaț pe gratis împuțita asta de viață? Nu dau doi bani pe sfaturile un impotent de profesor. În schimb, târfele și borfașii mi-au ofer toate cunoștințele necesare ca să mă descurc.

– Și iată-te aici! conchid eu.

– Dar tu unde ești? mă taxează Colosul. La Casa Albă?

Nu există vreo statuie a mercenarului necunoscut, așa că n consolăm și ne pregătim de coborâre.

Din gară luăm un taxi și-i cerem șoferului, cu o mulțime d cercei în urechi, să ne ducă în cartierul arăbesc. Pe drum, puștan care învârtește colacul dă din meliță vrute și nevrute despre loc rile spre care ne poartă. E și el un pui de arăboi corcit cu u elvețian. Încearcă chiar să pronunțe câteva cuvinte care seamăn mai mult a mârâituri.

– Important e să fii sănătos, îl liniștește Colosul, înainte să n extragă din Citröen.

Sukul[1] de la periferia Lyonului ne transportă în plin Alger. O instituție conservatoare, dacă ne gândim la modul ei de existență tarabe, dughene, gălăgie, înghesuială, exact ca și cu sute de ani î urmă! Prăjiturile și răcoritoarele, ceaiul și cafeaua își dau mâ cu tot ce poți găsi într-un supermarket din orice capitală a lumi

La început suntem puțin derutați de zecile de dughene, aș zate una lângă alta, care, practic, vând aceeași marfă, la aceleaș prețuri, de zecile de tarabe, adevărate magazine universale î

[1] Bazar (lb. arabă) (n. tr.).

ro, care ne oferă ace de cusut, dopuri, papuci, casetofoane, api de damă, gumă de mestecat, plăcinte, halva, susan, hal- ... N-are rost să vă spun mai mult. Dați frâu liber imaginației, nu uitați să aveți buzunarul plin.

Ne pierdem în decor, în căutarea unui anume vânzător de :inte, care să aibă o tavă agățată de gât, cu o chingă de o anu- ă culoare, și care, probabil, ne așteaptă cam de multe zile. mai e nevoie să-l căutăm noi, pentru că ne găsește el. Dă drumul avalanșă de vorbe, poftindu-ne să gustăm din produse. Colosul i repede, fără să manifeste însă vreo intenție de a plăti.

– Bazarul e masa lui Allah pe pământ, iar plăcintele mele t cele mai moi, mai gustoase și mai proaspete, ne îndeamnă zătorul, făcându-mi cu ochiul către una în formă de triunghi.

O înhaț și plătesc totul. Mușc din ea și păstrez sub limbă așul ce-mi era destinat.

Intru în prima budă publică și, la adăpostul cabinei, citesc sajul. Traseul devine tot mai întortocheat.

Iată că vine vremea celei de-a treia rugăciuni a zilei[1]. Vestea mai e dată, ca pe vremuri, de muezini cocoțați în balconașele iaretelor, ci de câteva stații de amplificare răspândite prin insul bazar. Practic, întreaga activitate paralizează și arabii își :m în față covorașul care-i desparte în acel moment de restul iii. Ne scoatem și noi batistele și prindem să ne tânguim alături „frații noștri".

– La Ilaha Illa Allahu!

Când rugăciunea ia sfârșit, o întindem și noi. Trebuie să ne ilnim cu Iusuf Ciler și cu Fijianul, care ne așteaptă, conform sajului, într-un bar pentru homosexuali. Vestea nu-l face pe los să sară din papuci de fericire. Scotocește prin buzunare, imp ce murmură nervos:

– Aveam pe-aici, pe undeva, un dop de plută. Am să mi-l bag :ur, și astfel nu voi mai avea o grijă în plus.

[1] Conform vechiului ritual, credincioșii musulmani sunt chemați la cinci găciuni zilnic (n. tr.).

Barul este unul obişnuit. Băieţii se mângâie pe îndelete, în timp ce alţii îşi caută „puicuţe". Intrarea noastră atrage câteva priviri. Respectiv, „cocotele" tresar spasmodic, ondulându-şi şăgalnic şoldurile, şi-şi expun, ca din întâmplare, unghiile mai lungi şi mai roşii decât o puţă de dulău, clipocind abitir din genele false.

Colosul fornăie ca un bizon prins cu mâna în buzunarul altuia şi, cu o mişcare discretă, îşi îndeasă şi mai mult dopul în rect.

Ne aşezăm la o măsuţă şi comandăm două beri. Curăţ locul cu o privire de nou-venit şi-i depistez pe cei doi într-un semiseparеu. Iusuf îl mângâie tandru pe Fijian, pe care, în mod normal, după felul cum arată, nu l-ar mângâia nici un urangutan lepros. Dar când dragostea e mare...

Ca să nu devenim suspecţi, îi bag Colosului un deget în gură, după ce în prealabil il plimbasem prin halba lui. Îi zâmbesc promiţător, plimbându-mi vârful limbii spre colţul gurii.

Desigur, cum v-am mai spus, Colosul nu agreează în mod deosebit acest fel de comportament, dar cizma pe care i-o trimit în gleznă îi declanşează mecanismul gândirii. E rândul lui. Mă apucă pe neaşteptate pe după gât şi-mi trage un pupat presărat cu plescăituri. Îi simt degetele boante între picioare şi mă întreb de ce dracu' nu m-am făcut pădurar sau pescar...

Halba care i se sparge în cap îi aparţine lui Iusuf. Cu o privire fioroasă, tătarul urlă într-o arabă venită de la mama ei:

– E gagica mea! Nu ţi-am dat voie s-o atingi. Era vorba de o conversaţie de la distanţă...

În mediul cu pricina, conflictele sunt destul de dese, iar noi trebuie să scăpăm de eventualele noastre „umbre". Aşa că începe caftul.

Primele lovituri sunt de decor. Fijianul şi cu mine ne ocupăm de anihilarea celor doi negrotei care ne luaseră în vizor. Îi lichidăm cu două siringi mascate în pumni şi în care absorbisem, în prealabil, câteva picături de Binalftridoxină[1]. Astfel, nimeni nu va avea pretenţia că au fost ucişi.

[1] Otravă nedepistabilă, care provoacă stop cardiac (n. tr.).

Bătaia e în toi, când iată își fac apariția și polițiștii, obișnuiți astfel de manifestări. Au bastoanele pregătite și trec la treabă. scapă nimeni, fiecare își ia porția, apoi dispărem într-una re dubele trase în fața barului.

La secția de poliție suntem identificați cu minuțiozitate, timp ce asistența de serviciu face diverse bancuri pe tema sponarii și restul lumii". Câțiva dintre *flics* sunt în pauza de ă, ceea ce îi provoacă Colosului o reacție neașteptată. Apucă mișcare rapidă enormul sandviș al unui polițist și-i dă drumul gât, fără să-l mai mestece, de parcă ar fi înghițit o boabă de gure.

După ce-și revine din uluială, polițistul trece la represalii:

– Furt în dauna avutului particular! încadrează el, cu exactitate, fapta comisă. Dar cum dracu' ai făcut-o? Eu mă chinuiesc să ătec la el de-o jumătate de oră...

Colosul nu-i dă indicații teoretice. Exemplificarea e cea mai ientă pentru prinderea mișcării. Trage o râgâitură care pune ă secția în stare de alertă maximă, prilej cu care nebunul mai ăcă un sandviș de aceleași dimensiuni. Pe asta însă îl clefăie timp. Devine obiectul atenției generale, ceea ce figurează, de el, și în scenariul nostru.

– Pari nemâncat, observă comisarul-șef, care iese din birou, mâna pe pistol. Copii, se adresează el colegilor, să-i oferim ceva din bucatele noastre.

Cei doi rămași fără păpică nu mai așteaptă un alt ordin. Îl cheazǎ pe uriaș și-l grăbesc către „cantină". Adică, spre „biroul are se spune numai adevărul". Pe scurt, acolo unde, chiar dacă vrei să vorbești, tot vorbești.

Noi continuăm procedura obișnuită: fotografii, amprente și zeci de ore repaus în arestul gazdelor. Nu pentru că am fi onari, ci pentru că am tulburat liniștea publică. Pentru scandal.

Spre dimineață ne bucurăm și de prezența Colosului. E mai flat la față și merge cam într-o parte.

– Nu e prima mardeală pe care o halesc de la niște căcănari polițiști, zbiară vesel, de parcă tocmai ar fi ieșit de la un film Stan și Bran. Singurul inconvenient e că te leagă, și astfel nu

poţi răspunde cu aceeaşi monedă, adaugă el, trimiţând o labă imaginară unui pişpirică aflat în interiorul spaţiului lui vital. Nu e rău s-o mai iei, din când în când, la bot. Mie unuia îmi aminteşte de copilărie, când taică-meu mă altoia nitam-nisam, cum îi venea lui pe chelie. Odată, babacul a venit atât de beat acasă, încât, în loc să mă croiască pe mine cu centura de la pantaloni, a luat la bătaie şemineul. I-a prins câteva catarame bune şi a spart bunătate de teracotă. Trebuie să spun că reparaţia l-a costat mai mult decât băuse el în ultima săptămână. Ceea ce era o sumă enormă. Dimineaţa, când s-a trezit, a emis consideraţia că, dacă m-ar fi nimerit pe mine, costul ar fi fost mult mai redus, deci mai benefic pentru bugetul familiei. Aşa că, la următoarea ocazie, s-a sprijinit cu spatele de şemineu, ca să fie sigur că nu mai greşeşte, şi a plesnit cu centura în direcţia mea. De astă dată a nimerit candelabrul, care era oricum ceva mai ieftin. A fost ziua în care a jurat că, o vreme, nu o să mai pună gura pe băutură, doar-doar o să mă nimerească şi pe mine cândva. Ca să-şi respecte promisiunea, dementul s-a dus a doua zi dis-de-dimineaţă să se înscrie în Liga Antialcoolicilor, care avea o filială la câteva străzi mai încolo. Ăia de la Ligă, şi mai demenţi, l-au luat în serios şi i-au făcut chiar şi o legitimaţie. Pe chestia asta, bătrânul a devenit dintr-o dată important. Niciodată în viaţa lui nu avusese aşa ceva. În ziua cu pricina, ori de câte ori se intersecta cu câte cineva, scotea ca din întâmplare legitimaţia şi se prefăcea că se uită la ea. Cum la acea oră trecătorii erau destul de rari, s-a gândit să găsească o aglomeraţie. În cartierul nostru, erau doar două locuri în care puteai întâlni mai mulţi oameni laolaltă: biserica şi cârciuma. Babacul meu avea o vorbă: „Orice ezitare e un pas înapoi." Făcuse la şcoala de corecţie şi ceva marxism. Aşa că a intrat ţanţoş în prima locantă întâlnită, care se numea: *La primul-ajutor*. S-a apropiat de bar şi a scos legitimaţia.

„Ce căcat e ăsta?" s-a stropşit barmanul, cu îndreptăţită indignare. „Nu vindem pe cărţi de credit." Apoi s-a uitat la bătrânu' şi şi-a dat seama că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. În consecinţă, a belit ochii şi a citit cu voce tare ce scria pe bucata aia de carton. S-a uitat apoi în ochii lu' babacu' şi au rămas

rândoi așa, vreo câteva minute. Nici unuia nu-i venea să creadă adeverea legitimația aia. Ba, la un moment dat, babacu' a deve- atât de nervos, încât a cerut o bere, pe care a plătit-o cu banii zasați pe ūn ceas amanetat. Nici după asta însă nu i-a venit creadă ce prostie făcuse, înscriindu-se în liga respectivă. „Ce acu' fac eu acum?" a zis către barmanul care avusese, la rândul , o noapte destul de zbuciumată. „Cine te-a pus?" i-a răspuns rmanul, care în timpul liber putea fi apelat cu numele de Jimmy. Cât plătești cotizația?" Babacu' a făcut un calcul rapid: „Trei nisky și cinci beri." „Ești tâmpit", a conchis barmanul. „Nu e ntru prima oară", a recunoscut babacu', cerând încă un rând. i acum ce faci cu ea?" a întrebat barmanul Jimmy, evitând să ngă legitimația rămasă pe tejghea.

Bătrânu' era un om ordonat, în general. Când își spăla chiloții, ea o atmosferă de sărbătoare.

„Adevărul e că aș păstra-o. De câteva zile bune încerc s-o oiesc pe fiu-meu și nu-l nimeresc. Pentru că mereu sunt băut." Și?" „Și dacă ți arăt legitimația, poate că o să stea locului." Da' de ce vrei să-l eroiești?" „Crede-mă, amice, că am uitat!"

Așa că, a mai cerut o bere și ochii au continuat să-i lăcrimeze, ivind fix legitimația care-i deschidea drumul către bucile mele.

Colosul încheie povestea și se aruncă pe un pat de fier. Ares- l Secției a VIII-a din Lyon, unde fuseserăm aduși, e plin la ora ta. Nu sunt celule, ci doar cuști prevăzute cu gratii, care îți centuează sentimentul de animal capturat. Am fost copil orfan, ecut prin multe orfelinate și case de copii, ba chiar și prin școli corecție. Apoi, prin unități militare secrete, unde pedeapsa cea ai ușoară era să stai trei zile într-o groapă săpată într-un cimitir. espirai printr-un tub, prin care ți se dădeau apa și câteva bucăți pâine. Am luptat în cele mai sângeroase conflicte dezlănțuite n patimi și orgolii. Dar grațiile îndărătul cărora ești silit să iești o vreme, grațiile astea te bestializează. Îți încarcă bateria ar la borna negativă.

Scenariul continuă. Noi, cei patru, suntem luați pe la opt mineața și duși, chipurile, la interogatoriu. De fapt, suntem oși pe poarta din spate și îmbarcați într-un microbuz Renault. rapcezii ţin la firmă. Dăm nas în nas cu maiorul Pavlovici, care

tocmai își ia micul dejun compus din whisky și whisky. Nu se deranjează să ne ofere și nouă. Microbuzul demarează, ceea ce-l face pe maior să scape câteva picături pe T-shirtul lui mai alb ca neaua. Înjură în termeni destul de decenți și catadicsește să ne bage în seamă:

– Cum e la bulău? Din câte am aflat, francujii au gusturi destul de stranii. Îl privește fix pe Colos și continuă cu o voce de scafandru amator: Am informații că erai s-o iei la poponet!

Colosul îl privește la rândul lui fără să-și miște nici un mușchi al feței. Pavlovici ia notă și, după încă o dușcă impertinentă de whisky, continuă:

– De altfel, aventurile tale sexuale nu reprezintă subiectul la ordinea zilei. Bineînțeles, atât timp cât nu aduc atingere misiunii pe care o avem de îndeplinit. Dar de ce taci? Pari trist...

Colosul continuă să-l fixeze, fără o vorbă. Pavlovici este obișnuit cu alt gen de reacție din partea uriașului. Pare puțin derutat, așa că recurge din nou la sticla de Red Label. Mai dă roată cu ochii, pentru a se convinge că nu am trădat, și scapă un suspin. Obiectul de lucru este însă tot americanul.

– Să nu-mi spui că a murit *iar* taică-tău. În perioada asta nu se acordă permisii.

– Să trecem la subiect! face Colosul, ieșind din tăcerea lui de sfinx, cu o precizie pe care i-ar aprecia-o și un bătrân ceasornicar înrăit într-ale meseriei.

Pavlovici se îneacă brusc cu ultima dușcă, parțial și din cauza unei frâne mai bruște. Băutura nu mai ia drumul gâtlejului, alegând libertatea. Preșul de cauciuc se umezește ușor.

– Să fie primit, îngână Colosul, mai serios decât un președinte american, care tocmai prezintă mesajul anual despre starea națiunii.

– *Fuck you!* îi răspunde Pavlovici, în cea mai pură limbă engleză. Nu te-am suportat niciodată. Dar acum, mai mult ca oricând, îmi pari odios. Mai și puți!

– Am fost la saună și la piscină, zbiară Colosul, indignat.

– Constat că în ultimul timp ți-ai îmbogățit vocabularul. Saună... piscină... Mai rămâne pastă de dinți și săpun, după care mă pot retrage liniștit la pensie.

– Ați uitat de prosop, îi atrage Colosul atenția, cuviincios.

– Ați uitat de prosop, să trăiți! se strofoacă maiorul.

– Rămâne fără prosop, hotărăște uriașul, după un timp.

Apoi râdem și ne îmbrățișăm. Nu se știe de unde mai apar uă sticloanțe care încep un tur de orizont. Planul e simplu. nin a reușit să-l convingă pe imamul Sahraoui că o altă gardă corp decât una din import nu poate fi mai bună. Adică Fijianul, olosul, Iusuf și cu mine. În timpul liber, Amin este amanta lui adid Herman, care răspunde de mișcarea fundamentalistă din anța. Așa că totul e acceptat din prima.

Microbuzul oprește doar pentru a lua un alt călător. Nu e zul să facem cunoștință. E Amin.

Colosul simte cum îi dă târcoale apoplexia. Își masează cu nștiinciozitate locul unde ar trebui să i se afle inima și fornăie nări. Apucă bara de metal care, în mod obișnuit, folosește ca ement de susținere și zvârle din copite. Bara, mai înțeleaptă, dează. Colosul ia fierul în mână și-l îndoaie sub privirile lmirative ale coțofenei.

– Unde-ai învățat asta? întreabă ea. La grădiniță știam că nu predă așa ceva.

Îmi aruncă o privire care ar băga în boli și un eunuc ieșit la nsie. N-am uitat ultima promisiune pe care mi-a făcut-o și sunt ta să răspund oricând la apel.

– Copii frumoși, scâncește Amin, după ce s-a convins că -a trecut euforia, pauza s-a terminat. Domnul Sahraoui îl va soți pe președinte într-un turneu preelectoral. Întâmplător, vor ece și prin Vaulx-et-Velin, unde se va inaugura o moară. Ați uzit bine, nu beliți ochii ca broasca. Oamenii președintelui se vor cupa în exclusivitate de persoana sa. Atât și nimic mai mult. La ndul lui, imamul va fi păzit de o gardă de corp formată din patru ersoane. Adică, voi.

– Spune-mi că mă iubești! latră Colosul, ca răspuns la le expuse.

O privește cu unicul ochi, pe care nu pregetă să-l rotească vers acelor de ceasornic, convins fiind că astfel o va hipnotiza.

E departe de realitate, lucru la care au contribuit și sticloanțele maiorului, bine drenate cu hașiș.

– Nu sunt o puritană, murmură Amin, Allah mi-e martor. Dar dacă am fi doar noi doi pe o insulă, aș prefera s-o pun cu un palmier. Iar acum, la treabă!

Colosul încearcă să apeleze la alte tactici, dar maiorul Pavlovici îi taie entuziasmul:

– Gata! Intrăm în normal!

Ca niște roboți-soldați-mercenari ce suntem, trecem automat pe frecvența adecvată. Amin ne privește pe rând și își ia în serios rolul de șarpe.

– Președintele Franței este apărat pe principiul cercurilor concentrice. Lângă el, imediat, se află șeful echipei de protecție. Încă patru agenți asigură *zona sterilă*, în care nu pătrunde nici musca. În jurul zonei sterile, mai sunt opt agenți din echipa de protecție și intervenție. Ăștia-s cei mai tari, dar nu ne interesează. Urmează încă optsprezece agenți-observatori, situați tot în cerc, după tipii din protecție. N-avem treabă nici cu ei. Sunt plătiți ca să execute un ordin cu totul aiurea. Aiurea la naspa', mai adaugă Amin, într-un limbaj care ar stupefia orice academie din lume.

Nu se ostenește să mai ceară voie și duce sticla la gură, cu un gest de soldățoi. Pentru o femeie atât de frumoasă, gestul este deplorabil, dar nu mai poate ea.

– Buuun, acum ciuliți și mai tare urechile că vine partea cu pac-pacul! Mai sunt în jurul președintelui încă zece, precizez, zece elemente care cooperează, prin patrulare, cu echipele de protecție și intervenție provenite din Poliție, Poliția Militară și Jandarmerie. Și, ca să fie tacâmul complet, împrejur se vor posta și patru lunetiști, de preferință, pe clădirile cele mai înalte din zonă. Asta înseamnă însă *numai* protecția președintelui. Pentru Sahraoui sunteți doar voi patru, iar unul dintre voi, pe care-l desemnați liber, îl va împușca în cap.

– Se poate muri și împușcat în inimă! găsește Colosul o alternativă.

– Când vorbește cineva, nu-l întrerupi. Cu atât mai mult dacă acel cineva e femeie. Dar când acel cineva e și femeie, dar și șeful misiunii, nu-ți rămâne decât calea sinuciderii.

– Mie îmi place viața, afirmă Colosul, lăsându-o mai moale. pecial, cea sexuală, nu uită el să precizeze.

– Trebuie împușcat în cap, reia Amin, pentru că, de la o fereastră, un ucigaș de profesie va trage câteva focuri în direcția voiului. Va fi prins, fără îndoială, cum tot fără îndoială e aptul că toate cartușele cu care va fi înzestrat vor fi cartușe manevră. Fără ca el să știe. Dacă vă interesează, îl cheamă aled Kemal. Unora dintre voi trebuie să le sune cunoscut nele ăsta.

Schimbă rapid câteva replici cu maiorul Pavlovici, care se nește pe râs, bucuros. Microbuzul se oprește și ne trezim într-o urbie, de unde mai e puțin și începe harta.

Casa care ne este pusă la dispoziție pare părăsită. De fapt, n domeniu particular, pe marginea unui lac.

– Pâpică și nănică, îngână maiorul. Mâine avem o zi grea. se admite nicio inițiativă.

O servitoare spaniolă ne aduce tăvi cu mâncare și o ladă cu le de bere.

– Voi ce-ați mai băşit, în perioada în care nu ne-am văzut? eabă Colosul, curios, întorcându-se către Iusuf și Fijian.

Molfăie un cotlet pe care-l mistuie cu tot cu os, făcându-i tie cu bere.

– Bagă-n tine și lasă caraghioslâcurile! zice maiorul, scobindu-se în ți cu furculița. O să aveți destul timp să vă povestiți aventurile ă ce terminăm treaba.

– Am fost camarazi în Bosnia, insistă Colosul, gata să se ce cu osul. Cred că am dreptul, în pauza de masă, să întreb, un bun camarad ce sunt, ce dureri au avut acești năpăstuiți.

Mai golește o sticlă de bere în stilu-i caracteristic și punctează a în manieră inconfundabilă, punând-o pe fugă pe bătrâna nioloaică.

– Suntem la masă, îi amintește Amin. Ca în orice altă situași aici trebuie respectate niște reguli. Vine o vreme când și nenii anormali, cum ești tu, trebuie să se conformeze lor.

– Dacă sunt anormal, la ce m-ați mai chemat? se stropșeşte Colosul, ca într-unul dintre rarele lui momente de luciditate.

– Pentru că misiunea noastră este anormală, stabilește maiorul. Parcă v-am spus că nu admit nici un rabat de la disciplină. Mâine de dimineață, la ora patru, ca să fiu mai exact, trebuie să vă prezentați la domiciliul imamului. Cred că e timpul pentru odihnă.

Fijianul și Iusuf, care sunt musulmani convinși, își rostesc rugăciunile către Allah și dau colțul. Sunt profesioniști în adevăratul sens al cuvântului. Nu se bucură de plăcerile vieții, decât în măsura în care acestea folosesc misiunii ce o au de îndeplinit. Sigur, nu ar refuza un pahar de șampanie sau o țigară cu opiu, dar cu o condiție: să nu dăuneze țintei pe care trebuie s-o nimerească.

Pleacă amândoi la culcare, ca doi copii cuminți care și-au primit darurile de Crăciun și le iau în pat.

Colosul cere însă un repetir, din care, precizează el, să nu lipsească berea rece. Dă cep la o sticlă de rachiu de prune, aflată ca din întâmplare în preajmă, și studiază mediul. Pare mulțumit, dar nu pe deplin satisfăcut.

– Sunteți ca niște cloști în timpul orelor de program. Doar că în loc de ouă, aveți sub fund grenade, spune Colosul, căutând să destindă atmosfera.

Dar nu-l bagă nimeni în seamă, ceea ce îl face din cale-afară de nervos. E un actor, și un actor fără spectatori se poate gândi la spânzurătoare. Rade tot ce se mai poate rade și se ridică demn, de parcă tocmai ar fi rezolvat unele probleme de interes mondial. Pășește atent, cu genunchii ușor îndoiți, și în sinea lui se crede admirat de întreaga asistență.

Este unul dintre cei mai buni luptători din lume. În cazul în care-l întrebi dacă i-a fost vreodată frică, îți va răspunde că acest cuvânt ar trebui scos din toate dicționarele. Excesele li țin loc de scut, pentru că, paradoxal, are conștiința limitei normalului. Se întoarce către Amin și-i zâmbește concesiv.

– Ultimul lucru pe care-l voi face înainte de-a muri, va fi să te am în patul meu!

– Tu ai un pat? întreabă Amin, siderată. Nu te întreb dacă ai să, ci un pat!

L-a atins la punctul slab. Dar uriaşul e prea obosit şi plictisit prelungească disputa. O ia spre camera repartizată, nu înainte dărâma, chipurile fiind băut, o vază care face parte din decor.

E rândul meu. Mă ridic şi-l urmez. Nu prea mă mai tentează n. Camaraderia înseamnă, totuşi, mult mai mult decât o ie sexuală trecătoare.

Camera în care trebuie să-mi fac somnul cel de toate nopţile pătrată, are ferestre zăbrelite şi un pat dublu. Nişte difuzoare ibile, implantate în pereţi, reproduc muzică clasică.

Mă dezbrac şi intru în aşternutul rece. Când se deschide uşa, iai am timp să reacţionez. Apare Amin, într-o cămăşuţă tranentă, cu o privire de fecioară.

– Ţi-am adus ceai de tei! îmi spune ea, dând la iveală două e de şampanie. Să faci nani ca un puişor.

Nu stau la discuţie. Uit de consideraţiile mele anterioare şi eped la ea.

– Ai răbdare, nu se face aşa! încearcă Amin să mă îndrume alea cea bună, străduindu-se în continuare să-mi provoace aexcitarea.

Sunt ca o fiară turbată. Întind mâinile într-o secundă şi îi sform cămăşuţa într-o ploaie de fulgi. Apoi... nebunia.

Nici un Serviciu Special din lumea asta nu e în stare să te areze aşa cum te acaparează o femeie!

După descărcarea de început, stăm pe spate în patul martor ragostei noastre şi sorbim din „ceaiul de tei". Amin îşi aprinde ţară mai subţire decât un pai. Mereu se întâmplă aşa, primei iniri în pat, îi urmează destăinuirile. Poate din cauza gustului e-amar pe care-l simţi în gură după ce faci dragoste, a tristeţii ne că totul s-a terminat sau că a durat prea puţin sau că a fost puţin.

Aud vocea lui Amin care parcă vine de departe, de foarte rte, şi o privesc ca printr-o pânză de apă. Obiectele din jur îşi d conturul şi întunericul moare nespovedit şi fără lumânare.

– Dacă am detestat vreodată o parte de îmbrăcăminte, acea a fost chilotul. De câte ori mă plimbam singură prin pădure, pământul, iarba, mușchiul prelins ca o vopsea de ulei în juru copacilor îmi trimiteau de-a lungul coapselor, până la pubis, și chiar înăuntrul lui, un parfum aproape material. Ca niște mâi răsărite din pământ, atât de reale în irealul lor, mâini care m mângâiau, dându-mi senzații stranii, înfricoșătoare uneori, da întotdeauna prea acaparatoare pentru a încerca să scap de ele. Îmi ridicam rochița și mă lungeam pe mușchiul căzut cu o voluptat indescriptibilă. Mâna îmi aluneca inconștientă peste sâni, pes pântece, peste picioare și apoi căuta în jur, ca un orb care trec strada, până găsea conul de brad. Făceam dragoste cu natura, natura făcea dragoste cu mine. Reluam de fiecare dată jocul c o voluptate sporită. Fecioara Maria rămăsese însărcinată fără s fi fost dezvirginată de Natură. Aveam opt ani când, ridicându-m fusta, îi spuneam lui Pierre, mai mic decât mine, și care locui în același cartier mărginaș al Lyonului: „Pune mâna acolo!" Închideam ochii și conul de brad căpăta o formă încă neclară, înc nesigură, dar prefigurând dansul dragostei și al morții. Acas priveam la părinții și frații mei pe sub gene. Un sentiment de v novăție amestecat cu bucuria de a fi făcut ceva interzis. Motiva o stare proastă pentru a sări peste masă și intram în pat, acope rindu-mă cu plapuma până peste ochi. Retrăiam fiecare senzați avută și creierul îmi răspundea cu o intensitate sporită, de parc ecoul căpăta răspuns de la voce, și nu invers. Pe Pierre nu l-a mai întâlnit, dar mi-a rămas senzația stranie că el a fost prim meu bărbat. Într-un fel mă simțeam dezvirginată, într-altul, bise rica și autoritatea tatălui mă forțau să recunosc intangibilitat himenului până la slujba cea de taină. La cincisprezece ani, c basmaua albă pe cap, primeam mirul. În fața mea și a preotul nu mă simțeam vinovată. În fața lui Dumnezeu, da. Dar tot oame nii au inventat nevoia de justificare, pentru a-și gira faptele de ori fel: cum ai putea căpăta iertarea divină, dacă nu păcătuiești?!

Amin mă privește cu ochii ei ca doi cărbuni care se stin încet și-mi mângâie părul.

– Nu știu de ce-ți spun ție toate astea. Poate pentru că nu spus nimănui până acum. Ca și cum te așteptasem pe tine.
– De ce tocmai pe mine? întreb eu, total idiot.
– Florine, din misiunea asta nu va mai ieși nimeni viu. Funntaliștii nu iartă. Suntem cu toții pe listele lor. Ne cred încă ri de ei, dar când vor descoperi că nu este așa, și nu se poate ı descopere, vom fi exterminați în maximum douăzeci și de ore.
– Ești atât de sigură că ne vor descoperi?
– Englezii au fost întotdeauna perfizi. Au scos castanele din u mâna altuia, după care s-au debarasat de el, vânzându-l fără o reticență. Astfel, englezii au împușcat mereu doi iepuri o lovitură: și-au atins scopul și au luat un preț bun la vânzare.
– Nu cred ce spui, nu te supăra. Sunt mercenar, am luptat în mai inimaginabile condiții, dar întotdeauna a existat o soluție ă salvez.
– În cazul acesta, nu. Acum lupți cu oameni pe care nu-i ai ță, cu oameni care te urmăresc fără ca tu să-i vezi. Se întinde pachetul de țigări și conturul sânilor ei dezgoliți mă duce cu ea la parfumul de mosc. De altfel, reia Amin, ce atâta teva-
M-ai întrebat de ce te-am ales pe tine și ți-am spus. Dacă ești enar, nu trebuie să te îngrijorezi. Doar nu ai casă, n-ai familie. Liana! Copilul pe care încă nu am apucat să-l văd.
Casă? Nu, casă nu am. Nu încă...
– Dar tu?
Amin toarnă șampanie în două pahare, scutură cu grijă scruntr-o scrumieră și se întoarce în ireal.
– La șaisprezece ani, m-au trimis la străbunica din partea ei, care locuia în Oran[1]. Au fost cei mai frumoși ani din viața Numai doi. Până ce a murit. Când au lăsat-o în groapă, am ț pentru prima oară pământul, dar altfel decât ca pe un priel simțeam efectiv cum mă atrage cu puterea lui de mormânt. unci, unde mai poți fi în siguranță, dacă și pământul te tră-

[1] Oraș-port în Algeria (n. tr.).

dează?! Atunci nu știam că legea fundamentală a existenței este armonia. Acasă, parastasul s-a transformat într-o sărbătoare. După câteva ore, musafirii erau beți. De fapt, nici nu cred că străbunica ar fi vrut să-i vadă triști. Toată viața ei fusese dominată de străbunicul. Își trăise viața ei de femeie casnică, așteptându-și bărbatul și tremurând pentru fiecare furtună care i l-ar fi putut lua. De multe ori o surprindeam pe țărmul mării, pe o stâncă, mereu aceeași, scrutând orizontul, rugându-se în gând unui Dumnezeu care nu avea nevoie de barcă pentru a merge pe apă. Încă de pe-atunci am priceput că Dumnezeu are nevoie de oameni, și nu invers. Simțeam pe buze vântul sărat, părul lua forma lui și mâinile mele căutau marea. Alta decât cea pe care o vedeam. Marea pe care naviga străbunicul. În acea vreme, pământul era starea de siguranță. Dar și de singurătate. Musafirii beți începuseră să se împrăștie. Am fugit pe malul mării. Acolo unde nu avusesem niciodată voie să merg: pe stânca bunicii. Priveam către nicăieri, așteptând omul neplecat vreodată pe mare. Știind că nu are cum să se întoarcă, bucurându-mă pentru asta, căci știam că nici nu plecase. Și întristându-mă că, totuși, nu exista pentru mine. Nu știam dacă era frumos, dacă avea ochii negri sau verzi. Știam că se află undeva, deși nu-l întâlnisem niciodată. Undeva, într-o țară apropiată sau îndepărtată. Nu știam dacă urma să-l întâlnesc vreodată, dar era bine că exista acolo!

O iau în brațe și o sărut ușor. Simt cum căldura corpului ei mă pătrunde tot mai mult. Aș fi vrut ca mângâierile mele să-i sculpteze trupul. Acum, sărutul este lung, lung de tot, deși buzele abia se ating. Limbile se caută cu înfrigurare și mâinile transmit toată dorința nebună ce pusese stăpânire pe noi. O dorință pornită din dragoste și numai din dragoste, așa cum aș fi vrut să fie.

Îi acopăr sânii cu palmele mele bătătorite și-i simt cum se întăresc. Sfârcurile devin dure când le sărut, iar pielea ei îmi dă fiori care mă pătrund până în călcâie. Părul îi miroase a pădure, e atât de negru, încât are fulgerări de albastru.

Am coborât în ea ca un sihastru în peștera lui sfântă. Știam că există foarte multe lucruri frumoase pe lume, dar nu știam dacă

ă și pentru mine. Sunt prizonier. Undeva, departe, se aude a unei locomotive. Viața merge înainte. Doar aici timpul s-a . Ca o clepsidră pusă pe orizontal. Timpul, ca și oamenii, oate muri pe verticală.

Ora patru dimineața. Lyon. Reședința imamului Sahraoui. n contact cu doi dintre bodyguarzii care vor rămâne la reședință. Ne pun în temă cu preferințele imamului, după care ne esc pe traseul de urmat.

– Înălțimea Sa, zice unul dintre ei, care mai avea puțin și a atinge cerul cu mâna, Înălțimea Sa va însoți peste tot alaiul dențial. Este un semn al reconcilierii dintre Franța și Algeria. vem nici o informație că Înălțimea Sa va fi atacat în acest val. Pe tot traseul vor fi dispuși lunetiști.

Da, știam. Și mai știam ceva în plus: că lunetiștii erau oamereședintelui, strict pentru el.

– Președintele se va opri în fața unei moschei, reia Pă-Lăți-Lungilă, și va face un semn distinctiv către *Kibla*[1]. Apoi, r îndrepta spre Vaulx-en-Velin. Acolo vor inaugura o moară, mn de simpatie pentru fermierii francezi care se află în grevă. Clar, tipii erau de la DTS, altfel n-aveau cum să dețină atâtea . Intrasem într-un joc al naibii de periculos. Încep să cred că n avusese dreptate, și că nu mai ies viu din asta. Dar nu am cea mai mică reacție de frică. Cipul implantat în ceafă îmi e transmite oricând ordinul de autodistrugere, așa că de ce să mai tem?

– Apoi, alaiul va avea următorul traseu...

Dar nu ne mai interesează. Pentru că de-aici, imamul nu va a mai departe.

Revenim la reședință și așteptăm să facă ochi Înălțimea Sa. Scăm încă o dată armamentul și mașinile. Totul pare în regulă. ina noastră de escortă este un Citroën blindat. Vine momentul ărului. Zarurile vor decide. Cezar probabil că se întoarce în mânt.

[1] Locul din moschee care arată direcția spre Mecca (n. tr.).

– Zarul mare pierde, ne reamintește Fijianul regula jocului.

Vrea să spună că acela care va da zarul cel mai mare urmează să-l împuște în cap pe imam. Maiorul Pavlovici a refuzat să desemneze pe vreunul dintre noi. „Hotărârea o luați singuri. Oricare îi poate îndrepta pistolul spre ceafă și să acționeze trăgaciul." Simplu ca *bom-dia*[1].

Colosul aruncă primul. Face o serie de strâmbături, dându-se de două ori cu capul de volan, și-l invocă pe Allah să-i ofere șansa unui șase de șase. Freacă babaroasele, de parcă ar fi apucat de febră galopantă.

– Mai urmează să le înghiți, după care să le scoți pe cur, pentru a constata cât ai dat, e de părere Iusuf, privind neîncrezător eforturile sofisticate ale uriașului.

– Le poate și borî, îi sare în ajutor Fijianul. Totul e să nu se întunece până când vom afla rezultatul.

Colosul se mai zbate o vreme și sloboade, în sfârșit, cele șase bucățele de os. Ne apucă un râs isteric. Sunt șase de unu. Blestemă înfundat și dispare pentru a controla, chipurile, motorul. Fijianul are douăzeci și opt și este destul de radios. Își mângâie Coltul 45, șoptindu-i câteva cuvinte încurajatoare. Aprinde și o țigară parfumată, despre care știm cu toții ce ascunde.

Urmează tătarul. Trece zarurile dintr-o mână în alta, ca pe niște cărți de joc, privindu-ne cu ochii lui mai verzi decât ai viezurelui, și le dă drumul pe neașteptate. Șase de cinci. Meciul devine palpitant.

Vin eu la rând. Nu-mi pun nici o dorință în cap. Așa fac întotdeauna când altcineva trebuie să hotărască în locul meu. Mă încred în destin. Dumnezeu a scris totul, după care a murit liniștit, cu conștiința datoriei împlinite.

Am cinci de cinci și un șase. Eu sunt cel care-l va împușca pe imam.

[1] Bună ziua (lb. portugheză, în original). Reminiscență din timpul luptelor din Angola, maiorul vorbind fluent portugheza (vezi și *Pentru bani, înainte!*, de același autor) (n. tr.).

– Te-ai căcat în scăldătoare! vociferează Colosul, revenit în mașină. Îți dau două sticle de Smirnoff original și cinci sute de dolari, dacă mă lași pe mine.

Este o ofertă deosebit de tentantă, dar e periculos să refuzi destinul. Nu știi când se poate întoarce. Refuz ideea, și Colosul dublează cifra.

Încerc să îndepărtez ispita și refac în minte fiecare amănunt din noaptea petrecută cu Amin. Parcă o retrăiesc aievea. De la început și până la sfârșit, când și-a deschis punga cu farduri și s-a apucat să-și refacă machiajul. „Ești un bărbat sensibil", mi-a spus, „dar pentru un mercenar asta echivalează cu sinuciderea". Am îmbrățișat-o pe la spate și, fără să vreau, ochii mi-au căzut pe măsuța de toaletă. Am zărit într-o fracțiune de secundă, în pungulița de farduri deschisă, o jumătate de medalie aurită!!

– Ai căzut în transă? zice Fijianul, trăgându-mă de mânecă.

Fir-ar să fie! Cum de nu mi-am dat seama! Amin era din DTS! Sau din SAS! Abia acum mi se limpezește mintea și se ridică ceața. Este agent dublu sau triplu, infiltrată mai mult ca sigur. Duală, ca orice femeie, îmi zic eu, neluând în seamă ultima ofertă a Colosului, pentru care oricine ar fi stat și în cap.

Fijianul și Iusuf privesc impasibili înainte. Mă uit la ei prin oglinda retrovizoare și mă întreb dacă toți oamenii s-au născut cu suflet.

– Nu! refuz categoric oferta Colosului. Am câștigat. E dreptul meu.

– Suntem camarazi, trece Colosul pe latura sentimentală. Aș putea, de pildă, să trag și eu o dată cu tine. În acest fel, nu vom avea nici o îndoială asupra eficacității misiunii noastre.

– Dacă ai chef de tras, n-ai decât să-ți folosești propriul tău cap drept obiectiv. Imamul e al meu.

– N-am suferit niciodată persoanele egoiste, cloncăne Colosul, punând contactul. Ucigașule!

Mașina lui Sahraoui, un Renault de comandă, tocmai se ivește în pragul porții. Îi luăm urma și circulăm aproape bară la bară. Nu trece prea mult până ne intersectăm cu coloana prezidențială, pe care o urmăm credincioși.

Președintele coboară în dreptul unei moschei și urcă în pas voios la tribuna amenajată, ovaționat de mulțime. Îi ia lângă el și pe imam. Pentru a avea succes, un turneu electoral trebuie să țină neapărat seama de doleanțele naționalităților conlocuitoare. Ne plasăm în apropierea tribunei, într-un dispozitiv hotărât dinainte cu oamenii președintelui.

Discursul este scurt și la obiect: „Votați-mă pe mine, și o să fiți cei mai fericiți din lume!" Mulțimea e în delir. Arabii agită eșarfe verzi-albe și invocă numele lui Allah. *Monsieur le Président* scapă un gest către moschee și zice ceva despre Mecca.

Nu avem timp să-l ascultăm. De altfel, ne interesează la fel de mult cum îl interesează pe un pinguin câte grade Celsius s-au înregistrat în Sahara cu o zi în urmă.

Cel mai preocupat sunt eu. Trebuie să prind momentul exact al execuției. Și mai trebuie să și scap din cursă. Mai mult ca sigur că, lângă ucigașul tocmit, care nu știe că trage cu cartușe de manevră, se află un tip din SAS, care are o misiune clară: „În caz de eșec al gărzii, îi tragi tu un glonț în cap arăboiului. În caz de reușită, îi lichidezi pe cei patru din gardă. De restul ne ocupăm noi."

Colosul mă trezește din gândurile mele.

– Nu ești prea indiscret? face el către un operator, zdrobind printr-o simplă strângere camera video. Am crezut că ai o armă secretă ascunsă aici, mai pretinde el zgomotos, lăsându-l pe ziarist cu gura căscată.

Incidentul e trecut cu vederea de polițiștii din preajmă, care, ca orice polițiști respectabili, nu-i prea agreează pe ziariști.

Colosul mai împarte câteva ghionturi la nimereală și se lasă filmat de reporteri, devenind mai important decât însuși președintele. Actorul despre care vă spusesem că zace în el își primește meritata porție de aplauze. Dă câteva indicații aiurea, punând în derută garda prezidențială, apoi nu ezită să-și exhibiționeze pistolul pe care-l poartă în ham. Mai e puțin și va începe să dirijeze circulația.

Nu mai apucă însă. Alaiul o ia din loc, și noi după el. Rulăm pe autostrada spre Vaulx-et-Velin. Pe margini, din loc în loc, țărani curioși agită uneltele agricole și înjură birjărește. Președintele

ace semne prieteneşti, pretinzând că are de-a face cu o mani-
are de simpatie. I se răspunde tot cu gesturi ale mâinilor, doar
nul dintre degete e ridicat în sus.

În preajma morii, coloana se opreşte şi scenariul de la Lyon
eia. Aici fermierii sunt ceva mai liniştiţi, se rezumă doar la
rături şi la câteva roşii storcite, care sunt parate cu profesiona-
n de membrii gărzii de corp. Colosul primeşte şi el una drept
ă ceafă, dar nu reacţionează violent. Se şterge cu lăboanţa, pe
o linge apoi cu voluptate. Face aprecierea că roşiile din
unea respectivă ar fi trebuit culese cu ceva mai mult timp în
ă.

– Domnilor, strigă preşedintele, pentru a se face auzit, nu
leg nemulţumirile voastre. Îl am lângă mine pe Excelenţa Sa,
mul Sahraoui, care mi-a garantat încă o dată că surplusul de
duse din această regiune poate fi exportat în Algeria! Voi
nite aici cât de repede o delegaţie de la Ministerul Agriculturii,
tru a începe achiziţionarea.

După un moment de derută, huiduielile se transformă în
ţii, iar roşiile stricate în flori de câmp.

Sunt cu ochii numai pe sus şi-mi dau urechile la maxim. Mă
ă Fijianul care, ca fost agent al Serviciilor Secrete engleze, are
iul format.

– Clădirea din stânga, cu reclama de Gauloise, ultima fereastră
la etajul al doilea.

Mă zgâiesc prin ochelarii cu lentile negre, care opresc pe
cine să vadă încotro îmi arunc privirea, şi-l depistez. A practi-
o gaură în partea de jos a geamului şi se pregăteşte să
oducă ţeava de la arma cu lunetă.

– Măcelari, îi zic eu cu dispreţ Fijianului. Un profesionist
i avut grijă să ungă luneta cu antireflectorizant. Colosul şi
uf iau la rândul lor cunoştinţă de poziţia arabului şi ne pre-
im de acţiune, după scenariul repetat de zeci de ori.

Inaugurarea se prelungeşte însă peste program, pentru că,
ă promisiunea scăpată de preşedinte, fermierii mai vor şi
ele, ca şi unele garanţii certe. Kemal nu va trage decât în clipa

în care imamul se va separa de președinte, pentru a se urca în limuzina pusă la dispoziția lui.

Secretarul personal al președintelui se apropie de acesta și-i șoptește ceva la ureche. Președintele confirmă și o dă pe final. Se intră pe ultima sută de metri. Îl flancăm strâns pe imam și ne îndreptăm spre mașină.

Mai sunt doar doi metri! Acum! îmi zic, și în același moment aud împușcătura. Garda președintelui se aruncă peste acesta, la fel cum procedăm și noi cu Sahraoui. Scoatem pistoalele și tragem la plesneală, în timp ce mulțimea se disperseză în panică. Cu stânga scot din buzunarul interior un Beretta și-i înfig imamului două gloanțe explozive drept în frunte.

Îl cărăm la mașină și demarăm în trombă. La volan e Colosul, care s-a dispensat de serviciile șoferului tocmit… Conduce în cea mai mare viteză către primul spital, deși știe, cum știm cu toții, că imamul tocmai a pășit în grădina lui Allah.

– Expertiza balistică va dovedi că s-a tras de la câțiva centimetri cu un pistol Beretta.

– Certificatul este deja făcut, iar în el scrie că două gloanțe de 7,65 mm, trase de la mare distanță, au pus capăt vieții acestui erou.

– M-am prins, face Fijianul. Trebuie să cadă Kemal.

– Și nu numai el…

– Dar dacă cineva cere deshumarea și o nouă autopsie?

– O să fim departe atunci.

– Și sub pământ este tot departe, ricanează Iusuf, care chiar a stat cu moartea la masă și acum cunoaște meniul[1].

– Allah e mare, trântește Colosul, intrând în curtea spitalului, fără a mai aștepta să i se deschidă poarta.

Apasă cu convingere pedala de frână, fiind cât pe-aici să iasă cu cizma prin podeaua mașinii. Ne repezim toți cu capul înainte și asta a fost norocul nostru. Suntem gata să dăm drumul la cele mai inimaginabile înjurături, când la firul părului trece un stol de gloanțe în căutare de subiecți. Sărim la secundă din mașină și ne

[1] Vezi *Spaimă și moarte în Transnistria*, de același autor (n. tr.).

răştiem care-ncotro. Doar imamul nu ne urmează – normal, ia mort.

Îi depistăm repede pe tipii care se ţin de glume proaste în pul programului. Sunt dispuşi pe acoperişul spitalului şi tinuă să ne vâneze ca în poligon. Dar suntem prea versaţi ca levenim miei pentru niște lupi abia ieşiţi de pe băncile şcolii.

Un tip mascat cu cagulă se ridică pe neaşteptate şi sloboade chetă antitanc, care spulberă, pur şi simplu, maşina în care se afla încă Preasfinţia Sa. Cu asta s-a rezolvat şi cauza morţii.

Colosul îl ia la ochi şi în aceeaşi secundă tipul cu Bazooka o plecăciune şi o întinde spre parter. Se ţine în continuare instrument, ca şi cum acolo s-ar afla o paraşută salvatoare.

Se aud sirenele Poliţiei şi cercul prinde să se închidă defi-v. Nu mă rog lui Dumnezeu. Nici îngerului meu păzitor. Mă idesc doar la maiorul Pavlovici şi la colonelul Schröder.

– Ai vreo idee cum se poate ieşi din rahatul ăsta? îl întreabă losul, total detaşat, pe Fijian, aprinzându-şi un trabuc verzui.

Fijianul se sprijină cu spatele de-o ambulanţă, în spatele eia şi-a găsit adăpost, şi-şi reîncarcă PM-ul.

– Sunt câteva soluţii, hotărăşte el, băgând glonţ pe ţeavă. oretice.

– E bună şi teoria, cade de acord Colosul. Dar numai atunci id eşti cu o femeie în pat, iar în bucătărie te aşteaptă o friptură osană şi o buteluţă de Chianti. Acum, prietene, după cum cred observi, lucrurile stau puţin altfel.

Mai procedăm la un schimb de focuri, şi colegul tipului cu zooka îşi ia şi el zborul de pe acoperiş. Noroc că spitalul e în ă şi e prevăzut cu o morgă.

– Poliţiştii se apropie. Într-un minut-două vor fi aici, mor-ie Iusuf, privind indiferent spre maşina imamului, care arde ocnit.

Aparent fără nici o legătură, îmi revine în cap fraza spusă Amin înainte de a ne despărţi: „Sub nici o formă să nu intraţi spital!" Fac legătura cu jumătatea de medalie şi sar în sus.

– Ne ridicăm cu toţii o dată şi ne acoperim unul pe altul! biectiv: salonul de urgenţă. Acolo trebuie să se găsească o

garderobă. Luăm câteva halate și ne îmbrăcăm în cea mai apropiată ambulanță.

– După care?... întreabă Iusuf, înnebunit după aflarea întregului program.

– Acum, hai! Altfel, nu o să mai existe nici un „după care"!

Dăm buzna în garderobă, unde sunt două infirmiere. Muierile nu găsesc nimic altceva mai bun de făcut decât să leșine, ceea ce ne ușurează misiunea. Lepădăm hainele și preluăm niște bluzoane și pantaloni verzi, abia veniți de la spălătorie. Cel mai nervos este Colosul, care nu găsește nimic pe măsura lui. Se schimbă cu o frecvență de invidiat, înjurând mai abitir ca un birjar.

– Nu ești la o paradă a modei, îl lămurește Fijianul, cu vocea lui blândă.

Izbucnește în râs: pantalonii îmbrăcați de Colos îi vin până la genunchi, iar tunica e doar un biet maiou. Suntem contracronometru, așa că trebuie să lăsăm comicăriile pentru mai târziu.

Iusuf înnoadă două cearșafuri și i le aruncă Colosului. Uriașul nu ezită să le înfășoare în jurul trupului, și acum e copia fidelă a lui Cezar. Infirmierele, care încep să-și revină, dau cu ochii de el și leșină din nou. Noi o ștergem.

Era și vremea. Ambulanța în care sărim trece în viteză pe lângă mașinile Poliției. La volan e tot Colosul, dar cearșafurile trase pe la subsuori îl împiedică vizibil să-și etaleze virtuțile.

– Bine că am scăpat, răsuflă Iusuf, ușurat, făcându-și semnul semilunii.

– Și acum? se interesează Fijianul. Nu e totul să scapi dintr-un clenci. Problema mai gravă e ce faci dup-aia!

– Ai o scrisoare sigilată de la maior, îmi strigă Colosul nervos, luptându-se cu un colț din cearșaful care care se întolise. Ți-a dat-o la ultima întâlnire și a ordonat s-o deschizi dacă ieșim vii din rahatul cu moara. Ce mai aștepți?

Fijianul și Iusuf mă înghesuie și mă întreabă dacă cele spuse de american corespund realității.

– Nu pot să neg, măcar eu. Pe de altă parte, maiorul mi-a ordonat să nu fac nimănui cunoscut conținutul scrisorii.

– Ai deschis-o? întreabă Fijianul, cu vocea lui de șarpe ... inos.

– Normal. Doar nu era s-o port cu mine.

– Şi?

– Şi ce?

– Era o scrisoare de dragoste?

– Într-un fel.

– Vă mai căcați mult pe voi? intervine Colosul, ciugulind ... din parapetul unui pod.

– La prima intersecție faci la stânga, îl îndrum eu, intrân... ...mi în rol.

– Marsilia? face Fijianul, ca și cum ar fi înghițit de mic harta ...nței în mărime naturală.

– Exact, *mon ami*, îi replic. Acolo ne așteaptă un mic iaht, ...e ne va transporta în Corsica. Vom sosi în Algeria ca medici.

– Știu multe lucruri pentru vârsta ta, zice Fijianul, aruncân... ...mi priviri de călău aflat în pauza de masă.

– Spuneți-mi odată încotro s-o iau, și mai lăsați discuțiile ...a tâmpite!

– Te oprești la autostradă, zic eu. Lăsăm ambulanța într-o ...urice și facem autostopul.

– Așa?! urlă Colosul, trăgând de cearșaful dublu, care abia ...șește să-i acopere părțile intime.

– Oprește aici!

Ies la autostradă cu Iusuf pe post de accidentat. Niște pan... ...nente pline de sânge, găsite în ambulanță, ne folosesc mai mult ...cât un teanc barosan de franci.

A treia mașină oprește. E un Mercedes condus de un metis ...psit pe față în roșu-alb-albastru[1]. Omul e microbist și se în... ...rce de la Paris, unde a ținut să vadă pe viu meciul dintre Franța ... Germania. Îl înțelegem, dar cerem și noi, la rândul nostru, să ...n înțeleși.

Metisul nu este întru totul de acord să i se lege mâinile, să i ...pună căluș în gură și să fie aruncat în lanul de porumb de la

[1] Culorile naționale ale Franței (n. tr.).

marginea autostrăzii. Îi explicăm însă că nu suntem dispuşi la negocieri.

Acum conduc eu. Mercedesul nu e chiar ultima generaţie, dar e totuşi Mercedes. Rulăm cu viteza legală pentru a nu atrage atenţia patrulelor de circulaţie, ascunse printre copaci. Până la Marsilia avem destul de mers, şi orice greşeală ne poate costa chiar viaţa.

Pentru început e bine, am scăpat de barajele Poliţiei dispuse în jurul Lyonului. Evident, şi datorită planului Vigipirate, care ne excludea din melanjul SAS-ului. Oricât ar coopera, englezii şi francezii, probabil din cauza ingratei istorii, se pândesc tot timpul precum şoarecele şi pisica. Cine e azi pisica, data viitoare e şoarecele.

Dau drumul la radio şi simpaticul spicher de la Radio Plus ne căptuşeşte cu informaţii de ultimă oră:

„Khaled Kemal, teroristul algerian căutat încă de-acum doi ani de Poliţie, a fost ucis într-o staţie de autobuz din Lyon, în urma unui schimb de focuri cu jandarmii francezi. Un alt terorist, Karim Koussa, a fost prins în munţi, în urma desfăşurării unei forţe de peste cinci sute de poliţişti şi membri ai trupelor antitero ale armatei franceze. Cei doi algerieni au fost recunoscuţi în urma unor ample investigaţii şi a unor informaţii venite din surse neidentificate."

– Ăştia suntem noi! zice Colosul, mândru.

Îi fac semn să tacă şi dau mai tare radioul.

„Se pare că, în timpul zilei, algerienii jucau rolul a doi tineri rezervaţi, politicoşi, buni locuitori ai periferiei Lyonului. O sursă care a dorit să-şi păstreze anonimatul, ne-a spus că Poliţia nu va putea să descopere prea repede întreaga reţea, din cauza sistemului de triadă folosit de teroriştii fundamentalişti. Aceeaşi sursă ne-a relatat că GIA a anunţat continuarea atentatelor, până când Islamul va cuceri Franţa, iar preşedintele republicii se va converti la mahomedanism. Sunt certe legăturile fundamentaliştilor cu Brigăzile Roşii din Italia şi cu Fracţiunea Armata Roşie din Germania. În aceeaşi ordine de idei, Moscova a refuzat să facă vreun comentariu privind posibila ei implicare în acţiunile GIA."

Închid aparatul și las Mercedesul să-și facă datoria.

– Va trebui să găbjim, totuși, niște haine, ne informează Fijia-l, cu calmul lui proverbial.

– Oprim în primul oraș, trebuie să fie un magazin de îmbrăcăminte.

– Era și timpul, cotcodăcește Colosul.

Îmi întorc capul spre el și izbucnesc într-un râs nebun. Pare sprins dintr-o pictură de Goya.

– Patru tipi care intră într-un magazin să se înțoleacă, poate rea o chestie cam suspectă, reia Fijianul. N-ar fi exclus să ne zim cu ceva polițiști prin preajmă.

– Suntem de partea lor, ai uitat? trâmbițează Colosul, pe care cuțiile prea lungi îl plictisesc la culme.

– Ești un dobitoc, constată, pentru a mia oară, Fijianul. Misiea noastră e secretă, doar câtiva inițiați o cunosc.

– Coarsafurile astea m-au adus la exasperare, mormăie uriașul.

– Te cred, zic eu. Sunt apretate.

– Oprește aici! ordonă Fijianul, indicându-mi un motel retras la autostradă.

Coboară din mașină și se îndreaptă spre telefonul aflat lângă benzinărie. Scotocește prin anuar și dă peste numărul dorit.

– *Bonjour!* Magazinul „Expres"? Numele meu este J.K. ming-Junior. Mă aflu la motelul *Coral*, unde am oferit un *rbecue* pentru prietenii mei francezi. Sărbătorim. Dar *barbecue* te o petrecere specific texană, și nu toți au venit îmbrăcați ecvat. O să am nevoie de șapte seturi de jeanși, inclusiv cizme cămăși cadrilate. Măsurile? O clipă...

Îi dăm datele necesare și el se grăbește să le repete în receptor.

– Vă aștept în holul motelului. Plata? Cash, firește.

– Mai rămâne să te întrebi cum o să intri în hol îmbrăcat așa, atrage atenția Iusuf, cu drăgălășenie.

– Băgați mașina în tufișuri și lăsați gălăgia! Știu ce am de cut.

Dispare în spatele benzinăriei, iar noi luăm calea codrului. rag la umbra falnicilor stejari și scot din contact.

– Am toată încrederea în aschimodia asta, povestește Iusuf.

– Știu că este urât să întrerupi pe cineva când vorbește, exclamă Colosul, aducându-și aminte de învățăturile lui Amin, dar am o mică nedumerire.

– Vars-o! face Iusuf, puțin enervat.

– De ce ne trebuie șapte costume, când suntem doar patru?

– Pentru că, tâmpitule, a cumpăra patru costume dintr-un magazin ar atrage atenția Poliției, care urmărește, ce să vezi, chiar patru suspecți!

– De ce mă faci tâmpit?! se revoltă iarăși uriașul.

– Nu eu te-am făcut. Eu doar am constatat. Mămițica și tăticuțu' tău au contribuit la chestia asta.

– Ziceai ceva de Fijian, intervin eu, pe post de moderator.

Tătarul mă privește ca pe un depozit de alimente în perioada foametei și reia cu un zâmbet care ar fi băgat în boli și un exhibiționist:

– Ne aflam într-un sătuc din provincia nord-estică Tizi-Ouzun. Îi spunea parcă Souk el Tnine. O făceam pe „afghanii" voluntari. Ceea ce, între noi fie vorba, ne prindea de minune. E un șantier pe-acolo unde muncesc toate națiile pământului, toți nemâncații.

– Și din Africa, nu? se interesează Colosul, de parcă tocmai ar lucra la un studiu aprofundat asupra folosirii forței de muncă în economia Algeriei.

– Africanii, mai ales ăștia din Maghreb, sunt de-o lene ieșită din comun. Preferă să plătească muncitori din afară. Adevărul e că, la câtă bogăție zace sub curul lor, mi se pare firesc.

– Am auzit că negresele se dau de ceasul morții când întâlnesc un alb. Să fie adevărat?

– Tu trebuie să știi mai bine, soldat Sheldon! Doar ai luptat în Angola.

– Voiam o confirmare, zice Colosul, am fost întotdeauna foarte subiectiv în privința asta. Și pe urmă, în Angola am avut parte numai de cubaneze.

– Începuseși să ne povestești de satul ăla cu nume ciudat, îl readuc eu pe tătar la subiect. Lasă-i încolo de obsedați, nu le mai da atenție!

– Fundamentaliştii au boală pe toţi străinii, dar în special pe [illegible]ncezi. Fijianul şi cu mine luptam în brigada lui Al-Taib. Asta [illegible]n fel de erou naţional la ei. Dacă tipul le-ar fi spus luptătorilor [illegible]: „Copii, până mâine să nu mai fie nici unul viu printre voi", [illegible]nă la douăsprezece noaptea ar fi fost cu toţii în grădina lui [illegible]lah. Eram cu Fred în plutonul „Yamout" – zece inşi, nu mai [illegible]ult. Ne comanda eroul Murad.

– Pare o poveste lungă, se bagă iar Colosul, căscând cu [illegible]saj direct. Dacă ar fi ceva cu gagici, aş mai înţelege, dar tu beşi [illegible] o jumătate de oră fără să bagi nici un verb.

– Constat, la rândul meu, că ai un creier la care un sobor de [illegible]rcetători în domeniu ar trebui să lucreze ani şi ani de zile pentru [illegible]şi da seama cum a fost posibilă o asemenea aberaţie. Cum vă [illegible]uneam, plutonul nostru a primit misiunea să bage frica în con[illegible]uctorii de la Souk el Tnine. I-am surprins pe la ora trei dimi[illegible]ţa. Dormeau ca nişte copii care-şi făcuseră cu conştiinciozitate [illegible]ţiile pentru a doua zi. Unul singur, probabil datorită berii, îşi [illegible]cea de lucru în spatele unui copac. Murad i-a luat beregata [illegible]ntr-o singură mişcare cu *jambia*[1]. Aproape că-l decapitase şi era [illegible]arte amuzant să-l vezi din spate, cu capul care i se mai ţinea [illegible]tr-o fâşie de piele bălăbănindu-se într-o parte şi-n alta, ca o [illegible]ndulă stricată. Murad şi-a lins pumnalul şi a apreciat că ar fi [illegible]rba de sângele unui român. Tipul era expert în grupe sanguine, [illegible]u ceva în genul ăsta, cert e că putea stabili cu destulă exactitate, [illegible]pă gust, naţia căreia îi aparţinea persoana în cauză. Avea omul [illegible]experienţă de invidiat. Am tăbărât în bungalourile ridicate [illegible]ntru şantierişti şi am intrat în pâine. Lucram doar cu cuţitele [illegible]cu laţurile. Fijianul era singurul care se folosea de flaconul lui [illegible] acid sulfuric. Pretindea că-l fascinează sfârâitul pe care-l [illegible]otea pielea omenească la contactul cu acidul respectiv. Îţi dădea [illegible]presia că foloseşte o soluţie nazală cu care îi tratează de gripă [illegible] amărâţii de muncitori, mai buimaci decât nişte bufniţe prinse [illegible] proiectoare. Nu erau mai mulţi de douăzeci, aşa că i-am [illegible]minat repede. Apoi i-am urcat în camionul cu care veniserăm

[1] Pumnal tradiţional yemenit (n. tr.).

și l-am dat foc. Mie mi-a părut rău după camion. Fratele meu, care are o firmă de transporturi la Sevastopol, ar fi avut mare nevoie de el. Am „împrumutat" zece măgăruși din sat și ne-am întors la bază. Murad era mulțumit. I-a înălțat o osana lui Allah și s-a dus să se culce. Nu sunt un copil de școală elementară, nici un puștan crescut lângă fusta mă-sii. Fără să mă laud, am luat parte la cele mai incredibile măceluri, pentru care un regizor de film și-ar da și barba, și pipa, și pantofii. N-am mai întâlnit niciodată un individ ca Murad. Asta e orice, numai om nu e. Unchiul meu, Taras, înainte de a muri, m-a chemat la căpătâiul lui și mi-a spus: „Ultimul deceniu din ultimul secol al sfârșitului de mileniu este *Deceniul Satanei*. Așa a fost înțelegerea între El și Satana." Aveam doar unsprezece ani, nu știu de ce a ținut să-mi spună mie chestia asta. O fi simțit că nu Allah hotărâse să mă nasc.

– Iată lucruri care mă depășesc, se răţoieşte Colosul, tot mai nervos din cauza ciudatei îmbrăcăminţi pe care este nevoit s-o poarte încă. Se vorbește aici despre Satana, despre Allah, persoane cu care noi nu avem nimic de-a face. Nu i-am văzut, nu știm cine sunt, nu luptă aici, nici măcar nu fac parte din plutonul nostru! Propun ca unul dintre noi, și acela să fiu eu, fără îndoială, să se ducă la barul de lângă benzinărie și să cumpere o sticlă sau, de ce nu, chiar mai multe, pline cu lichid. Asta pentru că Fijianul ar putea să ne țină aici o perioadă ceva mai lungă.

Ideea Colosului este pusă la vot și acceptată în unanimitate. Sorții mă desemnează pe mine, așa că fac colecta cuvenită și dau să ies din Mercedes. Nu mai e timp.

Microbuzul magazinului „Expres" trage la peron, și un tânărel imberb sare din cabină. Scoate din habitaclu câteva cutii plate de carton, pe care le stivuiește cu profesionalism. E comanda noastră, lipsește numai Fijianul care trebuia să facă oficiile de gazdă. Îmi arunc o privire în oglinda retrovizoare și înțeleg șpilul. La nici o sută de metri, staționează ca din întâmplare un Peugeot 404.

– Am cacarisit-o, conchid eu. Tipii cu gineala nu sunt francezi, sunt algerieni. O fac pe Poliția Secretă, cred că au și legitimații false.

– Armele ar putea fi adevărate, ne sugerează Iusuf.

– Să ne înapoiezi banii! sare Colosul la mine, atent la orice mplare care ar avea repercusiuni asupra portofelului personal.

– Deocamdată, uite că apare cine trebuie, zic eu, şi într-adevăr vește Fijianul coborând parcă dintr-o revistă texană de modă. n dracu' a făcut-o?

Fijianul schimbă câteva vorbe cu tinerelul, după care acesta ıcarcă ambalajele şi se urcă împreună în microbuz. Dau ocol telului, de parcă ar vrea să viziteze împrejurimile, iar în urma se catapultează Peugeotul 404. Nici dacă am fi avut o staţie emisie, nu am fi colaborat atât de bine.

Ne bazăm pe factorul-surpriză şi bine facem. Câteva secunde -o confruntare directă contează mai mult decât nişte ani de hime în plus pentru un ahtiat după pensionare. Colosul ţâş-te din maşină şi, pe când Peugeotul ajunge iar în dreptul nostru, ulge furtunul de la prima pompă de benzină. Apariţia lui, în tumaţia dată, îi lasă paf pe algerieni. Franceză şi încearcă să-şi seama ce se întâmplă. Între timp, Colosul porneşte pompa, şi zina curge nestingherită pe capota maşinii negre. Eu arunc o chetă aprinsă şi demarez. Treaba e făcută.

– N-avem arme! urlă Colosul, tropăind în urma Merce-ului. Trebuia să recurgem la ceva…

Se împiedică în cearşafurile care-l protejează şi dă drumul la e mai înfiorătoare blesteme. Renunţă însă brusc să se mai certe cârpele. Le smulge, pur şi simplu, şi-şi reia trapul gol-goluţ, mind admiraţia celor câţiva trecători culcaţi la pământ. Fijianul aşteaptă după primul colţ. Ne aruncăm în microbuz, în timp ce spatele nostru Peugeotul face poc! Şoferul cel imberb alege rianta libertăţii, dar nu apucă să se bucure de ea. După nici trei şi, cade cu cuţitul Fijianului înfipt în ceafă.

Demarăm şi ne schimbăm hainele. Jeanşii, ca şi cizmele, sunt cea mai bună calitate.

Marsilia se apropie tot mai mult, şi ne bântuie teama de a fi conspiraţi. Ceea ce ar însemna nu numai că am pierde banii, r şi că am putea primi oricând ordinul de autodistrugere.

Ajungem cu bine și ne îmbarcăm pe un *vaporetto*, care ridică imediat ancora și ia cap-compas Corsica. Ne înghesuim într-o cabină destul de spațioasă și cădem automat într-un somn vecin cu moartea. Suntem treziți abia la destinație. Ne preia o camionetă cu prelata ruptă și străbatem un drum de țară, stâncos și străjuit de tufișuri mici și cenușii. Suntem scuturați mai dihai decât niște covoare scoase la curățat, după vreme îndelungată.

Suntem primiți într-o căbănuță dintre cele obișnuite prin partea locului. Tipii care străjuiesc prin preajmă nu au servit ca model pentru pozele din cărțile de povești.

Masa servită de un individ frate geamăn cu Colosul se compune din spaghetti, raci, pește și vin la canistră. Sergio, cum se recomandă gazda noastră, trebăluiește plin de importanță și nu se oprește decât atunci când observă și el asemănarea uluitoare cu uriașul.

– *Fratello!* răcnește Colosul, într-un exces emoțional. N-aș fi crezut niciodată ca babacu' meu să fi ajuns vreodată în Europa! Sau nu cumva maică-ta făcea partide de înot peste Oceanul Atlantic?!

Sergio rămâne impasibil. Nu cunoaște franceza și nici engleza. Nu pentru că n-ar fi putut învăța, dar le urăște deopotrivă. Zice ceva în dialect și dă cep la prima canistră.

– Nenumărate sunt limbile pământului! constată Colosul, cu înțelepciune.

Iusuf și Fijianul mănâncă în tăcere, cot la cot, fără să dea atenție evenimentelor din jur. Eu caut din ochi buda, mai mult ca să fac un control de rutină, decât că m-ar trece vreo nevoie. Singurul care are poftă de vorbă e Colosul.

– *Chianti, putana, bello, lire*, asta e cam tot ce știu în blânda limbă italiană, se destăinuie el lui Sergio, cu părere de rău în glas.

– *Chianti si, putana bello no, lire no*, îi răspunde corsicanul la obiect.

După care mă învăluie cu privirea și pricepe, în final, rostul foielilor mele. Îmi arată direcția și se întoarce spre Colos.

Mă îndrept într-acolo, dar evident „greşesc", şi fac o scurtă prin împrejurimi. Sunt luat cu toată delicateţea de umeri şi us până în faţa uşii solicitate. Mulţumesc şi bat politicos.

- Ocupat, îmi răspunde dinăuntru o voce cunoscută.
- *Bom-dia*, zic eu.
- Ocupat, repetă maiorul Pavlovici, căci el era.
- Un comandant trebuie să fie pregătit să dea ordinele sare în orice situaţie s-ar afla, mă înfig eu, bucurându-mă că reuşit să-l prind pe sârb la înghesuială.
- E cazul să stai la rând, aud din spate o altă voce, care de asta îmi dă fiori pe şira spinării.

E Schröder, şi mă întreb în ce colţ de lume o vor tuli diavolii, ce colonelul va ajunge în Iad.

- Întoarce-te şi continuă să bagi în tine, murmură el. Înţeleg -ai jucat de-a cercetaşii. Acum e în regulă.

Revin la masă mai demn decât o umbrelă abia ieşită din că. Colosul şi Sergio tocmai sunt prinşi într-un skandenberg tudă din greu. Avantajul e de partea lui Sergio, dar uriaşul ştie ultime de trucuri. Îşi flexează încheietura şi, în fracţiunea itoare, împinge pumnul şi trage. Sergio pierde teren, dar lupta ine nedecisă, întrucât apar baroşanii.

- La cât zgomot aţi făcut, e de mirare că NATO nu a intrat în stare de alertă maximă, sau că ONU nu şi-a trimis Căştile astre în regiune, deschide maiorul ostilităţile. Asta nu mă edică să vă felicit pentru îndeplinirea misiunii. Ca să fiu mai is, pentru descoperirea filierelor fundamentaliste ale GIA, din s şi Lyon, aţi parcurs doar o etapă. Am primit un telefon de umiri de la însuşi consilierul preşedintelui, care se ocupă de iul respectiv. Adaug la acestea şi reuşita în episodul „imamul raoui". Poate vă întrebaţi cu ce i-a deranjat imamul pe emirii GIA?!

Lasă o pauză de efect, dar Colosul prinde de veste şi sare leu.

- Eu unul nu mă întreb. Sunt plătit pentru a executa ordinele nite. N-am ce căuta în domenii abstracte. L-am ucis, şi cu asta, a! Se întoarce spre Sergio, de parcă ar participa la o agapă

prietenească, și-i zâmbește galeș. Iată un alt cuvânt pe care-l cunosc în italiană: *basta!*

– Cum adică *l-am* ucis? sar și eu, sensibil la nuanțe. Eu sunt cel care i-am tras-o, nici tu, nici altcineva!

– Drepți! urlă colonelul, și, în aceeași fracțiune de secundă, rămânem stane de piatră.

Inclusiv Sergio, care ne dovedește astfel că posedă o însemnată pregătire militară.

– O perioadă de instrucție nu v-ar strica deloc! V-ați reîmprospăta cunoștințele și ați recâștiga respectul datorat gradelor superioare.

– Ei bine, reia maiorul, trecând peste incident, imamul s-a opus direct gherilei islamiste din Franța. A denunțat intenția acesteia de a deschide un front de luptă pe teritoriul francez. Tot datorită nouă, Poliția franceză a descoperit unul dintre principalele depozite de arme și explozibile, într-un sat din Alpi. În zona respectivă, Alpes-de-Provence, islamiștii algerieni se antrenau sistematic în mânuirea celor mai sofisticate tipuri de armament. Informațiile aduse de voi au generat aceste succese... Pe loc repaus!

Ne așezăm în tăcere și așteptăm urmarea. Doar Sergio rămâne smirnă. Colosul îi sare în ajutor.

– *Basta!*

– Asta e vestea bună. Urmează, firește, cea rea, șoptește maiorul. Deschideți bine urechile. Nu veți mai lucra în Franța. Vi s-a luat urma și SAS a hotărât să vă schimbe misiunea. Datele: islamiștii au răpit un grup de șapte călugări francezi dintr-o mănăstire aflată la vreo sută de kilometri de Alger.-Tibehirine îi zice, dacă vă interesează. Nu se știe unde i-au dus. Se crede că zile multe nu prea au. Problema este că unul dintre călugări nu-i francez, e un agent SAS infiltrat. După câte s-au dat de înțeles, unul foarte valoros. Trebuie salvat și dus la Cairo. Americanii ne-au comunicat prin transmisioniștii din Flota a VI-a câteva poziționări primite prin satelit, dar grupul răpitor își schimbă în permanență locul. Detaliile misiunii le veți primi mâine. Întrebări?

– Sub ce acoperire vom lucra? întreb eu.

– Cum am mai spus, detaliile mâine. Dar ca să nu aveți un ...nn agitat, vă pot spune că veți forma, cu acordul tacit al auto-...ităților algeriene, o misiune a „medicilor fără frontiere", gata să ...orde ajutor oricui l-ar cere.

– Nu cunosc nimic despre medicină, își amintește Colosul. ... afară de un supozitor, pe care mi l-a vârât o dată în cur un ...dic sadic, totul e un mister pentru mine.

– Tu vei fi brancardierul, hotărăște maiorul. Altceva?

– Riscăm enorm, îndrăznesc eu, din nou. Fundamentaliștii ... gâtul oricărui străin, cu sau fără frontiere. Mergem la moarte ...ură.

– Cu toții riscăm, mi-o taie Schröder. Pentru asta suntem ...tiți, nu ca să plantăm floricele în Piața Republicii. Pentru astăzi ...nge. Mâncați, beți cu măsură și, mai ales, odihniți-vă. Vă vreau ... condiție perfectă de luptă.

Colosul prinde un crab mărișor și, fără să se ostenească să-i ...i scoată carapacea, îl pocnește sinistru între măselele lui de lup. ...estia asta îi declanșează procesul gândirii și reia sintagma ...lonelului:

– Care „cu toții riscăm"?! Unii se plimbă bine-mersi cu iahtul, ... alții iau primejdia drept în piept.

Dar colonelul e obișnuit cu ieșirile americanului. Zâmbește ... și varsă, ca din greșeală, paharul cu Chianti peste pantalonii ...iașului.

– Unii au creier, iar alții numai mușchi. Iată de ce, primii ...buie să se gândească la cei din urmă, pentru a le asigura exis-...nța și a-i feri de rele.

– Bine, acceptă Colosul, ștergându-se cu un șervet de pânză. ...tunci promit să mă gândesc cât mai des la dumneavoastră. Dar, ...ntru Dumnezeu, schimbă el cursul discuției, femei nu există ...n partea locului?! Un adevărat program de refacere a forței de ...uncă, așa cum ar trebui conceput de un comandant competent, ...ebuie să cuprindă și acest aspect.

– Interzis, rezumă Pavlovici. Aveți nevoie de întreaga energie.

– Nu regulăm cu energia, îl liniștește Colosul.

– Te abții. Nicăieri în contract nu e stipulată obligativitatea unor atare servicii. Se descurcă fiecare cum poate.

Sergio dispare în bucătărie pentru a aduce noi provizii, iar americanul nu pierde ocazia. Se face că are de dat un telefon urgent și o ia pe urmele italianului. Caută să se facă înțeles prin semne cam ce dorințe ar avea el la ora aia. Sergio îl interpretează greșit și, tot prin semne, îi răspunde că singura soluție e să adere la secta onaniștilor sau, dacă-l deranjează, să-l convingă pe ciobanul care-i aprovizionează cu lapte să-i cedeze, pentru un timp, o capră mai arătoasă.

Oferta este respinsă în mod politicos, și lucrurile își revin la normal. Cât de normal poate fi ceva în viața unui mercenar care, atunci când nu-l doare capul, o mai face și pe agentul secret!

Ne pregătim de nani, dar eu sunt bântuit de exactitate. Îl opresc pe maior, care se pregătește de plecare, și-i aduc la cunoștință că schimbarea misiunii ar însemna și schimbarea contractului pentru care semnaserăm, lucru care ar atrage după sine și renegocierea lui. La auzul cuvântului sfânt, camarazii mei ciulesc urechile și așteaptă curioși urmarea.

– Pe lângă asta, continui eu, intrăm într-un joc nou. Trebuie să cunoaștem regulile și jucătorii. Nu de alta, dar scopul e același pentru toți: reușita.

– Mâine veți fi puși în temă, *soldat* Zamfir! se oțărăște Pavlovici. Parcă am precizat acest lucru.

– Am înțeles, să trăiți, domnule maior! Până mâine însă o să vă rog să ne precizați care este rolul lui Amin. Ar putea să ne fie de mare folos în ceea ce avem de făcut.

Pavlovici își strânge buzele, și așa subțiri, și se pregătește să dea drumul la cele mai porcoase cuvinte pe care le-a achiziționat în îndelungata sa activitate de mercenar. Este oprit de mâna colonelului, care se ridică în picioare. Deși pirpiriu, inspiră respect și teamă.

– Amin, copii, este agent triplu! Misiunea ei s-ar fi încheiat o dată cu lichidarea voastră.

– De-aia ne interzisese categoric să intrăm în spital! Ca să ne curețe la rând, ca pe porci! constat eu.

– Lângă Khaled Kemal se aflau doi agenți SAS. Unul era ...in. Ea a schimbat încărcătorul cu cartușe oarbe din arma alge-...ului cu un altul, cu cartușe de război. Când i s-a ordonat să ...gă în voi, arabul era superdrogat. Marea voastră baftă, dacă ...poate numi așa, a fost cel de-al doilea personaj, care era omul ...tru.

– Și de-aici, comutarea misiunii, constată Fijianul, din ce în mai gânditor.

– Nu e cazul să vă strofocați, reia colonelul. După cum v-ați ... seama, am vegheat să nu vi se întâmple nimic neplăcut. Ăsta ...ocul, copii! Am intrat în cel mai al naibii cerc, iar tipii care îl ... să se învârtească, fac să se învârtească și Pământul.

KARA'A AL THANI AL ISHROON[1] SURA AL SADES AL ARBAOON[2]

Și ei te vor pune să grăbești cu pedeapsa, însă Allah nu calcă uruința Sa, *doar o zi* de la Domnul tău este *ca o mie de ani* cum numărați voi.

KARA'A AL RABEH AL SITTOON[3] SURA AL TASEH[4]

9. Ziua în care vă va aduna El la ziua adunării, aceea este ziua *înșelării între olaltă*[5], și cel ce crede în Allah și se poartă bine, ale acestui răutăți le va acoperi El, iar pe dânsul îl va lăsa să intre în grădini pătrunse cu râuri pe dedesubt; acolo vor petrece ei, în veci! Aceasta este marea fericire.

[1] Coran 22 (lb. arabă) (n. tr.).
[2] Sura 46 (lb. arabă) (n. tr.).
[3] Coran 54 (lb. arabă) (n. tr.).
[4] Sura 9 (lb. arabă) (n. tr.).
[5] Anume, cei credincioși în Rai vor cuprinde locurile hotărâte pentru cei necredincioși, dacă aceștia din urmă *ar fi fost* credincioși. Astfel, cei credincioși îi vor înșela pe cei necredincioși (n. tr.).

10. Aceia care nu cred și țin de mincinoase semnele Noastre, aceia sunt tovarășii focului, acolo vor petrece de veci, rău este drumul.

11. Nu se întâmplă nenorocire fără voia lui Allah, și cine crede în Allah, a acelui inimă o ocârmuiește El. Și Allah știe toate.

V

Cursa Air France Paris-Capetown decolează de pe aeroportul Orly cu cincizeci de minute întârziere, din cauza vremii nefavorabile. Cei patruzeci de pasageri, printre care ne numărăm și noi, nu sunt însă neliniștiți. Mulți dintre ei sunt obișnuiți cu eventualele neplăceri ale unui zbor.

La Niamey[1], facem o escală de două ore și ni se oferă masa de prânz la un restaurant din incinta aeroportului. Colosul se și repede la bucate, gata să uite de misiunea noastră. Îi trag un șut pe sub masă, ceea ce îl face să scape din gură jumătatea de crenvurșt pe care tocmai se pregătea s-o devoreze. Crenvurștul ia viteză și-l lovește în față pe un negrotei pus la țol festiv. Individul se arată contrariat de asemenea manifestări care, în opinia lui, te duc cu gândul la ținuturi ciudate. Comesenii intră și ei în dispută, exprimându-și diferite păreri. Ultimul lucru de care avem nevoie este să ieșim în evidență. Îi șoptesc nătângului de uriaș următoarele mutări și intrăm la intervale în WC-ul spațios, dotat cu oglinzi imense. Înmânăm pașapoartele și biletele celor patru „sosii", pregătite anume pentru noi. Poartă aceeași îmbrăcăminte și aceleași bărbi și mustăți false.

Într-un cufăr dotat cu un lacăt măricel, dar a cărui cheie o avem, găsim copii identice ale uniformelor și ecusoanele echipajului rus, abia sosit cu o cursă charter, închiriată de sudanezi.

Lucrăm în regim de maximă viteză, fiecare într-o cabină

[1] Capitala Nigerului (n. tr.).

– Să dea dracu' dacă nu aş prefera o garderobă obişnuită, se aude vocea gâfâită a Colosului, pe care, ca întotdeauna, spaţiile strâmte îl indispun vizibil.

– Data viitoare să comanzi apartamentul imperial, nu o biată garsonieră ca asta, îl sfătuieşte Fijianul, amabil.

– Îţi convine să vorbeşti, se indignează Colosul, tu ai putea intra şi într-o eprubetă, fără să dai pe dinafară.

Fred Maragano[1] râde mânzeşte şi iese primul din cabină. Arată chipeş în uniformă de aviator, drept care face nişte mişcări de manechin prin faţa oglinzilor. Nici eu nu arăt mai rău, în schimb lui Iusuf i-au greşit măsura la caschetă şi trebuie să şi-o lase pe ceafă. Iese şi Colosul. Atunci înţelegem că nu ne confundaseră măsurile, ci împachetările. Cascheta uriaşului îi stă pe vârful capului precum un prezervativ pe Turnul Eiffel. După schimbul de rigoare, umplem cufărul cu vechile straie şi ne pregătim de „decolare". Ne îndreptăm spre ghişeul pe care scrie: *Crew only*[2] şi-l depistez pe tipul de la Protocol, însărcinat să ne treacă fără probleme dincolo. Tremură de nerăbdare, dar şi de teamă. Va primi o pălărie de bani ca să se implice în tevatura asta şi se grăbeşte să intre în posesia lor.

Din faţa aeroportului ne preia un microbuz al Liniilor Aeriene Nigeriene şi ne facem cruce cu limba. Suntem pe felie acum şi invocăm Providenţa, oricare ar fi numele ei real. Ajungem la Tahoua[3], unde suntem îmbarcaţi într-un elicopter de transport. „Libelula" îşi ia imediat zborul şi ne schimbăm pentru a treia oară hainele. Evident, cel mai nervos este tot Colosul, având în vedere că trebuie să-şi schimbe şi lenjeria de corp.

– Ducem o viaţă nebună, exclamă el, chinuindu-se să îmbrace uniforma verde, blindată cu cruci albastre. Când toate astea se vor termina, îmi voi scrie memoriile care, de-pe-acum vă spun, nu vor fi foarte apreciative la adresa noastră.

Fijianul rămâne cu gura căscată.

[1] Adevăratul nume al Fijianului (n. tr.).

[2] Numai pentru echipaj (lb. engleză, în original) (n. tr.).

[3] Oraş în Niger (n. tr.).

– Dar de când ai învățat tu să scrii?

– Am să folosesc un calculator, zice Colosul, după un moment de gândire.

Comentariile sunt de prisos. De altfel, am ajuns în apropierea ei și ne pregătim de desantare. Becul verde se aprinde și trapa lansare se deschide automat. Sub noi, nisip cât vezi cu ochii. ntem în plină Sahara, dar nu intrăm în panică. Tot americanii, acii, au transmis la SAS datele privind traseul urmat de caraa unor beduini.

Ne lansăm unul câte unul și ne îngropăm rapid parașutele astre Airstop în nisipul fierbinte.

Ora nu e cea mai fericită. Afară sunt 40° Celsius, iar nisipul lectă dublu. Trebuia neapărat să întâlnim caravana, chieri dacă fi fost desantați într-un cuptor de topitorie.

Varianta noastră e simplă. Ni s-a stricat avioneta care urma ne transporte la Tamanrasset[1] și am luat-o *per pedes*, doar-doar i ieși din iadul ăsta!

După două ore de așteptare, vine vremea neliniștii.

– S-ar putea ca băieții să fi schimbat traseul, și atunci am carisit-o, își dă cu părerea Iusuf.

– Totul e calculat, face Fijianul. S-or fi oprit și ei la o bere, băieții.

– Nu sunt prea multe localuri prin deșertul ăsta, observă olosul. Ba aș fi tentat să spun că alea care, eventual, ar exista nt închise la ora asta.

Trage o dușcă din sticla cu etichetă de „Spirt medicinal", dar care se află votcă, și apreciază că în deșert poți supraviețui fără ă, însă sub nici o formă fără apa de foc.

Stăm pe o dună și ne benoclăm într-o parte și-n alta. Sugem omboane gelatinoase, „comandă specială", care ne reactivează n-stop saliva. În acest mod, setea poate fi mai bine suportată. avem însă prea multe, iar dacă beduinii nu apar în timp optim, r putea să și pierim. Mă întreb o clipă, dacă nu cumva se donase uciderea noastră. Ar fi fost cea mai bună metodă. Și cea

[1] Oraș în sudul Algeriei (n. tr.).

mai curată. Afacerea în care intraserăm are nenumărate meandre și drumuri întortocheate. Dar nu teama este acum dușmanul principal, ci neputința în fața imprevizibilului. Îmi alung gândul cel negru și încerc să moțăi puțin.

Apar abia a doua zi, spre dimineață. Doisprezece și unu de beduini și zece dromaderi. Parcă vin dintr-o lume inexistentă. Lumina dimineții accentuează impresia de nefiresc. Îi zărim ca prin ceață, dar nu sunt decât aburii nisipului.

Sunt înarmați cu un soi de muschete, care, până să ne zărească ei, odihneau la oblâncul „corăbiilor deșertului".

El yaqood[1] face un semn, și caravana se oprește. Suntem studiați cu mare atenție. Aș spune chiar mirosiți, gustați și pipăiți. În deșert, nu te întâlnești la fiecare pas cu cineva.

– Ne mai părțăim mult?! cuvântă Colosul către Fijian, care fusese numit coordonatorul grupului.

– Îi lăsăm pe ei să se apropie, mormăie el. Le cunosc mai bine obiceiurile.

Scoate din geanta de pe umăr un baton cu ciocolată amăruie și-l rupe în două.

– Nu mă omor după dulciuri, zice Iusuf. Provoacă sete. O portocală nu aș refuza.

Dar batonul nu e de ciocolată, ci în el se află monede de aur.

– Beduinii sunt leșinați după așa ceva. Pentru ei, dromaderii constituie singurul mijloc de supraviețuire, croncăne Fijianul. Sunt niște inadaptabili. Dacă-i silești să trăiască într-un oraș, după o lună îi găsești morți. Aurul e cea mai bună monedă de schimb pentru dromaderii și pentru armele lor.

Cele două tabere rămân în continuare nemișcate. Doar Fijianul se joacă ușor cu monedele, făcând razele soarelui să se reflecte în ele. Pentru noi, timpul trece îngrozitor de greu, dar n-avem ce face. Mingea e la ei.

El yaqood hotărăște să iasă din expectativă și trimite un reprezentant. Omul e înțolit din cap până-n picioare cu un burnus alb. Doar ochii îi sunt descoperiți. Ochii și o parte din frunte. Nu

[1] Conducătorul (lb. arabă) (n. tr.).

e agresiv. Își ține pușca strâns în brațe, ca pe o iubită pe care r vrea s-o vadă violată.

– *Sabah El kheir*[1], zice el, oprindu-se la o distanță de la care a fi auzit, dar neluând degetul de pe trăgaciul muschetei.

– *Taba yaumakom*[2], răspunde Fijianul în același dialect ber, tras la indigo. Dimineața a fost când am sosit noi aici. m e ziuă.

Trimisul cu pușca râde diplomatic și ne îmbrățișează cu pri-le lui mai iuți decât mișcările unei șopârle. Fijianul îl infor-ză ce și cum, iar arabul se arată mulțumit de informații.

Face stânga-mprejur și o vreme beduinii sporovăiesc între ei. d se întoarce, e tot numai un zâmbet.

– Vă ducem noi până la Tamanrasset. Singuri n-o să ajungeți odată.

– Cât ne costă? întreabă Fijianul, care s-a prins de aluzie.

– O monedă de aur pentru fiecare dintre voi.

Fijianul își linge buzele mai uscate decât o sticlă goală și dă umere.

– În plus, ca să vă dăm apă și hrană, fără de care nu veți putea ravieţui, încă o monedă de aur pentru fiecare dintre noi.

– Câți sunteți? face Fijianul, deși îi număraserăm și știam unt fix douăzeci și unu.

– Treizeci și unu, răspunde beduinul, fără să clipească.

– Ai pus și cămilele la socoteală?

– Sunt dromaderi. Firește că i-am pus și pe ei. De fapt, cu m început numărătoarea.

Fijianul numără treizeci și cinci de monede în găletușa pe beduinul i-o pusese în față. O dată târgul încheiat, joncțiunea cută, și iată-ne din nou plecați în căutarea adevărului. Până , totul e bine.

Bem apă din burdufurile de piele și mâncăm niște turte gal-e, garnisite cu curmale, și un soi de boabe negre, foarte apoase. seni nu se ostenește să întrebe despre ce este vorba. *El yaqood*

[1] Bună dimineața (lb. arabă) (n. tr.).
[2] Bună ziua (lb. arabă) (n. tr.).

numără monedele cu nepăsarea unui casier de bancă. Stăm în cerc și ne examinăm reciproc. Dromaderii mai rad câte o cotă de apă din cocoașe și, în răstimpuri, trag o serie de vânturi ancestrale.

– Vom porni spre seară, murmură *el yaqood*, despre care aflăm că-l cheamă Habad. Vremea este mai prietenoasă atunci. În deșert, ziua dormi și te acoperi cu cât mai multe haine.

Scoate un fel de pături și ne învelește cu ele. Paradoxal, fierbințeala nu mi se mai pare un chin.

– Noi, oamenii, trebuie să bem cu măsură, continuă Habad, luând burduful de la gura Colosului. Nu suntem în preajma vreunei ape.

– Am plătit! se indignează Colosul, crezându-se în cea mai vestită cârciumă din vestul Europei.

– Ați plătit ca să vă ajutăm să supraviețuiți, precizează beduinul. Dromaderii pot să nu bea apă și șaizeci de zile, dar oamenii, din păcate, sunt mai puțin rezistenți.

O dată cu apusul, o luăm din loc. Colosul își exprimă dorința să încalece un dromader. I se îngăduie, după ce arabii se minunează, pentru a nu știu câta oară, de dimensiunile trupului său. Aceștia îl învață cum să se cocoațe pe arătarea respectivă, după care caravana își reia scurgerea.

Animalul acceptă cu supunere povara. Este obișnuit cu orice fel de excese.

– Florine! urlă Colosul în engleză. Mă simt ca în Franța, atunci când am greșit felinarul roșu și m-ai dus la o casă de popo-nari. Cocoașa asta îmi stă drept între buci. Dar e bine. Consimt.

Arabii îl sfătuiesc să se tragă ceva mai înapoia cocoașei.

– De patru ani nu am mai văzut un strop de ploaie[1], zice Habad, pășind ca un patriarh în fruntea coloanei.

După care tăcem amândoi. Habad nu pare bucuros că nu-i răspund. Face un semn spre stânga și prinde din nou glas:

– Trebuie să ne ferim de *ergs*[2]. De când cutreier Sahara, am învățat toate capcanele, așa cum un soldat se familiarizează cu un câmp minat.

[1] În Sahara pot exista perioade de cinci-opt ani fără ploaie (n. tr.).
[2] Nisipuri mișcătoare (lb. arabă) (n. tr.).

Comparația îmi place și mă duce cu gândul la alte prostii. Că dunii ăștia nu ar fi tocmai beduini, ci niște agenți mascați și nu u cui. Așa se întâmplă ori de câte ori îți dă creierul în foc!

– Tatăl meu, glăsuiește Habad, după încă o bună bucată de me, îmi repeta de nenumărate ori să iau aminte la orice animal, orice insectă sau plantă care trăiește în nisip.

– Niciodată nu am înțeles de ce e nevoie să vă preumblați de lo-colo, în loc să vă găsiți un loc cu apă și pământ! arunc eu, ntuit de un crâmpei de cunoștințe antropologice.

Habad nu se grăbește să răspundă. Și are dreptate. Aici, apul se măsoară altfel.

– Exact asta îmi explica tatăl meu. Să primesc învățături de viețuitoarele deșertului. Dacă ele nu părăsesc Marele Deșert, eamnă că trebuie să trăiască aici! Totuși, dacă tu găsești o moară în pământ, ești mai puțin fericit decât mine, când găsesc *ebkha*[1]. Rânduiala noastră este alta decât a voastră. Tatăl meu uita niciodată să ne amintească două lucruri esențiale.

Tace și-l văd cum crapă de bucurie că-mi stârnește curiozi-ea. Din păcate însă pentru el, adevărul e cu totul altul. Sunt prea tut în cap de Marele Soare, ca să mă intereseze povestea vieții . Beduinul e obișnuit cu răbdarea, iar pe mine, cum vă spu-am, curiozitatea nu mă dă afară din casă.

Iată însă că apare și o pată de culoare. Este vorba, evident, de datul de rangul întâi Frederick Sheldon.

– Pământ! urlă el, mai convingător decât un marinar care a ibătut ani îndelungați mările și oceanele lumii.

– Sunt *djebels*[2], îl potolește Habad. Până la oază mai e mult. olo ne vom aproviziona cu apă și curmale.

– N-aș fi crezut vreodată să fac autostopul cu cămila, aud din te vocea lui Iusuf.

Și, imediat, replica Fijianului:

[1] Oază (lb. arabă) (n. tr.).

[2] Stânci izolate în deșert (lb. arabă) (n. tr.).

– E mult mai anevoios să-l faci cu un melc sau cu o broască ţestoasă. Viteza înseamnă timp, deşi timpul e doar o invenţie a oamenilor.

– Eşti un înţelept, zbiară iar namila, care nu are astâmpăr. Pe când mă căcam într-o privată din Phnom-Penh, am citit pe un perete o inscripţie: „Azi, 24 noiembrie 1991, aici s-a uşurat Hol Sen, şi reclam lipsa hârtiei, întrucât ferigile îmi lasă frunzuliţe în cur." Este ciudat cum de numai în spaţii închise, de preferat celule şi closete, oamenii simt nevoia să scrijelească pe pereţi gânduri care-i obsedează în acele momente.

Habad pune frână şi rade o privire rotundă. O clipă, gândul mă duce la ideea unei intersecţii. Beduinul mă priveşte fără nici un motiv drept în ochi şi reia conversaţia:

– Tatăl meu îmi amintea mereu două lucruri esenţiale. În scurtele noastre popasuri prin oraşe, el cumpăra foi tipărite. În ele, a citit odată că există undeva o populaţie care trăieşte numai în frig şi păşeşte pe un fel de nisip alb şi rece. De multe ori am visat despre asta. Mi se arătau în vis tot felul de oameni, de mărimi şi culori diferite, case şi animale dintre cele mai ciudate, dar niciodată nu mi s-a arătat acel nisip alb şi rece. Tot tatăl meu citea în foile alea că aici, în Sahara, a fost înainte Marea-cea-Mare şi că dromaderii sunt urmaşii peştilor de-atunci, din care cauză sunt atât de rezistenţi la sete. Dar asta se întâmpla cu mult mai multe zile în urmă decât firele de nisip din deşert.

Habad reia mersul, şi întreaga caravană se urneşte credincioasă. În spaţiul acesta infinit, timpul moare fără să lase urmaşi.

– Mă tot gândesc peste câte alte mii şi mii de fire de nisip va fi din nou mare aici! Dar atunci, noi ne vom afla la picioarele lui Allah şi vom privi la fiii fiilor strănepoţilor noştri.

Aerul şi vocea lui molcomă mă transportă într-un univers paralel. Sunt eu, fără să fiu.

– Şi ce veţi face după ce veţi ajunge la Tamanrasset?

– Ne refacem proviziile şi ne odihnim. Am cu mine şase copii, care nu au apucat până acum să cunoască pe îndelete o adevărată aşezare de oameni. După aceea, voi cumpăra şi eu o foaie tipărită, ca să aflu dacă acei oameni care trăiesc în nisipul

b și rece mai există sau nu. Apoi, vom pleca până la Marele uviu ce se varsă în Marea-cea-Mică.

– Mergeți în Egipt?

– Mergem în țara unde s-au născut eternele piramide.

Pășesc și vorbesc în timp ce dorm! Tot așa fac, probabil, și marazii mei. Noi, cei patru cavaleri ai Apocalipsului, am putea curățați acum chiar și de un copil de trupă înarmat cu o praștie. ind, într-un târziu, deschid ochii, văd crânguri de curmali străind un lac mai albastru decât cerul.

– Fata Morgana! scap eu, automat.

– Unde? sare Colosul, pus tot timpul pe fapte mari. N-am zit să existe bordeluri în deșert, dar, *per Bacco*, dacă așa ceva a înființat între timp, n-are rost să ne folosim de cămile.

– Nu ți se pare, precizează Habad, este chiar o *sebkha*. De-aici nă la capătul călătoriei mai întâlnim încă una, și gata.

În sfârșit, ajungem. Mă rog îngerului meu păzitor, cipul imantat în ceafă, să-mi redea energia, și nu trece mult ca minunea se împlinească.

La periferia Tamanrassetului, locuințele sunt din lut, de formă eptunghiulară, cu pereții fără geamuri spre stradă și cu acopeul plat. Din loc în loc mai apare câte o casă de formă rotundă, acoperiș conic.

Pe străzile înguste sunt puțini oameni la ora asta. Bărbații artă burnusuri albe și cenușii, care le acoperă în falduri largi t corpul. Pe femei le recunoști după voalul lat cu care își operă fața.

Habad oprește caravana și-și declară încheiată misiunea ntru care a fost plătit.

– O să rămânem pe-aici, o vreme. Dacă mai aveți monede de r și vreți să vedeți piramidele, vă putem duce tot noi. Sau poate ar până acolo unde s-a prăbușit pasărea voastră de fier, zice cu un zâmbet enigmatic.

Colosul își dă drumul pe coapsa dromaderului culcat cuminte pământ, iar mersul lui este vizibil mai crăcănat. Nu arată ca cum ar fi descins dintr-o limuzină, dar pofta sa de viață prorbială îl face fericit.

Preia dintr-o dată frâiele comandoului, ignorând faptul că postul îi aparţine Fijianului.

– Îmi place să fiu medic fără frontiere. Mă întreb ce fac acum medicii cu frontiere. Dar, gata cu distracţia! Să trecem la lucru! Unde sunt răniţii? face el, frecându-şi mâinile mai abitir decât un greier piciorușele.

Iusuf îl lovește mascat după ureche și-i zice ceva care-l face pe uriaş să mai închidă robinetul entuziasmului.

Ne despărţim de beduini în cei mai buni termeni şi o luăm spre clădirea care ne-a fost recomandată. Evident că prezenţa noastră trezeşte curiozitatea puţinilor trecători, dar nu e cazul să dăm explicaţii.

Fijianul a refăcut în gând de zeci de ori harta cartierului de la marginea oraşului şi ne conduce cu dezinvoltură unui ghid.

Intrăm într-un fel de cetăţuie, de mici dimensiuni. O curte interioară, cu un izvoraș şi ceva verdeaţă împrejur, ne readuce pofta de viaţă. Suntem întâmpinaţi de un arab micuţ, pe care Colosul, specialist în basme şi desene animate, îl poreclește pe moment Muc-cel-Mic.

Uriaşul bate din palme şi face apel la lecturile lui din vremea în care nu mergea încă la liceu (unde nu a mers niciodată, fie vorba între noi):

– Sesam, deschide-te!

Iusuf îl readuce la realitate prin metodele deja verificate. De-acum, Fijianul trece la cârmă şi continuăm aventura pentru care ne aflăm aici.

Camera în care intrăm este pătrată şi o poţi transforma la nevoie într-un teren de fotbal. Marea surpriză e răcoarea care ne îmbrăţişează după fierbinţeala de-afară.

Pe masa din mijlocul camerei tronează cele mai diverse fructe şi legume, de la curmale la pepeni, şi de la usturoi la dovleceī. Nimic preparat.

Sticle cu gâtul lung stau pe poziţie în jurul platourilor. O voce venită din difuzoarele plasate în colţurile hangarului ne îndeamnă să ne servim fără jenă. Clefăiturile noastre transmit executarea ordinului.

– Îmi place să mănânc și să beau, clămpăne Colosul, fără să pună vreo noutate. Trage două gâturi dintr-o sticlă și revine la temă: Viața e o invenție fără rost. Nu știu, prieteni, dacă ați văzut vreodată două gâște sălbatice procreând. Mai tace câteva momente, ât să-și umple iarăși uriașa cavitate bucală și clipește mulțumit in pleoapa care-i acoperă singurul ochi teafăr. Eram odată cu bă-ânul meu, mare amator de vânătoare și de a mă biciui. Stăteam e câteva ore bune într-un coșmar de crâng, și nimic din ceea ce ar fi putut satisface pe nebun nu se petrecea. Începusem să mă lictisesc. Mă deranjau mușteie și celelalte insecte care găseau i e hazliu să mă muște de peste tot. Apoi au apărut. Erau două âște bine făcute, pe care le-aș fi mâncat fără ezitare, una după lta. Babacu' mi-a ars, ca de obicei, o labă bine țintită și m-a pus u botul în pământ. Gâscanul a apucat-o pe 'mneaei cu ciocul de ât și a încălecat-o. Se mișca așa cum ne mișcăm noi, oamenii. abacu' a dus pușca la ochi și mi-a șoptit: „Numai în momentele stea poți să le împuști, când se împerechează. Atunci, închid chii și își astupă urechile." A fost primul sfat primit în domeniu, i cu el mi-am început cariera de ucigaș.

Uriașul termină ce are în față și trece nonșalant la farfuriile elorlalți.

Un zgomot imperceptibil mă face să mă întorc. E chiar min, îmbrăcată într-o rochie verde, mulată pe corp și strânsă e talie cu o eșarfă albă.

Colosul se îneacă urgent cu un măr și e deja conectat la arent trifazic.

– Să văd cum te mai descurci acum cu mine, îmi strigă el, că e-aici n-am prea văzut case de pierzanie.

– Va trebui să-ți folosești propria-ți mână, murmur eu, la fel- e vrăjit ca și el.

Doar Iusuf și Fijianul nu dau semne că ar fi înregistrat apari-a „fenomenului" în cameră. Sunt musulmani veritabili, și religia i interzice să aibă vreo femeie în afara căsătoriei.

– Vă doresc poftă bună, gângurește Amin, privindu-ne pe ind, ca un gospodar găinile ouătoare din propria-i ogradă. Pentru i timpul este destul de scurt, am să intru direct în subiect. Dar

voi puteți mânca în continuare, și în acest fel mă veți convinge că nu voi fi întreruptă. Cei șapte călugări sunt sechestrați în departamentul Bouira[1], într-un fort părăsit de lângă Sour El-Ghoziane. Rețineți: omul pe care trebuie să-l salvați, chiar cu prețul vieții celorlalți șase, are părul roșcat, ochii verzi, înălțime medie și o mică cicatrice în spatele urechii stângi.

– Pe cur nu are nici un semn particular? se bagă Colosul în vorbă, avid ca întotdeauna de detalii.

– Am spus să mâncați în continuare, gângurește iarăși Amin, zâmbind dulce. Îl mângâie pe Colos pe creștet și-l gâdilă la ureche cu degetul mic. Cum vă spuneam, reia maștera, omul nostru va trebui transportat în Egipt în cel mai mare secret. Treaba voastră cum veți face. Vă opriți la periferia lui El Qahira[2]. În zona de sud, se află un sanatoriu amplasat într-un parc. Acolo misiunea voastră se termină. Conturile din băncile pe care vi le-ați ales vor arăta mai grase decât niște balene însărcinate. Veți avea la dispoziție un elicopter sanitar, care vă va transporta pe un vas al Flotei a VI-a.

Fijianul așteaptă sfârșitul discursului, se șterge cuviincios la gură și se întinde pe spate. Pentru o vreme, este șeful nostru și orice cuvânt al lui e un ordin. Buzele abia i se mișcă.

– Cum de ești atât de informată? Pentru noi, misiunea arată altfel.

– Sunt ultimele modificări, explică Amin, și pentru prima oară îi surprind în voce o undă de neliniște.

– Există o nouă boală descoperită de medici, și după cum vezi, noi suntem medici, continuă să murmure Fijianul, sugându-și civilizat resturile dintre dinți.

– Fără frontiere! ține să precizeze Colosul, care și-a revenit între timp din intențiile lui oneroase.

– Această boală se numește *sindromul oboselii cronice* și apare de obicei la categoriile de cercetători, scriitori și agenți secreți. Se manifestă prin pierderi de memorie, inversarea datelor și informațiilor, devierea simțului realității și altele. Cauza constă

[1] Departament aflat la o sută de kilometri est de Alger (n. tr.).

[2] Cairo (lb. arabă) (n. tr.).

în faptul că neuronii morți, tocmai pentru că sunt morți, îi atacă pe cei rămași în viață. Astfel, creierul își dă el însuși comanda de autodistrugere. Acest mecanism perfect nu poate exista decât dacă își îndeplinește funcția pentru care a fost creat.

– Ai greșit încăperea, rânjește Amin. Nu suntem în amfiteatrul unei facultăți de medicină.

– Tu, continuă imperturbabil Fijianul, tu ești un neuron mort.

– Vă avertizez: dacă nu-mi respectați strict ordinele, veți fi socotiți trădători! încearcă Amin să se impună.

Automat mi se aprinde lampa și aud parcă aievea vocea maiorului Pavlovici: „O ucizi oricum, oricând și oriunde o vei întâlni! Orice amânare e o nesocotință!"

Mă ridic și-i fac semn lui Amin să mă urmeze. Îmi înțelege complet greșit intenţiile, ceea ce mă avantajează. Zâmbește protector și se ia după mine.

Colosul vrea și el să participe la evenimente, dar Fijianul îi pune o piedică care-l aruncă peste masa atât de îmbietoare.

– De ce-ai făcut asta? se plânge uriașul, pornit cu surle și trâmbițe în căutarea adevărului.

– Pentru că sunt șeful grupului, pentru că ești un imbecil, pentru că n-ai terminat de mâncat, pentru că trebuie să mă ocup de tine, în loc să mă ocup de ceea ce trebuie, pentru că Florin nu are nevoie de ajutor, pentru... pentru... pentru...

Iusuf îi șterge americanului fața pătată de sânge.

– La noi în Crimeea, zice el, în fiecare zi de duminică se fac întreceri de cai. În fața femeilor, bărbații se străduiesc să fie cei dintâi. Odată, niște cai s-au împiedicat și au căzut unul peste altul. Nici un călăreț n-a murit și nici n-a fost rănit. Dar doi cai și-au fracturat gleznele. Au făcut-o cu bună-știință, pentru a-și apăra stăpânii. Știau ce-i așteaptă, știau că or să fie împușcați. Dar au ales calea propriului sacrificiu.

– Nu mă interesează obiceiurile voastre barbare, sare Colosul, făinos, privindu-l pe Fijian cu adresă exactă. Și nici nu mi-am fracturat glezna, așa că nu e cazul să fiu împușcat.

Amin mă conduce într-o cameră de mărimea unui timbru fiscal. Mă sărută apăsat și imediat ajung pe marginea prăpastiei.

Pregătirea mea însă îmi dă ghes înainte. O dezbrac pe Amin din două mişcări, ca să fiu sigur că nu are vreo armă, şi o arunc pe pat.

Pupilele ochilor ei frumoşi se măresc uşor, dar un al miilea simţ îi spune că ceva nu e în regulă. Şi că e gata. *Dead end!*[1]

Nu ne vorbim.

Nici nu e necesar. Privirile noastre spun totul. Oricum, mai mult decât ar putea-o face cuvintele. Ne pândim unul pe celălalt, încercând să ne ghicim următoarea mişcare. Doar că ea pândeşte moartea, iar eu taxiul care s-o transporte.

Am putea alcătui împreună cea mai bună familie, am putea fi cei mai fericiţi soţi sau prieteni sau colegi. Am putea concepe copii, care să ne perpetueze dragostea. Dar... doar atât: am putea.

Unul dintre noi doi trebuie să dispară, pentru ca lucrurile să-şi urmeze cursul.

Trec mai bine de zece minute fără să ne mişcăm. Eu în picioare, ea, complet goală, întinsă pe pat. Nu încearcă nici un gest erotic.

– Cum m-aţi descoperit?

– A fost un moment în care ai confundat bazele. Nu sursele, ci *bazele*. Ai transmis informaţii la o altă bază decât cea pentru care erau programate. Ca şi cum ai scrie două scrisori şi ai inversa adresele. Te-ai dat singură de gol. O pauză nu ţi-ar fi stricat. Acum... vei avea parte de-o pauză mai lungă.

Stă nemişcată, doar ochii îi clipesc. E mai frumoasă decât Venus din Milo, şi mai statuie decât ea. Doar că are braţe. Asta mă şi nelinişteşte.

– Ai fost mai iute ca mine, Florine. Mi-au lipsit doar câteva minute.

– În amărâta asta de viaţă, fiecare secundă are semnificaţia ei. Suntem unelte, Amin. Continuăm s-o spunem, dar de înţeles, nu o înţelegem niciodată.

Abia acum îşi mişcă încet mâna stângă.

[1] Drum închis (expresie în lb. engleză) (n. tr.).

– Nu face asta. Am trei procedee de a te ucide, și fiecare e mai rapid decât ceea ce vrei tu să faci. Apoi trec la chestiuni ceva mai personale. Cine ți-a dat ordin să mă lichidezi?

Amin nu stă pe gânduri. Când știi că o uschești în Iad sau în Paradis, îți concentrezi la maximum toată energia.

– Te urmăresc mai mulți. Ești un proscris. Ceea ce este mai grav e că s-ar putea să fii proscris și acolo, în *Cartea de Sus*. Nu e vina ta. Alții te-au creat să fii așa. Cei din spatele Cortinei n-au făcut altceva decât să se folosească de toate astea. Ai avut dreptate, suntem simple unelte. Dar o unealtă este eficientă atât timp cât e folosită corect. Nu poți săpa o groapă cu o șurubelniță, cum nu poți repara o pană de cauciuc cu un aparat de sudură.

Îmi place să stau la trăncăneală, dar se apropie ora închiderii.

– Mai ai o ultimă dorință?

– Să facem dragoste.

Sunt ca drogat. De asta m-am temut și acum abia mă pot stăpâni. Îmi duc mâinile la centură și în același moment receptez două lucruri. Unul abstract și altul concret. Când ești față-n față cu un dușman, nu-ți ocupa niciodată mâinile, iar cel concret, un șut de copită în abdomen.

Mă aplec din cauza șocului. Amin se rotește în viteză și bagă mâna sub pat. Doar că aruncătorul meu de lame de cuțit îi fixează mâna pe podea și nu mai apucă să scoată pistolul pus la îndemână.

Mă pregătesc să-i aplic lovitura de grație, dar glasul ei mă oprește:

– OK! Ai câștigat! Lasă-mi măcar posibilitatea să-mi aleg moartea…

– Alt truc?

– Te rog.

Îmi scot Carpațiul meu credincios, care mă însoțește peste tot, și-l armez.

– Fie ca tine.

– Și te mai rog un lucru.

– Ultima dorință?

– Cam așa ceva.

– Te ascult, dar să nu-mi spui că ultima ta dorință e să înveți limba chineză.

– Florine, te rog, te rog să-mi pui mâna acolo!

Nu auzisem niciodată ceva mai ridicol și mai sentimental. Îi mângâi pubisul acoperit de un păr fin, auriu. Ea geme și, cu un efort de care ar fi fost în stare doar un bărbat, scoate lama de cuțit din mână și-și secționează aorta. Sângele îmi împroașcă brațul și fața.

Mă uit în mod reflex la ceas și pălesc. Mai am exact cinci secunde până la explozia programată. Ultima ei dorință m-a apropiat de propria mea moarte.

Execut un salt pentru care m-ar fi invidiat și cel mai tare cascador din lume. Fereastra se face bucățele, iar în spatele meu aud explozia ce seamănă cu huruitul unor munți care crapă.

Suflul mă ia pe sus și mă poartă într-o direcție necunoscută. Când îmi revin, sunt plin de sânge. Al meu și al ei. Fijianul mă recuperează și mă întreabă, curios:

– Trebuia neapărat să i-o pui înainte s-o tai? Continuă într-un limbaj care ar face să li se zbârlească părul până și unor gorile. După ce-și termină rechizitoriul, trece la probleme practice: Le-ai luat?

În meseria asta, după cum v-am mai spus, ca să supraviețuiești, trebuie să fii mereu cu o clipă înaintea celuilalt. Deschid pumnul. Cele trei cipuri stau frumos acolo, cu puțină piele și puțin sânge pe ele.

Fijianul le introduce într-un microcalculator și dă drumul la afișaj. Putem citi cu toții:

„Obiectiv: regiunea Blida[1]. Localitate: Yemma M'ghita, pe drumul spre Chréa. Subiect: ceacâr. Acționați!"

Yemma M'ghita este un orășel care, în alte condiții, ar fi fost ales de orice credincios ca loc de reculegere. Halatele noastre verzi cu cruci albastre nu stârnesc un interes deosebit. Arabii sunt obișnuiți cu ajutoare de tot felul. Ca întotdeauna, Fijianul are

[1] Situată la cincizeci de kilometri sud de Alger (n. tr.).

harta în cap. Ne conduce pe străduțe în trepte, intersectate de ulicioare în pantă.

Intrăm într-un *altmat'am*[1] cocoțat la etajul unei clădiri și ne așezăm la o măsuță maronie, pe niște scaune cât un degetar. Colosul, se descurcă cel mai greu fiindcă trebuie să-și pună din nou imaginația la lucru.

– Avem de așteptat, ne anunță Fijianul, după ce ni se aduc berile comandate. Amicii noștri sunt prin apropiere. Ei dau semnalul.

Ni se aduce un fel de mâncare, specialitatea casei, despre care Colosul nu are cele mai bune impresii. Totuși, conform principiului „nu refuza nimic din ceea ce ți se oferă, cu excepția glonțului", bagă în el-cu stoicism.

Cu o poveste însă, în care Fijianul e expert, bucatele alunecă mai bine pe gâtlej.

– Eram în Sierra Leone, mai precis în Bo[2]. Am cunoscut acolo un pilot, un american combatant în Vietnam.

– Ce căutai acolo? întreabă Colosul, scuipând un rest de mâncare.

– Pe mă-ta, îi răspunde Fijianul, deranjat vizibil de întreruperile neavenite. Americanul ăsta era total sonat. Spunea că odată primise un milion de dolari ca să-l asasineze pe președintele Statelor Unite, și că a oferit avansul de cinci sute de mii unui cerșetor în cârje. Zicea că, în clipa în care cerșetorul a priceput că în plic se afla o jumătate de milion de dolari, l-a aruncat și a luat-o la fugă, uitând că trebuia să se folosească de cârje. Pilotul mai spunea că atunci a înțeles un lucru al naibii de ciudat, atât de ciudat, încât trebuia să te holbezi bine ca să-l vezi. Anume că, pe măsură ce roata se învârtește mai repede, drumul devine tot mai scurt. Era sonat bine. De altfel, a sfârșit prin a se arunca în fața unui tren.

– Și cu milionul ce s-a întâmplat? întreabă Colosul, pe care banii îl atrag precum atrage rahatul muștele verzui.

– Milionul ca milionul, zic eu, nu pricep însă care e tâlcul?

[1] Restaurant (lb. arabă) (n. tr.).

[2] Oraș în Sierra Leone, nod de cale ferată între Abidjan și Freetown (n. tr.).

Fijianul continuă să mestece pe îndelete și tace ca și cum n-ar fi de față.

– Asta a surzit, e de părere Colpsul. Nu mai mânca, îți face rău la trompa lui Eustache.

– Omul nu fusese tocmit de nimeni, reia Fijianul, molcom. Banii proveneau de la o carte pe care o scrisese el despre Vietnam și după care se făcuse un film. Noi suntem acum în situația cerșetorului, și trebuie să umblăm fără cârje.

Patronul localului umblă la sonorul televizorului și putem auzi știrile. Crainicul arată ca o legumă neculeasă la timp și uitată în soare, dar pe noi ne interesează ce scoate pe gură:

„O vastă operațiune organizată împotriva Grupului Islamic Înarmat a reușit în proporție de sută la sută, au declarat joi membri ai forțelor armate de securitate și de poliție, care coborau din zona muntoasă, îndreptându-se spre Hattatba. Deși ofițerii au refuzat să confirme că șeful GIA, Antar Zouabri, figurează printre victime, o sursă informată a afirmat că acesta a fost ucis în cursul operațiunilor armate. Zouabri, alias Abou Talha, în vârstă de douăzeci și șase de ani, ar fi căzut, împreună cu mai mulți locotenenți. Zouabri și un număr important de membri GIA au fost încercuiți cu zece zile în urmă, în regiunea Hattatba. Numele șefului GIA este legat de cele mai groaznice masacre, care au însângerat țara, începând din 1992. Alte masacre au avut loc în cursul ultimelor zile în satele din apropiere de Alger. Concomitent, pentru a aplana conflictul cu GIA, autoritățile au făcut următorul gest: i-a pus în libertate pe șeful istoric al Frontului Islamic al Salvării, Abassi Madani, și pe un alt șef GIA, Abdelkader Hachani. Pe de altă parte, un purtător de cuvânt al GIA a precizat că nu se are în vedere, ca răspuns la gestul autorităților, vreo tentativă de eliberare a călugărilor francezi luați ostatici de un comando islamist. Mai mult, el a precizat că grupul de călugări urmează a fi exterminat în cursul zilei de mâine."

Cer chelnerului să ne facă plata, dar în locul lui apar un polițist, urmat de doi soldați. Sunt îmbrăcați în uniforme murdare, de culoarea muștarului, și-și poartă mândri mustăcioarele subțiri și ușor zbârlite. Soldații poartă pe umăr arme semiautomate, iar

ofițerul un gogeamite pistolul, pe care probabil trebuie să-l țină cu amândouă mâinile, dacă vrea să-l folosească.

– Bună ziua, îngână el, într-o franceză perfectă. Sunt locotenentul Duad Kamani, de la secția de poliție. Actele la control!

– S-a întâmplat ceva? întreabă Colosul, scociorându-se după pașaport, în uniforma lui de medic. Să nu spui că am trecut pe roșu, că nu cred.

Polițistul adună actele și ne invită să-l urmăm la secție. Ne aliniază în spatele biroului său antediluvian și se trântește în jilțul răpciugos. Își scoate cascheta și-și șterge chelia cu o batistă mai murdară decât indispensabilii unui marinar de cursă lungă. După care ia tacticos pașapoartele la control.

Sunt în regulă, de asta nu ne temem, modul nostru de „aterizare" e și el în regulă, dar oricând poți da peste un dobitoc care să-ți strice planurile.

– Așa, așa, medici gata să se jertfească pe altarul umanitarismului! Avem și noi un spital aici. Vreți să-l vizitați? adaugă polițistul, făcându-le cu ochiul celor două namile de soldați, care râd la comandă, nici ei nu știu de ce.

– Trebuie să fie o confuzie, intervine Fijianul. Avionul care urma să ne aducă aici s-a prăbușit în deșert. Am fost salvați de niște beduini. Pilotul a murit.

– De unde veneați?

– Din Niger. Provenim dintr-o tabără internațională de ajutorare. Ne aflăm aici cu acceptul autorităților algeriene.

– De ce nu ați anunțat imediat? Poate am fi putut recupera avionul, și nici pilotul nu ar fi murit.

– Beduinii ne-au descoperit după mai bine de douăsprezece ore, timp în care furtunile de nisip au acoperit avionul. Nu se mai putea face nimic. Pilotul a murit pe când încerca aterizarea forțată. Abia am mai reușit să salvăm câteva truse și pachete cu medicamente. Mai pot să vă precizez că suntem așteptați în Al-Djaza'ir[1].

– Și în Al Djaza'ir ce căutați?

[1] Alger, capitala Algeriei (lb. arabă) (n. tr.).

– Am fost chemați de o asociație umanitară. Bande înarmate ale GIA au atacat satele de pe platoul Mitidja și au lăsat în urmă sute de răniți. Forțele voastre sanitare nu mai fac față.

– Și atunci s-au gândit la voi, o dă polițistul pe ironia fină. Tocmai din Niger.

– Presupun că au fost chemate ajutoare din toate țările învecinate în care se află tabere de-ale noastre.

Între timp, polițistul își face iar de lucru cu batista lui incredibil de soioasă.

– Povestea e frumoasă. Am să mi-o notez, ca s-o pot spune și nepoților mei, când voi ieși la pensie. Dar mai e mult până atunci. Deocamdată, suntem în Yema M'ghita, iar aici, șeful suprem sunt eu.

Face un semn soldaților, care ne iau pe sus și ne îmbrâncesc către cușca cu gratii ce ține loc de arest. Colosul se împotrivește, dar Iusuf îl potolește cu două cuvinte.

– Nu aveți dreptul să faceți asta, suntem sub protecția autorităților.

– Cu atât mai bine. Autoritățile vor fi încântate să afle că mâine vă vom împușca. E soarta pe care-o pregătim noi „picioarelor negre"[1], cu sau fără frontiere.

– Nu suntem francezi. Suntem englezi.

– Tot aia. Veți ține loc de francezi. O să pretindem că ați fost uciși de islamiști. Astfel o să am prilejul să căsăpesc câțiva derbedei care-și fac de cap pe-aici. Îi urmăresc cam de multișor, dar mi-a lipsit pretextul. Aș putea căpăta și o avansare pe chestia asta.

Își suge gânditor o măsea suferindă, văzându-se deja cu tresele pe umăr.

Nu mai e de glumit. Fijianul apelează la asul din mânecă.

– Nu cred că domnul general Abdul Ziar ar fi foarte bucuros să afle vestea asta.

Polițistul rămâne cu chibritul în mână și uită să-și mai aprindă țigara. Numele generalului Abdul, adjunctul șefului de stat-major, dă oricui fiori pe șira spinării. Printre altele, generalul se ocupă și

[1] Poreclă dată de algerieni francezilor (n. tr.).

cu problemele de cadre, de un cuvânt al lui fiind legată soarta fiecărui ostaș, indiferent de grad. Chiar și comandantul suprem vorbește cu respect despre el.

– Ce legătură aveți voi cu Excelența Sa? scapă polițistul, uitând de țigară.

– Am răspuns unui apel venit direct de la cabinetul domniei sale, zice Fijianul, mințind numai pe jumătate.

Polițistul renunță la mășeaua biberon și ne privește cu mult mai mare atenție.

– Părerea mea, domnule locotenent, dacă-mi dați voie, ar fi să sunați chiar acum la Cartierul General și să cereți informații.

– Nu mă învăța tu ce să fac, mârâie polițistul. Sunteți suspecți și e de datoria mea să arestez orice suspect aflat pe teritoriul de sub jurisdicția mea. Face câteva ture în jurul biroului, aruncând la răstimpuri priviri încrâncenate spre telefonul direct. Nu pot suna la Cartierul General pentru orice fleac, clămpăne el, tot mai neliniștit.

Se oprește în fața cuștii și-și apropie fața de cea a Fijianului.

– Dacă minți, ai să mori în cele mai cumplite chinuri. Și tu, și însoțitorii tăi.

– Și dacă nu?

– Să dea o bere! propune Colosul, mereu la datorie.

Polițistul ridică receptorul și face nervos numărul de la Cartierul General. Îl greșește și înjură în draci. Când prinde legătura, și latră în viteză raportul. Primește un răspuns care-l face să-și schimbe fața în tot spectrul color. Nu apucă să dea vreo replică. Pune receptorul la loc, cu gingășia cu care ar așeza o cloșcă pe ouă. Se neașteptate, se întoarce spre cei doi soldați și se răstește la ei:

– Ce stați ca niște berze la televizor? N-ați auzit ordinele? Eliberați-i imediat pe domnii doctori și puneți-le la dispoziție un jeep! O să-i însoțiți până în Alger, la bază, și să dea dracu' să nu ajungeți la timp... Răspundeți cu capul.

Se trântește în jilț și arată ca o varză atacată de o bandă de pupuri nehaliți. Ieșim pe vârfuri, urmați de soldați, lăsându-l pe locotenent cu necazurile lui.

„Duad, Duad", se tânguie singur polițistul. „N-ai ascultat de sfatul părinților tău, să rămâi acasă. Ți-a plăcut să fii polițist. Aveai de toate, te-ai fi însurat cu Baj'a, făceai copii și erai la casa ta... Ce-ar fi să-i raportez totuși maiorului?! În fond, e superiorul meu direct. Să-i spun că am arestat patru suspecți și că... Parcă-l văd: o să sară în sus de patru coți și-o să ceară să-i vadă. Eu o să spun că din ordinulul generalului Abdul au fost eliberați și trimiși la Centru, și-ai să vezi atunci ce-o să se mai rupă în figuri asichmodia. Că de ce nu i-am raportat lui prima oară, că nu cunosc raportarea pe cale ierarhică, că sunt un incapabil și că ar fi bine să descopăr focarele fundamentaliștilor din oraș, înainte să fiu transferat în cine știe ce sătuc din deșert. O să mă taie de la prime, și adio avansare. Mai bine tac. Dar dacă o să scape ceva vreunul dintre hotentoții ăștia? Va fi și mai rău. Acuzat de sabotaj, ascunderea faptelor... Duad, Duad, ce ți-o fi trebuit ție?!"

Înjură cu patos și arde un șut într-un câine de pripas intrat pe ușa deschisă. Câinele pricepe aluzia și dispare chelălăind.

Duad, polițistul care n-a ascultat de sfatul părinților săi, își îndeasă cascheta pe cap, luând-o pe urmele patrupedului. Se oprește în prag la *altmat'am* și doi negrotei îl flanchează imediat. Unul îi perie cu mișcări repezi uniforma plină de praf, în timp ce altul îi lustruiește cizmele. Duad le aruncă câte o firfirică și intră impetuos, oprindu-se drept în fața tejghelei acoperite cu tablă de inox. Barmanul, un grăsan cu piele lucioasă și ochi ca două gămălii de ac, îi zâmbește libidinos. Se grăbește să-i ofere o halbă cu bere, pe care Duad nu o refuză. O dă de dușcă și repede îi ia locul alta.

– Ceva noutăți? întreabă el, fixându-l cu privirea pe barman.

Grăsanul înclină cu convingere din cap și-l,îndeamnă să-și arunce ochii către celălalt capăt al tejghelei, unde zăbovește o tipeșă specializată în plăcerile interzise.

– Abia de-o săptămână am achiziționat-o. E dintr-o țară îndepărtată, de pe lângă Rusia. Seara dansează, dar în timpul zilei prestează ore suplimentare, adaugă el, făcând semnificativ cu ochiul.

Duad nu se află însă în cea mai bună dispoziție. Se apleacă peste bar și vorbește rar, atent la punctuație:

– Mă refeream la noutățile pe care ar trebui să le verși tu, boule! În legătură cu băieții veseli. Ascultă bine, balenă jegoasă, dacă până mâine nu dibuiesc locul unde se găsesc banditii de fundamentaliști, voi fi transferat. Dar înainte să plec de-aici, mă voi ocupa de tine. O s-o blestemi pe maică-ta care te-a născut!

Barmanul se scutură de parcă tocmai ar fi primit o porție de malarie și ochii îi ies din orbite. Face doi pași înapoi și șoptește precipitat:

– Înălțimea ta, nu mai pot! Gata! Mi-e frică! Am nevastă și copii. Lasă-mă, te rog! Vei putea să bei și să mănânci în restaurantul meu pe gratis, pentru tot restul vieții. Ăștia nu știu de glumă, sunt nebuni!

Polițistul scoate, zâmbind, din buzunar un carnețel cu coperte negre și-l răsfoiește câteva minute, timp în care mai golește o halbă. Se oprește asupra unei file și-i face semn barmanului să se apropie.

– Numele?

– Suleyman Nasser, scapă grăsanul, complet aiurit.

– Fiul lui?

– Kemal și al Sefirei.

– Corect, întărește polițistul, confruntându-se din nou cu carnețelul. Datele corespund. Așaaa... S-o luăm în ordine: 1987, arestat pentru evaziune fiscală, fals și uz de fals; 1989, arestat pentru jaf armat și eliberat din lipsă de probe; 1990, arestat pentru proxenetism și trafic de droguri, dar din nou eliberat din lipsă de probe; 1992, arestat pentru organizarea de jocuri de noroc interzise și eliberat pe cuvânt... Să mai continui? După cum bine se știe, dragul meu, probele lipsă sunt bine păstrate într-un seif, iar cheia, ca să vezi, e chiar în posesia mea. Cum faptele comise nu s-au prescris, rezultă că sfârșitul tău va fi unul glorios, anume la capătul unei frânghii unse din belșug cu săpun de import.

Barmanul continuă să tremure, și lucrul acesta pare cel mai indicat pentru cura de slăbire. Într-o jumătate de oră dă jos trei kile. Transpiră non-stop și bâlbâie ceva ininteligibil. Duad îl privește cu interes nedisimulat, fără a încerca să-și ascundă satisfacția medică. S-a răzbunat cu vârf și îndesat pe „medicii fără frontiere"

și pe toți superiorii lui. Face semn să i se umple iarăși halba, pe care grăsanul e gata s-o scape din mână.

– După ce verși tot, mă voi ocupa și de noutatea pe care ai adus-o de peste mări și țări. Dar mai întâi munca. N-are de ce să-ți fie teamă. Îi voi lichida pe toți, nimeni nu se va atinge de tine. S-ar putea să primești și o recompensă din partea guvernului. Ți se deschid perspective minunate, nu renunța la un viitor liniștit și sigur. Duad are întotdeauna grijă de prietenii lui.

Soarbe berea rece și plescăie mulțumit.

– Bine. Vino diseară, după nouă, în localul lui Gizeh. Îl știi, ăla de la periferia din nordul orașului. Să te îmbraci în civil și să te maschezi. O să-ți aduc doi tipi care cunosc tot. Dar va trebui să le dai bani. Mulți bani.

– Câți? întreabă Duad, enervat. Sper că nu vor capitalul Băncii Franței?!

– Câteva sute de dolari, poate chiar o mie-două. Să-i ai la tine.

– S-a făcut. Astăzi, după ora nouă. Și... cred că nu trebuie să te mai avertizez... Dacă mă păcălești sau dacă mi se întâmplă ceva, colegii mei se vor ocupa de tine, așa cum ți-am promis.

Sare de pe scaun și uită să plătească. Cei doi harapi de la ușă îi fac plecăciuni adânci, dezgolindu-și dinții albi. Rânjetele lor par mai degrabă batjocoritoare, decât de supușenie. Dar Duad nu are timp de detalii. Se grăbește să-i raporteze maiorului planul din acea seară și se prezintă la sediu, de unde ridică douăzeci de bancnote de câte o sută de dolari.

– Vezi ce faci cu banii, îi spune maiorul, punând într-un sertar chitanța semnată de polițist. Trebuie recuperați.

– La ieșire am postat trei oameni, care-i vor urmări și îi vor tâlhări. Totul e pus la punct.

– Cum afli ceva, te repezi direct aici! Am trei plutoane în stare de alertă maximă. Lovitura trebuie dată chiar în noaptea asta. Orice întârziere se poate solda cu un eșec.

Locanta lui Gizeh e un subsol înțesat cu stâlpi de susținere. Mășuțele și scăunelele cu trei picioare sunt puse chiar pe pământul gol. Duad este condus la o masă la care stau doi consumatori,

acoperiți până la ochi cu niște basmale colorate în verde. Barmanul trage o temenea și se grăbește să dispară.

– Ai adus? zice unul dintre cei doi.

– Întâi marfa, ricanează polițistul, așezându-se pe scăunelul liber.

I se pune în față un păhărel și o farfurioară cu alune.

– Marfa e de cea mai bună calitate. Însuși șeful rețelei din oraș o procură. O să te coste cam scump.

– De unde-l cunoașteți voi pe șeful rețelei?! Înseamnă că și voi sunteți implicați.

– Ai venit să faci anchetă sau să-l prinzi pe tip?! Mulți îl cunosc, nu numai noi, dar la toți le e frică. Noi luăm banii și plecăm în Libia. Trei mii de dolari pentru fiecare.

Duad își linge buzele și după câteva momente scoate din buzunarul interior cei două mii de dolari.

– Restul, după ce-l prind.

– Ce garanții avem că nu o să ne găbjești și pe noi?

– Cuvântul meu de polițist.

Cei doi râd ușor, ca de bancul zilei, și clatină din cap.

– Nu, zice unul dintre ei. Te duci și mai aduci patru bătrâne. Te așteptăm aici.

Polițistul se ridică în picioare și-i privește mijindu-și ochii.

– Mai bine mergeți și voi cu mine. Îi am la birou. E mai rapid și mai eficient.

– Vrei să ne arestezi?

Dar Duad nu mai apucă să le răspundă. Paloșul venit din spate îi retează capul dintr-o lovitură. Trupul rămâne o clipă în picioare și din gât îi țâșnește un șuvoi de sânge, asemenea unei arteziene. Algerienii părăsesc fără grabă localul, nu înainte de a-i cuipa pe capul care continuă să rânjească.

Baza militară în care suntem conduși e ascunsă într-o pădurice străjuită de nenumărate stânci. Nu ne mai mirăm când ne întâmpină maiorul Pavlovici.

– Veți forma comandoul „Mishka", intră el în subiect, ca întotdeauna. Obiectiv: eliberarea celor șapte călugări francezi

răpiți de fundamentaliști. Scop desemnat: salvarea unui agent SAS, infiltrat în gașca celor șapte. Semne particulare: ceacăr. Americanii, amabili ca întotdeauna, ne-au pus la dispoziție câteva fotografii primite prin satelit. Aici, punctele albe îi desemnează pe membrii comandoului fundamentalist. Nu-și schimbă locurile, decât atunci când se duc la budă. Aceste șapte puncte verzi reprezintă călugării. Se pare că sunt legați unul de altul și expuși în câmp deschis. Punctele roșii nu au fost încă identificate, dar se pare că ar fi vorba de cadavre în putrefacție. Neinteresante pentru voi. Plecați la noapte. Până la venirea zorilor, misiunea trebuie îndeplinită. Un elicopter vă va prelua și vă va transporta la Tamanrasset. De-acolo, va trebui să vă pierdeți urma. Punct de repliere: Embabeh[1]. Legătură: Salah, prin telefon. Parolă: „Soția n-a putut veni, dar a venit fratele meu." Îl predați pe ceacăr și luați primul tren spre Alexandria. În port va fi tras îahtul nostru.

Deschide un dulap metalic și ne înmânează îmbrăcămintea pe care o vom purta în misiune: un fel de costume de scafandru autonom, brăzdate cu dungi aurii, verzi și cenușii. Tenișii cu care ne vom încălța poartă aceleași culori. Armele sunt și ele nou-nouțe: pistoale Colt 45, mitraliere de mână cu tragere rapidă, pumnale, cuțite, grenade ofensive și fumigene, stații de emisie-recepție, lanterne.

– Acum, la masă și nănică. La ora douăzeci și două, plecarea. Ah! Încă ceva... Fără ceacăr să nu vă întoarceți. Plecați unde-o-ți vedea cu ochii. Sau, mai bine, sinucideți-vă! Vom pretinde că ați căzut în luptă.

Ne conduce în salonul plin cu mese îmbelșugate. Colosul nici nu se așază bine și golește o jumătate de stacană aburindă. În secunda următoare o scuipă cu viteza sunetului.

– Ce dracu' mai e și asta? zice el, scârbit. Pișat de coropișniță?

– Sirop, îl lămurește Pavlovici, peste măsură de încântat. Pe timpul misiunii se interzice consumul de băuturi alcoolice, care, dacă-mi amintesc bine, dăunează și sănătății!

[1] Oraș în Egipt (n. tr.).

Colosul dă drumul la o serie de aprecieri, în care se repetă cu obstinaţie cuvântul „rahat", şi-şi continuă investigaţiile, cu încăpăţânarea unui copil care speră să-şi regăsească jucăria pierdută. Spre disperarea lui, rezultatul este acelaşi.

Pavlovici îşi freacă mulţumit mâinile şi pleacă la ale lui. Colosul îşi bagă repede lăboanţa sub halat, dar legendarul lui bidonaş este gol. Pune ochii pe mine şi-mi ia la sentiment.

– Florinel, tu ştii de câte ori te-am ajutat eu pe tine. Cred că ai băut mai mult din votca mea decât din votca ta, de când ne cunoaştem. Iată însă că a venit timpul să-ţi arăţi recunoştinţa, pe care, te asigur, voi şti s-o apreciez aşa cum se cuvine. Noi, camarazii vechi, trebuie să ne ajutăm întotdeauna la nevoie.

Îşi încheie discursul cu o tuse protocolară şi întinde semnificativ mâna spre mine.

– Nu-l am, zic eu, ursuz. Mi l-au confiscat la poliţie.

– Am văzut cu ochii mei când ţi l-au dat înapoi! pretinde Colosul, cu o voce de primadonă căzută prin trapa de la scenă.

– Adevărat, dar am refuzat să-l primesc.

– Pentru ce?

– Am fost, să spunem... precaut. Dacă puseseră otravă în el?!

Colosul se strâmbă semnificativ şi azvârle cu o carafă în peretele opus.

– Precaut! Precaut! Auzi la el, precaut! se strofoacă Colosul, stropind cu salivă în jur. Ce-i aia „precaut"? Folosiţi tot felul de cuvinte tâmpite, care să ascundă adevărul. Zii mai bine că ai fost nătăfleţ, nu precaut. Îmi aduci aminte de un prăpădit de colonel, cu care făceam instrucţia la Ford Lodender. Şi ăsta se căznea să folosească o grămadă de cuvinte, în locul ălora cu care eram obişnuiţi. În loc să ne spună: „Bine aţi căzut pe-aici, ceată de porci sălbatici!", ne spunea: „Bine aţi sosit în mijlocul nostru, bravi ostaşi ai armatei americane!" În loc de: „Căraţi-vă dracului, să nu vă mai văd, sleahtă de împuţiţi!", ciripea: „Rupeţi rândurile, aveţi pauză până la masa de seară, vitejilor!" Tot aşa, când nu ne ieşea ceva la o aplicaţie, în loc de: „Trântori ordinari, o să vă pun să spălaţi latrinele cu limba!", pârţâia ceva în genul: „Va trebui să mai exersaţi, copii, sunteţi capabili de mult mai mult!"

Ți-era și greață să-l asculți. Noroc cu sergentul care ne prelua după plecarea boșorogului. Mai repara câte ceva din **dulcele grai** ostășesc. Colonelul, cum vă spuneam, ne adusese în pragul disperării. Comiteam cele mai monstruoase gafe, căutând să-l facem să-și sară din cizme, dar fără nici un rezultat. Ramolitul continua să folosească „neatenți" în loc de „sifilitici", și „nu prea conștiincioși" în loc de „căcănari spurcați". Asta până în ultima zi, când, la despărțire, i-am oferit drept onor la dreapta un cor de vânturi păstrate cu grijă în lada cu surprize. Asta păru să-l intereseze. Și-a dat drumul la gură mai ceva ca un gropar care-și prinde nevasta în pat cu preotul. A folosit, țin minte, cele mai porcoase cuvinte și cele mai înfricoșătoare expresii pe care le auziserăm vreodată, după care a luat-o din loc și nu s-a oprit decât la biroul șefului de stat-major, căruia i-a înaintat demisia. Acum, pe bune, Florine, chiar n-ai bidonașul?

– Ți-am zis că nu-l mai am, spun eu între două îmbucături. Și pe urmă, ai auzit ce ne-a precizat maiorul. Tu nu ai ficat?

– Te-ai înscris la Medicină? Am uitat că faci pe medicul fără frontiere. O singură dată am avut necazuri cu ficăciorul meu. Când am depășit cota de avarie. Mi-au apărut niște pete roșii pe picioare și pe mâini, și în câteva ore s-au acoperit cu o crustă albă și tare. M-am cam speriat, nu de alta, dar abia mă ridicasem de pe o fetiță și credeam că m-am potcovit cu vreo boală. Noroc cu felcerul care trebăluia prin zonă și care m-a lămurit că e vorba de votcă. Mi-a interzis să mai pun picătură în gură, vreme de un an.

– Și?

– Am uitat să precizez că felcerul era un negru, și știți și voi că nu te poți uita în gura unuia ca el. Mi-am propus să mă duc la un vraci alb, peste care am și dat în scurt timp, cu toate că șmecherul, ca să mă încerce, se travestise într-un țol de cârciumar.

– Ar trebui să te stăpânești, îl sfătuiește Fijianul. Avem o misiune a dracului de grea, nu mergem la bal. Un somn bun, asta ne trebuie. Când ne întoarcem, dacă ne mai întoarcem, îți promit o ladă de whisky din cel mai bun.

– L-ați auzit! urlă Colosul. Sunteți martori! O ladă de whisky veritabil! O să am eu grijă să te întorci teafăr, scorojitule, chiar dacă va trebui s-o fac cu prețul vieții mele!

Bagă în el, ca să ne prindă din urmă, și se uită gânditor la tavan, de parcă de-acolo ar fi trebuit să coboare lada promisă de Fijian.

– Nu refuz nimic din ce vine pe gratis. Babacu' m-a învățat șmecheria asta. Era maestru, dar odată i-am făcut-o și eu. Într-una din zile, pe când s-a întors acasă în starea obișnuită, adică beat criță, i-a cerut mamei câțiva cenți să-i dea unui biet om care stătea în colțul străzii și de care i se făcuse milă. „Să se ducă să muncească!" a strigat mama. „Păi muncește, i-a răspuns babacu', vinde whisky!" După care s-a pregătit să treacă la represalii. Nu știu cum mi-a sclipit mie o idee și l-am oprit din ofensivă. „Se poate obține băutură și pe gratis", i-am transmis cu vioiciune. Babacu' a rămas nemișcat, cu caraba ridicată, asemenea statuii lui Lenin, pe care-am văzut-o într-o revistă interzisă, și a lansat întrebarea care se impunea: „Cum?" „Simplu", îi zic „sunt în posesia unei metode care nu dă greș niciodată. E secret profesional, nu ți-o pot dezvălui, dar, dacă vrei, îți aduc imediat o sticlă de votcă autentică". Bătrânu' a acceptat ca, în schimbul sticlei, să-mi lase monopolul formulei și mi-a dat treizeci de minute pentru conformare. În drum spre băcănia din colț, am urzit o serie de planuri, dar nici unul nu părea să aibă șanse de reușită. La o fereastră, am văzut-o pe Miss Tauberg, care făcea parte din mica protipendadă a cartierului, și mi-a căzut fisa. Am chemat la mine un băiețel care se juca în preajmă și i-am promis o jumătate de dolar dacă face un lucru pe care i-l cer eu: să se ducă la băcan și să-i spună că l-a trimis Miss Tauberg să-i cumpere o sticlă de votcă rusească și un baton de ciocolată, pe care să i le treacă în cont. Puștiul, mai trebuia să transmită că însăși Miss Tauberg va trece mai pe seară, pentru a stinge întreaga datorie. Era o șansă la o sută, dar a mers. Puștiul mi-a adus punga și s-a interesat de modalitatea în care poate ajunge în posesia jumătății de dolar promise. I-am dat întâlnire după o oră în fața carmangeriei și am întins-o. (Probabil că mă așteaptă și acum, dacă n-o fi dat

ortu' popii.) Când am ajuns acasă, i-am lăsat pe toți paf. Babacu' mirosea la fiecare minut votca, nevenindu-i să creadă că e originală, în timp ce bătrâna nu știa la ce să folosească batonul de ciocolată; nu avusese în viața ei așa ceva și nici nu se pricepea să rupă staniolul. A doua zi de dimineață, babacu' m-a tras deoparte și mi-a vorbit blând, așa cum n-o mai făcuse de când îl pălisem în cap cu o bâtă de baseball, ca să-l scot din comă alcoolică. Mi-a promis cele mai fabuloase comori din lume; în schimbul lor, nu-mi cerea decât un lucru simplu și la îndemână: să-i dau formula conform căreia putea lua mărfuri pe gratis. Nu m-am lăsat înduplecat, așa că abia am reușit să scap nevătămat din mâinile lui. Dar tolomacu' nu era omul care să renunțe cu una cu două. Și-a zis că, dacă a reușit fiu-său, de ce n-ar reuși și el, cel care i-a dat viață. Zis și făcut. S-a îmbrăcat în păduchelnițele lui și a intrat hotărât în prăvălia băcanului. Ținea mâinile în buzunare, ceea ce nu era de natură să-l liniștească pe proprietar. „Vreau să cumpăr niște alimente, fără să plătesc" i-a dat drumul bătrânu', uitându-se țintă la raftul cu sticle. „Năzdrăvanu' de fiu-meu a reușit chestia asta, chiar ieri, și sunt convins că trebuie să fie vorba de un truc." Băcanul l-a privit cu ochii cât cepele și a cântărit într-o secundă situația. „Deci dumneavoastră, stimate domn", a zis el în timp ce pipăia cu talpa pantofului butonul pentru alarmarea Poliției, „dacă am înțeles bine, vreți să cumpărați niște marfă, dar fără s-o plătiți!" „Exact", a exclamat babacu', încântat că a fost înțeles așa de repede. „De pildă, pentru încălzire, ce-ar fi să începem cu o sticlă de whisky?!" „Desigur", i-a dat băcanul apă la moară. „Aș putea spune că este una dintre cele mai bune alegeri. Și ce marcă ar prefera domnu'?" a mai zis el, ca să treacă timpul până la venirea copoilor. „La dracu' cu marca!" a spus bătrânu', furios. „Dacă e pe gratis, nu se face să strâmbi din nas la o marcă sau alta." Dar băcanul nu a mai apucat să-i satisfacă gusturile. Pe ușa magazinului, au năvălit doi polițiști cu pistoalele gata să scuipe gloanțe. Babacu' s-a arătat complet nedumerit și a încercat să se facă înțeles. Pe chestia asta a luat doi ani pentru tentativă de jaf, iar când a ieșit de la pârnaie, nu s-a oprit până acasă, strigând după mine. Dar eu îmi schimbasem cam de

multișor domiciliul la o școală de corecție din Rock Lake, pentru participare la un viol în grup.

La ora zece ne trezește maiorul Pavlovici. Dușul rece și cafeaua fierbinte ne pune repede pe picioare. Îmbrăcăm costumele ciudate și ne înarmăm.

– Fred Maragano rămâne șeful comandoului „Mishka". Baftă!

Salutăm și dispărem câte unul în noapte. Obiectivul e la distanță de vreo cinci ore de mers pe jos, pe un teren stâncos, cu vegetație săracă. Mărșăluim, cu pauze de cinci minute la fiecare oră. Ocolim un sat aflat pe traseu, dar precauția e inutilă. Zeci de trupuri, în special de femei și copii, zac într-o învălmășeală haotică pe ulițe. Cadavrele sunt pline de sânge, multe dintre ele decapitate sau fără membre. Aproape o sută, număr în grabă. Mâna fundamentaliștilor! Până și Colosul se cutremură. Eu vârs tot ce mâncasem cu o zi înainte.

Ajungem în capătul celălalt al satului, unde pe cinci pari sunt înfipte tot atâtea capete, purtând încă turbanele tradiționale. Ochii pe jumătate închiși sclipesc ca niște nestemate aruncate într-un canal colector, iar groaza întipărită pe figuri e de natură să te facă să te scapi în pantaloni.

Obiectivul nostru este însă altul.

Spre ora trei dimineața, ajungem în preajma țintei: un minifort folosit de francezi, la începutul secolului, pentru instruirea soldaților. Pe meterezele înalte de opt metri, patrulează doi algerieni, ținându-și pușcoacele cu țeava îndreptată spre pământ. Poarta înaltă de stejar, blindată cu bare de fier, descurajează din prima.

– Care ai cheia? se interesează Colosul, în șoaptă. Aici nu cred să mai țină cu Sesam.

Fijianul ne face semn și-l urmăm cu rapiditate. Ajungem în spatele fortului, unde situația nu pare cu mult schimbată. Coborâm pe o pantă abruptă. Fijianul se oprește la fiecare pas, pipăind stâncile.

– Ai pierdut ceva? îl chestionează Colosul, prin stația prinsă de umărul stâng. Poate îți putem da o mână de ajutor. Băieții de dincolo ar veni cu lumina și cu harta...

– Mai taci naibii! șoptesc eu. Ar fi trebuit să te naști femeie. Îți melița gura aia ca o moară stricată...

– Pune-ți vată în urechi, mă îndeamnă Colosul. Sau taieți-le, și-așa fac degeaba umbră capului. Mai sunt și clăpăuge. Ai arăta mai bine fără ele.

Urmărit îndeaproape de Iusuf, Fijianul își continuă fără vorbă prospecțiunile. Bănuiesc cam ce-ar putea fi și, nu peste multă vreme, constat că am dreptate. Ne proptim toți patru într-o stâncă de-o jumătate de metru grosime, dar necrezut de grea, și creăm o fantă, care înseamnă, de fapt, intrarea într-un tunel. Ne strecurăm de-a bușilea, pentru că tunelul nu e mai înalt decât o conductă de apă. Colosul, rămas ultimul, protestează vehement, dar n-are de ales. Se opintește și mărește fanta, pentru a putea intra.

– Trage „poarta" după tine, șoptește în stație Fijianul, aflat în fruntea comandoului. Trebuie să aibă două mânere interioare, care glisează pe o șină.

– Am știut eu de ce m-ați lăsat ultimul, măgarilor! gâfâie Colosul, făcând minuni de vitejie ca să poată pătrunde prin spațiul extrem de strâmt. Tot Frederick Sheldon să le facă pe toate! Fără mine, ați fi fost morți de mult, trebuie să recunoașteți. O să pretind un spor de salariu și avansarea în grad, de îndată ce ne întoarcem!

Reușește să închidă intrarea și o ia după noi, pe coate și pe genunchi. Înaintăm cu greu, printr-o mizerie de nedescris. Un miros pestilențial ne obligă să ne punem filtrele de respirație. Aerul pe care-l primim nu i-ar ajunge pentru a supraviețui nici unei muște. Cu toate astea, ne croim drum fără oprire. Pe lângă o grămadă de putregaiuri, dăm și de un schelet, care mai ține în mână o pușcă dotată cu baionetă. Patul armei este complet mâncat, iar fierul e acoperit de o mâzgă neagră-verzuie.

Simt că mă înăbuș, și panica încearcă să mă domine. Mă crestez ușor cu cuțitul la mână și, pe moment, mă simt ceva mai bine. Fijianul ne anunță sfârșitul calvarului. Are în față, zice el, un cataroi identic cu cel care străjuia intrarea, drept care execută mișcările cunoscute. Se aude un fâșâit, ca și cum două cauciucuri s-ar freca între ele. Ne strecurăm cu rapiditate prin deschizătură,

aflată exact lângă zidul pe care continuă să patruleze cei doi algerieni, și ne regăsim în fort.

Îl aud ca prin vis pe Fijian și-i urmez ordinele ca un automat. Piatra care acoperă trapa are un mâner mascat și culisează ușor pe un arc. Ventuza prinde, deși e mai bătrână ca noi toți la un loc, și-și face datoria.

Trece un minut până când ne recăpătăm respirația, și după câteva mișcări, ne înviorăm și circulația sângelui. Apoi, luăm contact cu realitatea. Platoul central, unde se află grupuri de călugări, este împrejmuit de mai multe clădiri mici: camera de gardă, depozitele, bucătăria și dormitorul.

Ne împărțim sarcinile, dar nu apucăm să trecem la lucru. Unul dintre arabi ne observă și prinde să tragă bezmetic cu Kalașnicovul ținut până atunci la subsuoară. Iusuf îl execută cu o lovitură rapidă, ceea ce fac și eu cu celălalt, aflat pe zidul opus. Trupurile cad cu un zgomot sec, iar noi suntem deconspirați. Ne împrăștiem în căutarea unor adăposturi, în vreme ce algerienii deschid focul cu tot armamentul din dotare.

Călugării, aflați în mijlocul răpăielii, caută în zadar să se adăpostească. Arunc o grenadă fumigenă și le strig să se răstoarne simultan spre o schelă aflată în dreapta camerei de gardă.

Slujitorii lui Dumnezeu, deși legați, se răstoarnă așa cum le-am spus, spre locul indicat. Algerienii trag non-stop, și doi călugări sunt secerați. Ceilalți îi târăsc însă cu îndârjire după ei. Frica e mai mare decât disperarea. Descopăr un nou foc la gura țevii, venit dinspre bucătărie, și mai ucid un arab. Între timp, Fijianul și Colosul ajung la baza peretelui care împrejmuiește dormitorul, punctul de unde se execută grosul focului.

Transmit prin stație că ies din dispozitiv și mă arunc spre locul în care s-au târât călugării. Au intrat într-o groapă rotundă, nu prea adâncă, dar suficientă ca să le ofere adăpost. Le privesc ochii îngroziți și, după o rapidă trecere în revistă, mă îngrozesc și eu: nici unul nu e ceacâr!

Schimbul de focuri continuă cu aceeași intensitate, timp în care nu am nimic mai bun de făcut decât să-i trag în groapă și pe ceilalți doi călugări morți, ținuți drept parapet.

– Nu mai trăiesc, mâcâne unul dintre misionari.

Tac și le controlez ochii. Același rezultat. Nu mai înțeleg nimic. Să fi fost trași pe sfoară? Dau să ies din groapă, când îmi vine o idee de milioane.

– Cine are o pereche de ochelari? Pe-ai mei i-am pierdut în vânzoleala asta!

– Am eu lentile de contact. Minus doi jumate... Sunt bune? mă întreabă unul dintre călugări.

Își scoate lentilele și în clipa aia îmi cade un bolovan de pe inimă. El e, ceacârul!

Dintr-o dată, focul încetează. Algerienii, care s-au mai împuținat, se prind că sunt vânați după focul de la gura țevii. Își iau măsuri de prevedere, în timp ce noi ne mișcăm cu rapiditate, trăgând rafale scurte, pentru a da impresia că suntem mai mulți. Ochelarii cu infraroșii ne ajută, dar ne și încurcă.

Îi transmit Fijianului ce intenționez pe mai departe, și tipul cade de acord. Schimbăm PM-urile cu pistoalele de mare precizie și reluăm vânătoarea. Mă întorc spre călugări și le comunic planul meu.

– O parte dintre voi o va lua spre dreapta, iar cealaltă spre stânga, ca să-i derutăm. Vă ascundeți lângă pereți și așteptați să se termine focul.

– O să ne împuște, își dă cu părerea un prelat.

– Nu apucă, îl încurajez eu, dezlegându-le lanțurile. E singura șansă. Drumul spre poartă poate fi minat, dar aici sunteți prea expuși. Mai întâi, trebuie să-i lichidăm. Au în apropiere un detașament de întărire și, dacă dau alarma, ne putem socoti morți.

Îmi pregătesc ultimele grenade fumigene și-mi coordonez mișcările cu cele ale tătarului. Într-o secundă, lumina torțelor și a lunii este complet acoperită. Călugării pornesc la semnalul meu. Îl trag brutal lângă mine pe cel cu lentilele de contact.

– Tu rămâi, avem treabă împreună.

Algerienii par să vadă însă și printr-un perete de beton. Deschid focul și cei patru călugări-iepuri cad ciuruiți. Îi urmează trei algerieni bărboși, luați în vizor de tirul exact al Colosului, susținut de Fijian.

– Mai e unul, ne anunţă Fijianul. S-a căţărat pe acoperişul din stânga. Capul la cutie!

Iusuf execută foc de acoperire, iar eu mă rostogolesc, urmat de călugăr, spre poarta uriaşă. Ne opintim în bulumacul care-o zăvorăşte şi reuşim să-l îndepărtăm. Nici Fijianul nu stă degeaba. Sare în camionul vechi, lăsat lângă depozite, şi intră direct în pâlcul de călugări, lăţit în mijlocul curţii. Îşi scoate pistolul şi găureşte rezervorul. Benzina curge şuvoi. Ajutat de Colos, adună toate cadavrele sub camion. Vreau să-mi ofer serviciile, dar o rafală îmi trece la milimetru pe lângă ţeastă. Mă arunc la pământ şi sunt mulţumit că am scăpat doar cu o falangă de la inelar retezată. Trei pistoale Colt 45 răpăie în acelaşi timp, iar jumătatea de sus a ultimului mohican se rupe de rest şi cade asemenea unui copac uscat. La contactul cu pământul, împroaşcă cu sânge, maţe şi resturi de oase.

Îmi fac rapid un pansament şi opresc sângele care-mi gâlgâie din deget. Fijianul ţâşneşte pe poartă, urmat de Colos. Mai apucă să-mi transmită ordinul de incendiere. Îl ia pe ceacâr cu el şi dispare. Reuşesc să aprind bricheta, care dă la început câteva rateuri, şi aprind rugul format din cadavre. Pălălaia se înalţă la câţiva metri; nu peste mult timp, va putea fi observată de la o distanţă bunicică.

Elicopterul soseşte la ora stabilită şi ne îngrămădim cu toţii în habitaclul amenajat special pentru noi.

Fijianul îşi pune căştile şi parţăie în staţia elicopterului îndeplinirea misiunii.

– Vă aştept, felicitările mele! Masa şi balul la sosire, auzim vocea hârâită a colonelului Schröder.

Cădem pe spate, epuizaţi, şi-l privim curioşi pe „călugărul" pentru care a trebuit să stârnim tot circul ăsta. Este un omuleţ de statură mijlocie, cu o faţă rotundă, cu mustăcioară şi început de chelie. Imaginea fidelă a unui conţopist la un minister obscur.

– Crezusem că eşti cel puţin urmaşul regilor Angliei, zice nedumerit Colosul, luându-i fără jenă măsurile. Trebuie să fii o pasăre rară, dacă s-a făcut atâta scandal pe seama ta.

Ceacârul zâmbește și ne întinde o mânuță albă și grăsună, cu unghiile îngrijite. Are o voce blândă, dar e nevoit să răcnească, din cauza zgomotului produs de rotorul elicopterului:

– Perth. Albert Perth, căpitan în SAS. Țin să vă mulțumesc personal și să vă felicit pentru înaltul grad de profesionalism de care ați dat dovadă. Vă voi propune personal pentru decorare ministrului de interne.

– Ar trebui mai întâi să ne propui pentru ceva whisky, oftează Colosul, mai puțin sensibil la aspectele morale. Decorațiile ar putea să ne tragă în jos sau să atragă fulgerele.

Se aude râsul pilotului, care ne ascultă în căști, și dinspre carlingă ne sunt aruncate două sticle din cel mai autentic scotch. Nici un jucător de baseball nu ar fi dat dovadă de dexteritatea Colosului în prinderea sticlelor. Le desface pe amândouă și soarbe simultan. După ce le golește pe sfert, se declară mulțumit și ni le înmânează cu generozitate. Alcoolul îi zgândăre memoria și se răţoiește la Fijian:

– Măi biscuit pe cant, să faci bine să te scociorăști la pungulită. Nu uita că mi-ai promis o ladă de licoare, dacă reușim. Colosul nu uită. Colosul e un luptător de elită, dar nici memoria lui nu e mai prejos. Am să aștept trei zile, după care, dacă nu ieși la interval, am să te acționez în justiție.

Fijianul refuză sticla întinsă și-și aprinde o țigară cu opiu. Zâmbește enigmatic și nasul i se ascute și mai mult.

– O vei avea, budană împuțită. O meriți pe deplin. Mi-am plătit întotdeauna datoriile. Nu vei găsi picior de om care să nu confirme acest lucru. La noi, în Fiji, cei care nu-și respectă datoriile sunt unși cu miere și tăvăliți prin fulgi de găină, după care sunt purtați o zi întreagă prin sate și orașe, iar oamenii aruncă în ei cu ouă râscoapte și cu bălegar de vită.

Degetul continuă să-mi sângereze, și Iusuf trebăluiește la trusa lui de prim-ajutor. În curând, în loc de deget, am o mumie în mic. Fijianul scoate altă țigară și-i vine chef de povești.

– O parte din copilărie am petrecut-o slugărind la un templu al călugărilor Zen. Unul dintre ei, mai bătrân decât marba, mi-a povestit într-o zi despre un mare războinic japonez, Nobunaga.

N-am să uit niciodată povestea, nici numele războinicului, pentru că și datorită ei mi-am ales calea în viață. Nu știu ce vor înțelege niște lepre ca voi din relatarea pe care am de gând să v-o fac, dar e de datoria mea să încerc să vă mai destup mințile…

– Dacă e așa, intervine Colosul, îți poți băga povestea unde știi tu, măi rahat pe băț. Nu suntem elevi, să stăm cuminți în bănci, când consideri tu că e vremea să ne împărtășești din celebrele tale înțelepciuni.

– Ignoranța ta nu poate fi egalată decât de propria-ți tâmpenie, constată Fijianul. Bine, deci acest Nobunaga se hotărâse să atace dușmanul, deși armata lui era doar a zecea parte din cea inamică. Nobunaga era foarte sigur de victorie, în schimb soldații lui se îndoiau. Atunci, comandantul japonez a oprit marșul oștirii sale în fața unui templu și s-a adresat soldaților: „Mă voi ruga, și după aceea voi da cu banul. Dacă iese cap, vom câștiga. Dacă iese stemă, vom fi înfrânți. Așadar, suntem la mâna destinului." Apoi a intrat în templu. S-a rugat în tăcere, a ieșit și a dat cu banul. A ieșit cap. Deodată, soldații au devenit încrezători și au pornit lupta. După ce au câștigat bătălia, locotenentul lui Nobunaga i-a spus: „Nimeni nu poate schimba destinul!" „Așa e", a recunoscut Nobunaga, arătându-i o monedă care avea cap pe ambele fețe.

Englezul zâmbește cu toată fața și cere o țigară.

– Aveți toți monede dintr-astea în buzunar? se interesează el, după ce-i arunc bricheta.

– Toți, zâmbește Fijianul, la rândul lui. Tu în ce buzunar o porți?

KARA'A AL SABEH WAL ISHROON SURA AL MYYA AL THAMANOON AL TASEH[1]

...doar dacă a fost cineva nelegiuit, *apoi a schimbat binele cu răul*. Eu doar sunt iertător, *îndurat*.

KARA'A AL MYYA AL RABEH SURA AL SABEH[2]

1. Nu ai văzut cum s-a purtat Domnul tău cu tovarășii *elefantului*?
2. Oare n-a dus El vicleșugul lor în rătăcire?
3. Și a trimis asupra lor paseri cu droaia
4. care au aruncat asupra lor pietre de lut
5. și El i-a făcut ca o semănătură mâncată.

[1] Coran 27, Sura 11 (lb. arabă) (n. tr.).
[2] Coran 104, 7 – 106, 2 (lb. arabă) (n. tr.).

VI

Reîntâlnirea cu Habad e călduroasă.

– Trebuie să mai scoateți un galben, dacă vreți să refaceți drumul. V-ați înmulțit.

– Îți dăm dublu dacă ne scoți la Fluviul-cel-Mare, care străbate țara eternelor piramide.

Habad își mângâie bărbuța și prevede un câștig neașteptat. Pare să mediteze, dar e cu mintea în priză.

– Există acum păsări de fier și plute fără pânze, care vă pot purta repede tot într-acolo. Ce rost ar avea să vă chinuiți prin Marea-de-Nisip fără de sfârșit?

Șnapan mare, beduinul!

– Voi fi sincer cu tine, Habad, mint eu, cu seninătate. Biletele pentru pasărea de fier costă o avere, iar noi nu mai avem mulți bani. Doar monedele astea ne-au mai rămas, iar cei care ne-au trimis aici ne-au spus să ne descurcăm cum știm.

– Să coste chiar mai mult decât ai tu aici? continuă Habad s-o facă pe naivul.

– Allah îți va mulțumi pentru bunătatea ta, schimb eu vorba.

A doua zi pornim. Caravana se mărește cu șase dromaderi și patru femei.

– I-am cumpărat de la Tamanrasset, cu banii de la voi, îmi confirmă Habad. Trebuie să avem cât mai mulți urmași. Cei mai mulți dintre noi suntem bătrâni, vom dispărea în câțiva ani.

– V-ați însurat cu femeile?

– Nu, legile noastre sunt altele. Suntem cu toții o singură familie. Ne lăsăm cu toții sămânța, și femeile trebuie să rodească. Copiii sunt ai noștri, ai tuturor. Laptele de cămilă o să-i facă mari

și puternici, soarele o să-i călească, înțelepciunea bătrânilor o să le lumineze mintea. Vor învăța să călărească dromaderii și să mânuiască puștile, așa încât după ani și ani să fie în stare să-și facă propria lor caravană și s-o conducă. Din banii câștigați la început, o să-și cumpere un dromader, iar dacă mai rămân, și o femeie. Dacă nu, o va cumpăra după trei sute șaizeci și cinci de zile. Dar dacă dă peste oameni ca voi, și-o poate cumpăra mult mai repede.

Râde molcom și-și trage mai bine vălul peste față. Începe să se facă simțit un puișor de furtună, ridicând nisipul care pătrunde prin porii pielii. Se lăsă frigul. Habad se oprește pentru a studia poziția stelelor, apoi își continuă drumul.

– De când călătoriți voi prin deșert?

Arabul nu răspunde imediat. Scoate o bucată de rădăcină uscată și îmi oferă și mie. Refuz politicos și mă caut de câteva curmale. Habad rupe o bucățică și începe să mestece.

– Familia noastră vine din îndepărtatul Yemen. În vremurile străvechi, domnea acolo măritul rege Abraha Ibn El-Saba. Căpătase multă învățătură de la popoarele din nord, care se înfruntaseră cu locuitorii dintre cele două fluvii. Era un om bun și înțelept, deși aprig și neiertător. Se spune că, pentru a-i împiedica pe arabi să se ducă în pelerinaj la templul din Mecca, a construit în Saana o biserică grandioasă. Zvonurile despre minunea din Saana au străbătut toată lumea arabă, de la un capăt la altul, și cohorte de pelerini au venit să vadă cu ochii lor noul templu și să se închine noului zeu, căruia îi făceau o mulțime de jertfe. Atunci, Coreeniții au observat cum pelerinajele la Kaaba scădeau pe an ce trece și au devenit foarte neliniștiți. Ei au trimis un om de încredere, pe numele lui Nofail, care a murdărit într-o noapte altarul și zidurile bisericii din Saana cu scârnă de animale și cu propriile lui necurățenii. Când a văzut regele Abraha sacrilegiul făcut, a devenit mai turbat ca tigrul prins în capcană. A dat ordin de strângere a oștirii și a chemat la alianță toate popoarele mici care-i înconjurau ținutul. A luat în oștirea sa și treisprezece elefanți, pe care i-a pregătit de luptă. El însuși a încălecat un elefant, cel mai bătrân dintre toți, și a pornit în fruntea oastei către Mecca. Dar, după trei

zile și trei nopți, când a ajuns la porțile cetății, elefantul lui s-a oprit și nu a vrut să mai înainteze. Își ridicase trompa și scotea țipete de alarmă. Ba chiar pășea înapoi, făcându-i și pe ceilalți elefanți să meargă cu spatele. Degeaba îl lovea regele Abraha cu bastonul de bambus, degeaba strigau ceilalți conducători de elefanți, uriașele animale nu voiau cu nici un chip să înainteze. Apoi, de la malul mării, au apărut păsări uriașe, care scoteau pe gâtlej șuierături înspăimântătoare și care au acoperit tot cerul, transformând ziua în noapte. Păsările au aruncat pietre fierbinți asupra oștirii regelui Abraha, stârnind o învălmășeală și o panică de nedescris. Și asta nu a fost tot. A venit din senin un puhoi de apă, care a curățat totul în cale, astfel încât numai o mică parte din oștire a putut scăpa cu fuga. Faptele astea s-au petrecut chiar în Anul Elefanților. Atunci s-a născut Mahomed. Cei scăpați cu fuga au primit de la profet semnul ocult *AL'BATIN*[1] și pedeapsa să cutreiere prin deșert treisprezece vieți câte treisprezece generații, până când vor căpăta iertarea Celui Îndurător. Eu sunt al șaptelea urmaș al celei de-a treia generații a urmașilor regelui Abraha. Până nu vom număra toate firele de nisip ale Marelui Deșert, blestemul nu se va ridica, și nu vom avea o țară a noastră.

Se crapă de ziuă, exact când ajungem la marginea unei oaze. Se așază tabără și primim și noi un cort. Ne refacem proviziile de apă și de curmale. Dintre toți, cel mai încântat este englezul.

– Am cutreierat toată lumea, dar așa ceva chiar n-am mai văzut.

Se spală îndelung pe față și pe mâini, cu apa rece și cristalină, urmărit de privirile disprețuitoare ale Colosului. Fijianul se așază cât mai comod și-și scoate cizmele cu tocuri de cauciuc. Se scarpină între degetele de la picioare, gemând ușor, de plăcere. Iusuf și cu mine ne scoatem hainele și le scuturăm, stârnind un nor de praf.

Între timp, caravana e așezată în cerc, și „familia" se apucă de treburile zilnice. Este o atmosferă tihnită, și dacă n-ar fi

[1] Semnul ocult al Coranului (n. tr.).

deșertul la numai doi pași de noi, am putea fi luați drept un grup de excursioniști extravaganți, la sfârșit de săptămână.

– Știi, Albert, spune Fijianul, cu un ton familiar, după ce-și termină toaleta picioarelor, am impresia că ne-am mai întâlnit undeva.

– Posibil, zice englezul, lumea e mică, oamenii sunt mulți.

– Pe când lucram pentru MI-6, probabil. Dacă-mi activez ceva mai mult partea de creier responsabilă cu memoria, cred că întâlnirea a fost în Egipt, la Gizeh.

– Probabil, face englezul, impasibil, fără să manifeste un interes deosebit pentru amintirile Fijianului.

– Da, făceai parte dintr-o expediție de cercetători trimisă de guvernul britanic pentru studierea piramidei lui Kheops. Erau, într-adevăr, cercetători autentici – arheologi, chimiști, fizicieni. Cu excepția dumitale, care erai specialist în informații.

Pentru prima oară, Albert Perth renunță la masca lui indiferentă și-l privește pe Fijian cu ceva mai multă grijă.

– Și de unde, mă rog, cunoști dumneata toate astea?

– Dădeam târcoale prin zonă. Dacă te interesează, eram însărcinat cu paza și protecția ta. Te-am scos de vreo două ori din budă, dar n-ai știut-o niciodată. Serviciile Secrete egiptene sunt foarte pedante, deși prea puțin înzestrate. Devin foarte nervoși când „cercetătorii" din altă țară, care i-au ținut la respect ani și ani de zile, zgândăresc după uraniu în piramidele lor sfinte.

Cuvântul uraniu are darul să-i stârnească englezului o stare de vioiciune neașteptată.

– Nu-mi amintesc să te fi văzut, după cum spui, dar îți amintesc faptul că sunt o serie de secrete care...

– Liniștește-te! Totul a fost dat publicității chiar în anul următor, știi și tu. Iar cursa de Londra, care a explodat în aer, era cadoul destinat ție de către Serviciile egiptene...

– Tu ești cel care mi-a schimbat biletele?

– Întocmai.

– Era să mor de inimă, când tipii de la frontieră m-au îndrumat spre avionul de Roma. Trebuia să ajung urgent cu rezultatele la Londra.

– N-ai mai fi ajuns niciodată.

– Au fost în avionul ăla vreo douăzeci şi cinci de călători, îşi aminteşte Albert.

– Nici un supravieţuitor.

– Tu ştiai de bombă, ai fi putut opri cursa.

– Călătorii ar fi fost evacuaţi, iar egiptenii ar fi constatat că au fost traşi pe sfoară. Te-ar fi găbjit în douăzeci şi patru de ore.

– În avion *erau* douăzeci şi cinci de oameni!

– Informaţiile tale valorau de zece ori mai mult decât vieţile unor turişti. Numai aşa au putut fi scoşi ruşii din lanţul nuclear pe care-l preconizaseră cu Coreea, India, Iran, Siria, Egipt, Libia şi Maroc. Barajul de la Assuan a fost doar o monedă de schimb.

– În cazul ăsta, se pare că trebuie să-ţi mulţumesc de două ori, murmură englezul, ceva mai respectuos.

– Nu e nevoie, n-am lucrat pentru „Inimi caritabile". Am fost plătit îndeajuns.

– Şi tot pentru...

– Nu, acum e pură coincidenţă. Nu mă întreba la ce râu mă adăp. Nici nu trebuie să ştii. Sunt un aventurier, domnule Perth, şi, în acelaşi timp, un soldat. Nu lupt pentru o idee, ca dumneata, lupt numai pentru bani. Mi s-a ordonat să te salvez, am făcut-o. Dacă mi se ordona să te arunc din elicopter, te-aş fi aruncat.

–Englezul tremură un pic, deşi nu-i este frig.

– Dumnezeule, în ce lume trebuie să trăim!

– Ai copii, domnule Albert? întreabă Fijianul.

– Doi. Un băiat şi o fată.

– Sunt mari?

– Majori. De ce mă întrebi?

– Ştiu cu ce se ocupă tăticu'?

– Ştiu că sunt curier diplomatic.

– Şi dacă vei mai trăi până la pensie, deşi... O să le spui?

– Unde dracu' vrei să ajungi? Şi nu înţeleg ce te priveşte viaţa mea personală!

– Pentru că lumea în care trăim, şi la care te-ai referit puţin mai devreme, e cea mai bună dintre lumi. Şi nu eu am spus asta, a spus-o un filozof german, un tip cu doxă.

Discuția este întreruptă de Colos care, cu burta plină și cu sângele pus în mișcare de whiskyul descoperit într-un buzunar de rezervă, agită o pereche de zaruri pe care le dă nou-nouțe, deși știm cu toții că au fost măsluite cu măiestrie.

– Inaugurez cazinoul „La dromaderul cu două cocoașe", unic în deșertul ăsta împuțit, în care nu poți găsi nici un biet bordel, zice el, trăgând cu ochiul la o arăboaică planturoasă, care prepară cafeaua.

A fost atenționat să nu cumva să atenteze la vreuna dintre „frumusețile" caravanei, dacă nu vrea să se trezească cu gâtul tăiat. Arabii iartă orice, în afara blasfemiei lui Allah și a încercării de adulter.

Habad privește curios zarurile și cere detalii. Colosul simte prada și devine numai lapte și miere.

– Aceste mici obiecte, după cum vezi, bunule conducător, sunt însemnate pe toate fețele cu niște puncte, care înseamnă numere, de la unu la șase. Zarurile, cum se numesc obiectele, sunt aruncate și, adunând numerele, obții o cifră. Fiecare dintre participanți aruncă pe rând și cifra cea mai mare câștigă. Pentru a nu ne plictisi, jucăm fiecare partidă pe cincizeci de dolari. Miza poate fi dublată. Tu, mare conducător, neavând verzișori, poți juca pe monedele de aur. Dacă le termini, poți miza în continuare pe dromaderi, iar dacă îi pierzi și pe ăștia, poți miza pe femei, încheie Colosul lecția, lingându-se pe buze și făcând cu ochiul cât farul din Alexandria.

– Este jocul Satanei, dacă trebuie să joc pe dromaderi și pe femei. Fără ei și fără ele nu se poate supraviețui! exclamă Habad.

– Poți să și câștigi, nu trebuie neapărat să pierzi, se repede Colosul, cu niște perspective ceva mai roz. Averi nebănuite te așteaptă. Poți să devii stăpânul unei caravane căreia să nu-i poți vedea nici începutul, nici sfârșitul.

– Eu aș propune alt joc, zice arabul în contrapropunere. L-am învățat de la străbunii mei.

Colosul e interesat de orice joc, important e să-i prindă șpilul, pentru a inventa un mod de a trișa. Arabul scoate de sub șaua unui dromader o cutie dreptunghiulară de lemn, încrustată cu desene

orientale, făcute în sidef şi chihlimbar. Înauntru sunt piese de şah din fildeş, măiestru şlefuite. Caii au ochii de smarald, iar regii şi reginele – coroniţe din aur. Este o bijuterie, de care mă îndrăgostesc pe dată. Pentru Habad, piesele au o altă valoare, oricum o valoare inestimabilă.

După primul moment de stupoare, Colosul dă atacul în trombă.

– Asta ce trăsnaie mai e? Voi, arabii, sunteţi foarte imprevizibili. Pe când mă aflam în Alger, am intrat în parcul de distracţii de pe Khalifa Oulmane Boulevard. Acolo, m-am lipit de taraba de tir şi am ras toate ţintele expuse. Turcaletul de serviciu nu şi-a ieşit însă din piele de bucurie şi, în loc să-mi ofere marele premiu, care consta într-un inel de aur cu pietre preţioase, mi-a făcut cunoscut că jocul respectiv e destinat în exclusivitate copiilor, şi nu soldaţilor instruiţi, care şi-au tocit coatele prin poligoanele de tragere. Evident că i-am proptit două carabe, aducându-i aminte, în mod politicos, că eu însumi sunt orfan de la douăzeci de ani, căutând un sprijin în viaţă. Individul nu a fost însă mulţumit de explicaţia mea şi a strigat după nişte poliţişti, care-şi făceau liniştiţi siesta. Oamenii legii au venit la trap, scoţând pe gură nişte sunete ascuţite, asemenea unor câmile duse la castrare. Vă daţi seama că nu puteam rămâne impasibil, cu atât mai mult cu cât dreptatea era de partea mea. I-am pus repede cu botul pe labe, folosind metodele cunoscute, dar una dintre maimuţe apucase să fluiere dintr-un ţignal micuţ, înainte să i-l înfig în gât. Semnalul a pus pe jăratic alţi confraţi, care s-au grăbit spre locul luptei. Gluma începea să se îngroaşe. L-am anesteziat din nou pe proprietarul tarabei şi am dispărut în cortul care te îmbia să vizitezi „Tunelul Groazei". Pe la mijlocul traseului, am sărit din vagonet şi am rămas imobilizat între un schelet şi un balaur ce scotea foc pe nări şi-şi mişca labele în sus şi-n jos. Poliţiştii care mă urmăreau au trecut în goană pe lângă mine, iar unul dintre ei părea chiar înfricoşat, când şi-a aruncat privirile spre mine. A trebuit să rămân nemişcat până la închiderea parcului, şi vă pot spune cu mâna pe inimă că, după sosirea mea, încasările la Tunel s-au dublat. Spre seară, după ce au plecat cu toţii, am ieşit şi eu. Nu

l-am observat la timp pe paznicul de serviciu care, la apariția mea, a făcut stop cardiac și a mierlit-o pe loc. Părea un om de treabă, mi-a părut rău pentru el, dar în viață trebuie să fii pregătit pentru orice.

– După cum se poate constata, tu ești cel imprevizibil, nu arabii, zic eu.

– N-am nici o vină, protestează Colosul. Așa m-a făcut mama. Vrei să spui că tu și Fijianul sunteți mai chipeși? Sau Iusuf, cu urechea aia lipsă?

– Te rog, nu te lega de mine, murmură tătarul. Eram cel mai arătos flăcău din satul meu. Ce vezi acum, e din cauza cazacilor[1]. Dar Iusuf a supraviețuit. Allah e mare și în peregrinările mele viitoare mă rog să-mi îndrume pașii și către locul de adunare al cazacilor. Iar când îi voi reîntâlni pe cei trei care mi-au aranjat fața, ornicul se va putea opri.

Habad și Fijianul încep o partidă de șah, chibițați de englez și de încă doi beduini. Colosul nu e curios. Face, în gura mare, unele aprecieri cu privire la influența soarelui asupra creierelor mai fragile. Freacă în continuare zarurile și nu renunță la ideea de a câștiga niște bani fără să muncească. Fiindcă nimeni nu-l bagă în seamă, aruncă babaroasele în buzunar și se îndepărtează îmbufnat. Îi dă târcoale arăboaicei care îi stârnise poftele, dar două priviri piezișe și mai ascuțite decât un hanger îl fac să se lase păgubaș. Se preface că admiră un curmal și, în cele din urmă, se strecoară în cort. Nu trece mult și îi auzim sforăiturile, care amintesc de turmele de dinozauri în drum spre mănoasele pășuni.

Nu ne mai ocupăm cu socotitul nopților și al zilelor. Ne-am integrat aproape total în familia de beduini și ne comportăm asemenea lor. Pentru noi, e o relaxare neașteptată. După încordarea și tensiunea la care am fost supuși, călătoria prin deșert e o vacanță benefică. Nici soarele și nici nisipul fierbinte, care se încăpățânează să ne pătrundă până în călcâie, nu ne mai deranjează.

[1] Vezi *Spaimă și moarte în Transnistria*, de același autor (n. tr.).

Câțiva călăreți care se profilează la orizont ne scot din amorțeala zilnică. Rămân nemișcați pe caii lor pursânge, mai negri decât catranul.

– Colegi? întreabă Albert într-o doară.

– Nu, răspunde laconic Habad. Localnici.

– Unde ne aflăm?

– În Libia, precizează el. Apoi continuă: Un vechi proverb arab spune că în deșert n-ai să întâlnești prieteni.

Face semn unui beduin, care încalecă un dromader și pornește în întâmpinarea călăreților.

– Fiți rezervați și vorbiți numai în engleză, ne învață Habad. O să le spunem povestea cu pasărea de fier căzută din ceruri.

– Nu putem să ne facem că nu i-am văzut și să mergem mai departe?

– Aici nu e o stradă în oraș, pe care să-ți continui drumul, indiferent cu cine te-ai întâlni. Iar în Libia oamenii sunt diferiți. Dacă vreți să ajungeți teferi la capătul călătoriei, urmați-mi sfaturile.

Beduinul se întoarce, însoțit de călărețul care e tot numai un zâmbet. Poartă mantie de mătase și are capul înfășurat cu un turban complicat. Se recomandă Qaram și-i oferă lui Habad, în semn de prietenie, un hanger bătut în nestemate. Habad îi întoarce gestul, oferindu-i o eșarfă mai fină decât pânza de păianjen, cusută în fire de aur și argint.

Protocolul fiind îndeplinit, Qaram se întoarce la oile părăsite temporar.

– Comandantul nostru are marea cinste și onoare de a vă invita în satul nostru, pentru a sărbători cea mai mare zi a poporului libian. Astăzi îi aniversăm pe Marele Conducător Moammer El Ghadaffi, și toată lumea se înveselește. Allah v-a trimis și v-a călăuzit pașii pe drumul acesta, pentru a ne bucura împreună.

– Cinstea și onoarea de partea noastră, răspunde Habad, cu aplomb. Într-adevăr, slăvitul Allah ne-a îndrumat pașii încoace, într-o zi sfântă ca asta. Mulțumirile noastre se adaugă celor mai fierbinți urări de sănătate și viață îndelungată pentru Marele

Conducător, Allah să-l aibă în pază! Bucuria voastră este bucuria noastră.

– Casa noastră este casa voastră, distinși oaspeți, iar noi, slujitorii voștri prea umili.

– Părerea noastră de rău este încă și mai mare, căci nu putem adăsta din drumul pe care am pornit. Promisiuni ferme făcute celor care ne așteaptă, ne împiedică să răspundem ospitalității fără de cusur cu care ne-ați întâmpinat. Cei pe care-i am lângă mine sunt niște *baritani*[1], medici a căror pasăre de fier a s-a prăbușit în deșert. Norocul lor am fost noi. Trebuie să-i purtăm degrabă în Egipt. Nu sunt obișnuiți cu viața de beduin și pot pieri ca niște pui de pasăre căzuți din cuib.

Qaram ne măsoară cu priviri rele, deși zâmbetul nu i-a dispărut de pe buze.

– Allah să vă aibă în pază și să vă răsplătească pentru fapta voastră bună, zice el. Dar, iertată fie-mi insistența, pentru câteva ore vă puteți totuși rupe de oboseala drumului. Mai ales pentru că astăzi e o zi atât de mare. În satul nostru am pregătit locuri răcoroase, burdufuri cu vin, care de care mai reci, hrană de preț; chiar și muzică. Nefericiții *baritani* vor putea să se odihnească și să se înzdrăvenească. Un răgaz le-ar prinde tocmai bine.

– Grija voastră pentru niște bieți străini este dovada sufletului vostru curat și drept cu care v-a învrednicit Allah, îi dă Habad înainte cu periatul. Dacă și frații tăi îți seamănă, nu-mi rămâne decât să sărut urmele pașilor voștri și să mă rog pentru voi în fiecare zi. Datoria noastră însă ne-o dictează legile Coranului este dată. Ajutorul pe care trebuie să-l dăm aproapelui este mai presus decât plăcerile trupului cu care ne îmbiați. Ne vom gândi tot drumul la sărbătoarea cea sfântă și la plăcerea pe care am fi avut-o stând alături de voi, la masa cea mare.

Qaram mai stinge un pic din rânjet și punctează cu o voce ceva mai aspră:

– Să înțeleg că nu doriți să răspundeți ospitalității pe care v-o oferim?

[1] Britanici (lb. arabă) (n. tr.).

- Departe de noi intențiile astea!

Habad își dă seama că de-aici înainte, orice refuz ar echivala cu o jignire și, oftând, ne cuprinde cu privirea.

- Sunt convins că familia mea, ca și *baritanii*, împreună cu mine, vom fi onorați să-l sărbătorim împreună pe Marele Conducător, reia el, cu un glas șovăielnic.

Qaram își recapătă zâmbetul cu care ne întâmpinase și face un semn larg cu mâna. Îl urmăm, străjuiți pe flancuri, la distanță, de ceilalți călăreți. În scurt timp ajungem în sat, o așezare ce înconjoară o oază plină de verdeață. Casele din chirpici, în formă pătrată, au un semietaj, unde se află dormitoarele. Într-un țarc imens se adăpostesc un soi de vite cu coarnele drepte și lungi, ascuțite ca niște sulițe, iar într-altul, se îndeasă cai și dromaderi laolaltă. De colo-colo, bântuie, aparent fără nici un rost, femei și copii, stârnind o zarvă de nedescris. Bărbații, retrași în două cercuri, degustă vinul care curge din belșug, fumând și sporovăind cu voce joasă. Au luat-o de dimineață cu sărbătorirea Marelui Conducător. Sunt toți tineri și vânjoși, iar lipsa bătrânilor ar trebui să ne pună pe gânduri, dar suntem prea obosiți.

Comandantul apare dintr-un cort imens, pe care flutură un steguleț verde cu alb, și se fac prezentările. Toată lumea e mulțumită și se trece la cele sfinte. Printre îmbucături și sorbituri, ne măsurăm pe ascuns unii pe alții. Colosul, evident, mai scapă câte o privire și către muierile care ne servesc. O dată cu sosirea serii, și-au lepădat voalurile și acum poartă niște rochii mulate, care le acoperă de la gât până în călcâie. Sunt îndeajuns de strâmte ca să-ți poată stârni imaginația.

Qaram îl surprinde ocheadele și-l bate pe umeri, râzând.

- Îți plac femeile noastre?

- Mă uitam așa, de curiozitate, răspunde Colosul, care știe lecția.

- Nu te sfii. Pe lângă neveste, avem și două curtezane, pentru desfătarea oaspeților noștri. Sunt sclave. Le-am cumpărat de la niște negustori saudiți.

Colosul lasă piciorul de capră pe care-l ronțăise până atunci și ciulește urechile.

– Sclave? Mai există aşa ceva?

– Aşa le spunem noi. De fapt, în limbajul vostru sunt învăţătoare. Le arată celor mai tineri cum şi ce trebuie să facă atunci când vor fi bărbaţi.

– Învăţătoare? face Colosul, şi mai aiurit.

Qaram izbucneşte în râs, urmat de ceilalţi, care chirâie pe îndelete. Le-ar trebui urgent un stomatolog, dar aşa ceva se găseşte destul de greu prin partea locului.

– Toată viaţa avem câte ceva de învăţat, nu-i aşa? continuă uriaşul. Indiferent de vârstă. Sper că nu sunt bolnave. Vreau să spun, ca medic, aş putea să le ofer o consultaţie gratuită.

Acum, toată lumea râde. Libienii îl bat pe umăr şi-l îndeamnă cu vin, din care şi noi sorbim cu plăcere. Este un vin dulce şi rece, naiba ştie unde-l ţin, că frigidere nu cred să aibă. Habad şi ai lui iau parte la festin, dar sunt mult mai rezervaţi.

Ba chiar, la un moment dat, Habad îi face semn Fijianului, şi amândoi se retrag mai la o parte, chipurile pentru a-şi satisface nevoile. Schimbă rapid câteva cuvinte. Qaram prinde mişcarea şi nu-i scapă din ochi. Are priviri de precupeaţă înşelată la cântar, deşi continuă să fredoneze cântecul interpretat de o sclavă. Muierile încep un dans, clătinându-şi cu profesionalism bucile şi ţâţele, cu care au fost înzestrate din plin.

Colosul azvârle pe gât restul de vin dintr-un chiup şi li se alătură. Pretinde că o rudă îndepărtată din partea mamei a fost de origine arabă, rudă care, exact înainte de a muri, îl învăţase respectivul dans. Figurile însuşite de la venerabila rudă prevăd, mai zice el, mici atingeri între parteneri, atingeri care ar simboliza puritatea şi curăţenia sufletească. Exemplifică răbdător, ca în faţa unei clase de idioţi irecuperabili, plimbându-şi semnificativ labele pe trupurile aţâţătoarelor dansatoare.

Se aprind focuri şi se aduc alte bunătăţuri. Vinul curge cu generozitate şi distracţia e în toi. Într-un moment de pauză, Habad ridică pocalul şi cuvântă:

– În sănătatea Marelui Conducător, Allah să-l ţină în viaţă şi să-i îndrume paşii pe calea cea bună şi sfântă!

Bem toţi până la fund.

– În sănătatea voastră, oaspeți de seamă, Allah aibă-vă în pază! nu se lasă mai prejos Qaram.

Se bea iarăși până la fund, dar femeile nu pregetă să umple cupele.

– Se cuvine, plescăie un libian, să-i mulțumim și lui Mahomed, profetul lui Allah.

Și dă-i și bea din nou până la fund.

– Și acum să-i mulțumim lui Allah, atoatestăpânitorul!

– *Bismahallah al Rahman al Rahmi!*[1]

Vinul începe să se ridice la cap și de-acolo să curgă domol în picioare. Cel mai rezistent este Colosul, care a reluat dansul. Dar până și muierile sunt obosite. Se sprijină pe uriaș, care le acceptă cu generozitate la pieptul lui, oferindu-le tot ajutorul de care e în stare. Ba chiar descoperă că una dintre ele are nevoie de un tratament mai special și-i cere voie lui Qaram s-o ducă într-un cort, unde s-o poată îngriji în vederea recuperării și redării ei societății.

Qaram râde și se învoiește. Habad încearcă să-l oprească pe american, dar taurul se dezlănțuise și nu-l mai puteai opri nici cu un regiment de pedestrași.

– Să meargă! întărește Qaram. Nu e decât o „învățătoare". Și apoi e o zi mare, trebuie să ne distrăm.

Soarbe din paharul lui și mă străduiesc să-l observ mai atent. Nu ia decât o înghițitură și aruncă restul pe jos. La fel procedează și ceilalți libieni. E ceva necurat aici. Încerc să mă apropii de Habad, dar o „învățătoare", toată numai nuri, mă ia de gât și mă răstoarnă pe o saltea.

– Doctore, de la un timp am o durere grozavă în partea de jos a stomacului. Aș avea nevoie de un control. Poate fi ceva grav.

Mă fac că nu pricep nimic din cuvintele ei în arabă, dar un libian îmi sare în ajutor și-mi traduce cu exactitate în engleză. Acum observațiile mele încep să se lege: lipsa bătrânilor, băutura aruncată mai mult pe jos și faptul că un biet țăran cunoaște limba engleză.

[1] În numele lui Allah cel milostiv și îndurat! (lb. arabă) (n. tr.)

– Are colită, îi transmit eu „translatorului", întinzându-i un flacon cu aspirină. Să ia trei pe zi, şi-i trece.

Dar „învăţătoarea" nu dă nici un păr pe pastile. Ar dori un tratament forte şi cât mai local. Mă dau ameţit şi-i lipesc o palmă peste poponeţ.

– Ai dreptate! Ia-o înainte şi dezbracă-te! Ştii cum e la doctor, trebuie să fii examinată în amănunţime...

Ne amuzăm cu toţii, şi muierea dispare într-un cort. Habad se ridică greoi în picioare, ţinând mâna stângă sub burnus, ca şi cum il deranjează un junghi.

– Mult preţuite gazde, daţi-mi voie să vă aduc din nou cele mai alese mulţumiri pentru ospitalitatea pe care ne-aţi arătat-o. De mult, de foarte mult timp, nu ne-am mai simţit atât de bine. Ne vom ruga în fiecare zi pentru prosperitatea şi sănătatea voastră, iar la întoarcere, cu îngăduinţa voastră, vă vom căuta pentru a vă aduce daruri din Egipt. Acum însă e târziu, şi eu unul sunt destul de bătrân, iar mâine ne aşteaptă o zi grea.

Scoate mâna de sub burnus, de parcă ar vrea să-şi ia rămas-bun, şi mitraliera lui de producţie israeliană, cu încărcător de 150 de cartuşe, începe să împartă cadourile. De sub faldurile însoţitorilor săi apar alte mitraliere, şi nici noi nu stăm deoparte. Pistoalele noastre automate vânează libienii care încearcă să-şi găsească un adăpost. Într-un minut, masacrul e comis. Nu scapă nimeni viu. Bărbaţi, femei şi animale de-a valma. Din ciuberele găurite curge vinul sângeriu al prohodului.

Qaram este de-a dreptul făcut sită.

Dintr-un cort se iţeşte figura nedumerită a Colosului.

– Ce se-ntâmplă? A început jocul de artificii în cinstea Marelui Conducător?

– Libieni în slujba fundamentaliştilor, zice Habad, laconic. Ne-au urmărit. Aveau misiunea să vă lichideze şi, o dată cu voi, şi pe noi.

– Ne-ai salvat vieţile, îi răspunde, la fel de laconic, Fijianul.

Habad dă un ordin scurt, şi oamenii lui târăsc trupurile sfârtecate, închipuind o piramidă. Cadavrele sunt scotocite cu de-amănuntul, şi prada e însuşită.

– Cum de-ai știut? întreb eu, făcând pe prostul.

– Femeia care s-a dus cu camaradul vostru și-a scos prea repede năframa și i-am văzut semnul ocult agățat de lanțul de la gât.

Ne întoarcem, ca la comandă, spre cortul din pragul căruia Colosul continua să ne privească, având aerul unui tâmpit, și ne năpustim înăuntru. Nu găsim pe nimeni. Muierea auzise răpăiturile și o ștersese, profitând de neatenția uriașului.

– Dobitocule! urlă Fijianul. Ai lăsat să-ți zboare prada. Să ne luăm după ea!

– Inutil, îl potolește Habad. Unde s-o găsești acum, noaptea, în deșert?!

– Și nici măcar n-am terminat, bombănește Colosul, îmbrăcându-și burnusul. Puteați să mai așteptați și voi un sfert de oră, ce v-oți fi grăbit așa?

Mormanul de cadavre nu-l impresionează. Golește un pocal la nimereală și adulmecă după vreo altă muiere, care să-și fi păstrat un pic de suflu de viață în ea.

Beduinii înșfacă rapid câteva torțe și aprind rugul de trupuri. Focul se pune pe lucru și, curând, pălălăile par să se înalțe până la cer. Un miros greu de carne arsă ne îngrețoșează. Corpurile se încovrigă și se ridică, ca și cum și-ar fi revenit la viață, după care recad, împrăștiind sânge și oase.

Habad dă semnalul de pornire. Acum însă va trebui să facem un ocol destul de mare, pentru a-i deruta pe eventualii urmăritori puși în alertă de libianca evadată.

Embabeh nu e o localitate după care să te dai în vânt. Localnicii sunt și ei destul de scârboși. Nu te bagă în seamă, decât în măsura în care te pot jupui de câte ceva. E drept, nici noi nu ne așteptam la o primire triumfală. O vreme, rămânem alături de caravană, care-și găsește un loc de popas la marginea orașului.

Fijianul pornește să caute un oficiu poștal. Deși cere indicații, nici un egiptean nu se grăbește să-l îndrume. Îi înjură prin urmare cu patos și intră într-o cârciumă, biroul de informații al oricărei localități. Bea un whisky, îi oferă și patronului unul, și egipteanul se îndură să-i facă harta.

Tipul care ține loc de diriginte poștal este o aschimodie, îmbrăcată într-o uniformă de pe vremea lui Tutankhamon, prăfuită și peticită. Chipiul îi stă într-o parte, și cu greu poți desluși pe cocardă însemnele care te lămuresc că ai ajuns la poștă.

– Vreau să dau un telefon la Cairo, i se adresează Fijianul, cu amabilitate.

Egipteanul îndepărtează cele câteva muște care-i țin de urât și continuă să rămână impasibil, cu privirile pierdute pe peretele murdar. Dar Fijianul nu renunță așa ușor. E obișnuit cu manifestările de genul ăsta. Scoate o sticlă de whisky pe jumătate plină și trage o înghițitură. Mici schimbări ivite pe fața urmașului lui Kheops îi dau de știre că se află pe drumul cel bun. Îi oferă sticla, și oficiantul nu-l lasă să insiste. O duce la gură și o uită acolo. Când o înapoiază, e cu desăvârșire goală. Acum arată ceva mai vioi. Sloboade chiar și o râgâitură care, se știe, în Orient e la mare preț.

– Cum îți spuneam, *habibi*, aș vrea să dau un telefon la Cairo, să vorbesc cu prietenul meu. E ceva foarte urgent.

– Nu prea e voie, băiguie arabul. Ăsta-i un telefon oficial. Trebuie să te duci în orașul următor, acolo au și telefon public.

Fijianul bălăngăne înțelegător din cap și scoate un teanc de dolari, din care detașează cu precauție o bancnotă de zece. Acum se poate spune că s-a ajuns la un subiect comun de discuție. Egipteanul face bancnota să dispară în buzunarul de la piept al vestei ponosite și oferă noi informații:

– Se prinde foarte greu. De zece ani trebuia să ne dea un aparat nou. E un chin să prinzi Cairo. Poate dura și o zi întreagă...

Fijianul e la post. Mai subțiază teancul, și acum primește alte informații.

– S-ar putea să avem noroc. Poate linia nu e, totuși, atât de ocupată.

Peste o jumătate de oră, Fijianul are legătura.

– Alo! Salah! Salut, sunt eu, Anwar. Mă aflu la Embabeh... Cum?! Te aud foarte greu!... Mai tare! Aha! Nu, soția nu a putut veni, dar a venit fratele meu:.. Bine, te așteptăm. Suntem cazați la motelul de la ieșirea din oraș.

Închide şi-i mulţumeşte oficiantului, care îşi reia starea de blegeală.

Ne luăm rămas-bun de la Habad şi de la „familie". E bine să ai prieteni peste tot, iar beduinul ne-a fost de mare ajutor.

– Poate ne vom mai întâlni şi în altă situaţie, şi să stăm la taifas şi să bem lapte de cămilă.

– Eu sunt bătrân, *ya saidi*. Allah i-a pus pe slujitori să gătească deja camera pentru mine. Dar îi vei întâlni pe fiii mei, care vor conduce mai departe „familia", prin Marea-de-Nisip. Le poţi cere oricând ajutorul. Scoate de la gât un şnur de mătase de care atârnă un săculeţ de piele şi mi-l întinde. Să nu-l deschizi niciodată, decât atunci când simţi că toate punţile îţi sunt tăiate şi că nu mai ai nici o ieşire. Să nu-l pierzi şi să nu-l înstrăinezi. E cel mai bun prieten al tău. Apoi mă îmbrăţişează şi-mi şopteşte la ureche: Să te fereşti întotdeauna de omul care cântă la *sistru*[1]. Îţi vrea răul.

Îi strânge la piept şi pe carharazii mei, după care dispare ca şi cum nu l-am fi întâlnit niciodată.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, se înfăţişează Salah, la volanul unui microbuz Mercedes, de culoare albă.

– De-o săptămână vă aştept, mă gândeam să renunţ. Până la Cairo e cale lungă, o puteţi soili în linişte. Înainte însă, puneţi mâna pe sacoşele din spate şi schimbaţi-vă ţoalele. Pe astea le lăsaţi sub scaune. Sacoşele le luaţi cu voi. În buzunarul de la sacoul fiecăruia se află paşaportul şi ceva bani.

– În nici o lună, ne-am schimbat hainele de nu ştiu câte ori, protestează Colosul, ieşindu-şi din fire. Nu suntem manechine şi, după informaţiile mele, nu participăm la o paradă a modei!

Sunt convins că-i pare rău după uniforma de medic. Se şi visa unul dintre cei mai celebri chirurgi din lume, gata să apeleze la miracole pentru a salva vieţile celor năpăstuiţi şi să aducă alinare sufletelor obidite. O veritabilă Maica Tereza în variantă masculină.

[1] Instrument muzical la vechii egipteni (n. tr.).

Nu se ostenește nimeni să-i răspundă. Salah se angajează pe autostradă și dă bice motorului. Își aprinde o țigară subțire, de culoare gri, apoi deschide radioul. O muzică venită parcă din Egiptul Antic învăluie habitaclul, îmbiindu-ne la somn.

Nu trece mult și se sforăie pe toate tonalitățile. Numai de mine nu se prinde somnul. Când nu pot dormi, obișnuiesc să mă gândesc la ceva frumos, comandându-le mușchilor destindere totală. Îmi descrețesc fruntea și-mi relaxez maxilarele. Inventez chiar și un zâmbet. Totuși, am fost de prea puține ori fericit în viață...

Și, ca de fiecare dată, gândul mă poartă în România, la Liana. Singurul teritoriu în care mă simt apărat și în care răul trebuie inventat pentru a exista.

Aud în depărtare plânsul hienelor. Mă simt un fel de Ulise și cred că hienele sunt un fel de sirene. Penelopa tocmai a terminat de țesut uriașa pânză cu care poate acoperi acum întreg Pământul.

Cercul se închide din nou.

Soarele e deja pe cer, când ajungem la Cairo. Salah oprește în fața hotelului *Europa* și se întoarce spre noi.

– Aveți rezervare pentru o noapte. Mâine dimineață, luați un taxi și duceți-vă ață la aeroport, unde vă așteaptă biletele. Sfatul meu e să nu părăsiți camerele. Dacă vreți să haliți și să beți o bere, apelați la room-service. Nu deschideți nimănui, și mai ales nu primiți femei în cameră. Cam asta ar fi tot.

Ne strângem mâinile și coborâm. Salah îl prinde pe Albert Perth de mână și-l oprește.

– Tu, nu. Vom merge mai departe, până la Alexandria. Te așteaptă o mică aventură pe sub apă.

Englezul se crispează, dar Salah îl liniștește, cu un zâmbet larg pe buzele lui subțiri.

– Stai calm, e vorba de un submarin. Astea-s ordinele.

După un an, pe când mă aflam în Bermude, mi-a căzut sub ochi un titlu cu litere groase de pe coperta revistei *Newsweek*: „Agent englez implicat în moartea unei membre a Curții Regale Britanice." Albert Perth era bănuit că, din ordinele Serviciilor

Secrete engleze, ar fi pus la cale asasinarea unei prințese britanice care rămăsese însărcinată cu un prinț arab. Or, Albionul nu se putea înrudi cu un reprezentant al celor împotriva cărora pornise atâtea cruciade.

Coborâm din microbuz, luându-ne sacoșele, și privim curioși în jur. Hotelul *Europa* se înalță maiestuos, încercând, fără nici o șansă, să concureze piramidele.

Nu apucăm să facem însă decât vreo câțiva pași, când se dezlănțuie infernul. O dubiță Volkswagen oprește cu un scrâșnet de frâne, și patru bărbați bărboși, înarmați cu automate Kalașnicov, sar din automobil, deschizând focul cu sânge rece. Ne aruncăm la pământ și ne punem instinctiv sacoșele pe cap. Focul durează circa cinci minute, apoi bărbații se retrag spre mașina care demarează în trombă. În mare viteză, își fac apariția mașinile Poliției și ambulanțele cu sirenele în funcțiune. Piața din fața hotelului *Europa* ne înfățișează o imagine apocaliptică. Râuri de sânge și cadavre în poziții bizare, autobuzele cu geamurile pulverizate, supraviețuitorii țipă îngroziți și fug haotic, iar mulți dintre ei, mai albi de îngeri, sunt leșinați. Aerul s-a înroșit și soarele s-a ascuns îngrozit după un nor de praf. Majoritatea celor uciși sunt turiști greci, după cum aflăm, iar masacrul este opera grupării fundamentaliste islamice Jama'a al-Islamya. La mijloc a fost o confuzie: cei optsprezece turiști nu erau israelieni, cum crezuseră fundamentaliștii.

Ne ridicăm, scuturându-ne de praf, dar de liniște tot nu avem parte. Polițiștii egipteni ne consideră suspecți, și, alături de alții prezenți la acea oră în piață, suntem înghesuiți în dube și duși într-o închisoare militară. Ne îmbrâncesc în niște magazii, care foloseau probabil pentru depozitarea muniției și a echipamentelor.

Nu există nici un cazan pentru apă și nici tinete, unde să ne facem nevoile. Ne întindem direct pe ciment și așteptăm. Situația în care am picat, ca musca în rahat, nu e de invidiat și, ceea ce e mai rău, nici nu putem anunța pe nimeni. Polițiștii egipteni sunt recunoscuți ca fiind printre cei mai neîndurători din lume. Pentru ei nu există fapte fără autori, chiar dacă cei care plătesc nu sunt

adevărații făptuitori. Ar fi ridicol ca, după ce am trecut prin atâtea încercări, să sfârșim în haznaua asta.

– Dacă au ceva dubii legate de pașapoartele noastre, ne putem socoti cei mai ghinioniști locuitori ai bătrânei planete, șoptește Fijianul.

– Nu ne mai rămâne decât să sperăm că Salah a făcut treabă bună, adaugă Iusuf, cu o undă de speranță.

– Să fi avut măcar pistoalele cu noi, se tânguie Colosul.

– Ești mare ca o prăjină și prost ca o bășină, repetă Fijianul o sintagmă vehiculată cu mare succes în copilărie. Dacă am fi avut pocnitorile cu noi, ne puneau de mult la zid. Și, în general, când ne vor lua la puricat, e de preferat să-ți ții cât mai mult închisă spurcata aia de gură. Răspunde doar strict necesar și nu începe să depeni poveștile tale idioate. Ești un simplu turist american, venit să se holbeze la celebrele piramide. În sacoșă ai, ca noi toți, un aparat de fotografiat. Îndeamnă-i să privească filmele, sunt pline de frumusețile Egiptului.

– Dacă ieșim și din halimaua asta, o să-ți fac raport! Te porți urât cu subalternii și folosești cuvinte care nu apar în nici un regulament de ordine interioară din lume. Mă voi plânge în scris Comisiei de Onoare a Armatei. Elemente ca tine nu au ce căuta în mijlocul nostru, se îmbățoșează Colosul.

Cotrobăie, neliniștit, în sacoșă și răsuflă ușurat. Salah a lucrat bine, nu poate lipsi din echipamentul nici unui turist american o sticluță de aluminiu. Soarbe cu evlavie și privește în jur. O adunătură formată din cele mai diverse specii, bântuită de cele mai diferite stări: de la disperare la calm, de la frică la nepăsare.

Ușa de fier de la intrare se deschide, și pătrund trei tipi în salopete murdare, cu ochii umflați de nesomn și mirosind binișor a sudoare de cal. Se împrăștie prin mulțime, căutându-și parcă vechi cunoștințe. Unul dintre ei, înalt și slab ca o scoabă, cu un început de barbă, se lungește lângă noi și ne arată o limbă uscată și neagră, străjuită de cele mai cavernoase carii pe care le-am văzut vreodată. Ciripește ceva în arabă și ne împarte câțiva ghionți prietenești. Colosul nu e într-una din zilele lui cele mai favorabile, așa că îi repede un picior în burtă, răsturnându-l peste

un cuplu de francezi care încerca să-și liniștească cei doi copii plângăcioși.

– Miroase urât, își motivează el gestul necuviincios, și mai și arată ca un rahat de balenă rămas la țărm.

Vorbește în engleză și gesticulează cât mai convingător. Dar arabul nu renunță. Se adună de pe jos și, apropiindu-se în patru labe, se aventurează în misterele limbii perfidului Albion.

– Cerut țigară. N-am. Dă țigară. Eu fumez.

Fijianul se îndură de biata creatură și-i aruncă o fumegantă, fără a se mai deranja să-i spună că, pe lângă tutun, conține și opiu. Egipteanul trage câteva fumuri și obrajii îi devin trandafirii. Plusez și-i arunc sticluța de aluminiu în care am strecurat un anti-histaminic. Amestecul e gata. Nu trece mult și ochii prind să i se rotească în cap. Nasul i se umflă și urechile îi fâlfâie ca unui elefant aflat în pragul andropauzei.

– Recunoaște, tu i-ai ucis pe evreii ăia, este? îl chestionează Fijianul, cu o voce blândă, mângâindu-l ușor pe părul creț și slinos.

– Nu, zice arabul, aiurit. Fahib, polițai, spus voi. Băgat eu aici, voi spus la mine adevăr.

Colosul îl prinde prietenos de gât și-l strânge cât să-i întrerupă fâlfâitul urechilor, pretinzând că fenomenul îi creează stări nervoase.

– Acum însă, cuvântă el, ai să te duci la polițaiul tău și ai să-i mărturisești că tu ai fost unul dintre ucigași. Allah o să fie foarte mulțumit de tine și te va chema să-i ții de urât. Polițaiul îți poate arăta calea cea mai scurtă către El. Curaj, tu ești alesul.

– Te invidiez, intră și Fijianul în joc. Aș da oricât să fiu în locul tău. Asta e! Poate vreodată, în amărâta mea de viață, Allah o să-și întoarcă fața și către mine.

Arabul e pe culmile fericirii. Ne binecuvântează și ne cere sticluța, din care mai trage o dușcă. Ochii îi ard, iar buzele murmură fără încetare ode închinate Atotputernicului. Se ridică nesigur, ca în transă, îi binecuvântează pe toți și își croiește drum către ușă. Bate disperat și-l cheamă pe cel de la pază.

Dar destăinuirile pe care le face polițiștilor nu sunt pe placul acestora.

Ne vine rândul, și iată-ne conduși într-un birou, unde ne întâmpină un locotenent cu o mustăcioară à la Charlie Chan și cu un gât scurt pe care se străduiește tot timpul să-l scoată din gulerul tare al cămășii. Un tic nervos, obișnuit la cei siliți să poarte uniformă cea mai mare parte a vieții lor.

Răsfoiește plictisit pașapoartele noastre și nu se ostenește să ne invite să luăm loc. De altfel, nu e nici un scaun prin zonă.

– Suntem cetățeni americani și protestăm pentru modul în care ne tratați. Am venit ca turiști și, în loc de ospitalitate, suntem molestați și arestați, tratați ca niște infractori, trompetează Fijianul. Vă rog să ne faceți imediat legătura cu Consulatul american.

– Patru bărbați într-o călătorie și nici o femeie! i-o retează locotenentul. Ciudat, nu-i așa?

– Suntem *gays*, zice Fijianul, nonșalant, dacă asta are vreo importanță pentru siguranța națională a Egiptului.

– Ați intrat prin Alexandria, continuă polițistul, impasibil, exact acum cinci zile. La ce hotel ați tras?

– *Astoria*, deapănă Fijianul povestea auzită de la Salah.

După care-i descrie traseul celor cinci zile, cu lux de amănunte. Locotenentul continuă să răsfoiască pașapoartele, cu interesul unui cercetător aflat la bibliotecă.

Colosul uită de indicațiile Fijianului și-i dă drumul la muzicuță:

– Ce-ar fi să vă luați brățările astea înapoi? zice el, zornăind semnificativ din cătușele pe care au uitat să ni le scoată. S-ar putea să aveți nevoie de ele pentru altceva, și noi vă împiedicăm să vă faceți treaba. Nu suntem înarmați și nu vrem să facem rău nimănui. De altfel, eu am o piele foarte fină. Ultima oară, n-o să vă vină să credeți, am făcut o eczemă de la brățara de metal a ceasului. Ce m-am mai chinuit! Am fost să mă caut la cei mai vestiți doctori, care mi-au găsit cele mai aiuristice diagnostice: ba că am sifilis, ba că e lepră, ba lipsă de calciu, ba că am râie, iar unul mai tinerel a decretat, cu toată competența, că e o formă necercetată de SIDA, întâlnită numai la popoarele din Borneo. Dar cum am înlocuit brățara de metal cu una de piele, în câteva

zile, eczema a dispărut și am putut să mă șterg la cur cu tot vraful de rețete pe care le colecționasem. Apropo, pe-aici n-aveți cătușe de piele?

Intră un soldat care pune în fața locotenentului câteva hârtii.

– Totul corespunde, zâmbește polițistul, politicos. Se pare că nu ați mințit. Ultima escală, Port Said, hotelul *Gemenilor*. Și atunci ce căutați aici?

– Vrem să vizităm piramidele, precizează Iusuf.

– Frumos din partea voastră, numai că pentru asta nu ar trebui să vă aflați la Port Said. Hotelul *Gemenilor* continuă să vă găzduiască, după cum reiese de-aici. Însuși directorul hotelului declară că v-a condus acum o jumătate de oră în restaurant, unde ați fost invitați de membrii unui club de homosexuali din oraș, pentru un fructuos schimb de experiență.

Dacă nu era o cursă, însemna că Salah încurcase borcanele.

– Trebuie să fie o glumă, tatonează Fijianul, pentru a câștiga timp. Nici măcar nu l-am cunoscut pe directorul hotelului, iar de homosexualii băștinași ne-am ferit, întrucât știm că în această țară legile sunt foarte aspre.

– Da, sunt foarte aspre, cade de acord locotenentul. Ele pedepsesc, de asemenea, falsul și uzul de fals. Iar pașapoartele voastre, trebuie să vă comunic, nu sunt autentice. Pot să-i chem oricând aici pe adevărații americani, care se află acum la Port Said, dar consider că este inutil. Veți fi duși într-o cameră unde veți găsi destulă hârtie și cerneală pentru a vă depăna memoriile, de când v-ați născut și până în clipa prezentă.

– Trebuie să scriem cu hieroglife? se dă Colosul plin de umor.

– Nu trebuie să vă grăbiți, dar nici să trageți targa pe uscat, adaugă locotenentul, fără să-l bage în seamă pe nesimțit. Dacă scrieți totul și nu împroșcați cu minciuni, s-ar putea să ajungem la o înțelegere. În caz contrar, voi avea plăcerea să vă comand personal plutonul de execuție.

Încăperea în care suntem conduși are patru mese, pe care se află, într-adevăr, câteva teancuri de hârtie și o armată de pixuri. Ni se scot cătușele, apoi rămânem singuri. Avem convingerea că

pereţii sunt căptuşiţi cu microfoane, aşa că le dăm de lucru celor de la capătul firului.

– Trebuie să luăm neapărat legătura cu consulul american. Nu e posibil ca nişte cetăţeni ai Statelor Unite să fie trataţi în halul ăsta.

– Mâine o să urle toate ziarele. Voi cere despăgubiri guvernului egiptean.

– Şi nici nu am apucat să vizităm piramidele. Bani cheltuiţi degeaba. Am auzit că într-una din ele s-ar afla mumia Cleopatrei. Cică e aşa de bine întreţinută, încât pare vie. Mă roade curiozitatea dacă i-au păstrat în aceeaşi stare şi fofoloanca. Nu ai întotdeauna prilejul să te bucuri de marile frumuseţi ale Antichităţii.

Pe la miezul nopţii îşi face apariţia şi locotenentul. Ia câte o coală de hârtie de pe fiecare masă şi le conspectează ca un profesor curios să vadă ce au făcut elevii lui la lucrarea de control.

– „Nu ştiu să scriu", silabiseşte „profesorul" după prima hârtie. A cui e asta?

– A mea, se mândreşte Colosul.

– Păi văd că ştii?!

– E tot ce am învăţat în şcoală! În acest mod ingenios, îi fac şi pe ceilalţi, mai puţin dotaţi, să priceapă despre ce e vorba.

Locotenentul devine din ce în ce mai indiscret. Trece la următoarea coală, pe care se găseşte tot o singură frază:

– „Trăiască revoluţia mondială a proletariatului! Să-l pupaţi în găoază pe Lenin!"

– Am încercat prin acest slogan să fac apel la unirea tuturor forţelor democratice din întreaga lume, precizează Iusuf.

Lectura continuă:

– „Să-i transmiteţi lui Ramses că am visat că m-am regulat cu nevasta-sa!"

– Da, consimt eu, chiar acum două nopţi.

Se trece la ultima hârtie.

– „Execut sex oral la domiciliul clientului. Duminica, *relache*."

– *No comment*, ciripeşte Fijianul.

– Buun! face locotenentul, împăturind foile de hârtie şi rupându-le cu gesturi molcome. Sunteţi foarte spirituali, trebuie să

recunosc. Iată de ce mă simt obligat, pentru a fi o gazdă pe măsură, să întreţin acest climat de bună dispoziţie şi amuzament.

Programul de divertisment comandat începe cu săparea unor gropi verticale în curtea din spatele închisorii. Lopătăm cu sârg, gândindu-ne că aşa obişnuiesc egiptenii să-şi îngroape morţii. Dar nu e vorba de asta. Suntem îngropaţi, astfel ca numai capetele să ne rămână afară.

La un ordin, apare un soldat călare, care începe să ţopăie printre diblele noastre. Nu le calcă, doar le răneşte uşor cu copitele armăsarului nervos, şi ne bagă în ochi, în nas şi-n urechi tone de nisip. Spectacolul de binefacere durează circa o jumătate de oră, după care, cal şi călăreţ se retrag obosiţi, de parcă tocmai ar fi terminat crosul de la Epsom.

Ne scot din gropi şi avem nevoie de sprijin ca să putem sta în picioare. Locotenentul se declară satisfăcut de felul în care arătăm. Îşi expune dinţii de şacal şi se joacă nepăsător cu cravaşa căpătată moştenire de la apusul imperiu britanic.

– Ce spuneţi de felul în care ne distrăm noi aici, în Egipt?! Mai avem o mulţime de jocuri hazoase şi, în acelaşi timp, instructive.

– Ştiu şi eu unul, la fel de atractiv, găseşte Colosul resurse să replice.

– Serios? întreabă poliţistul, făcând pe neîncrezătorul.

– Da, întăreşte Colosul. Tu trebuie să-ţi laşi izmenele în jos şi să-mi dai pistolul tău. Eu îţi trag un glonţ în cur, şi tu trebuie să ghiceşti în ce fesă te-am nimerit. Dacă tu câştigi, ai un punct, dacă nu, reluăm jocul. Sigur, aş putea să te nimeresc drept în gaură, şi atunci câştig eu.

– Mă voi gândi la acest joc, promite locotenentul, dar mai întâi să terminăm propunerile mele. Urmează baia egipteană...

Suntem aruncaţi într-un bazin adânc de peste doi metri, la suprafaţa căruia plutesc blocuri dreptunghiulare de gheaţă. Simt în testicule ceva asemănător unei lovituri de cuţit şi mi se taie răsuflarea. Fără antrenamentul pe care l-am urmat ani de zile, acum aş fi trecut de mult în lumea drepţilor. Nici camarazii mei nu o duc mai bine, cu excepţia Colosului. Pufăie aristocratic şi înoată de colo-colo, trăgând cu ochiul către poliţişti. Aşteaptă

probabil aprecieri admirative din partea acestora, în legătură cu corectitudinea stilurilor de înot cărora se străduieşte să le dea viaţă. Face chiar şi pluta pe spate, bătând din picioare ca un vapor cu zbaturi, până se loveşte de un bloc de gheaţă şi e la un pas de leşin. Îl salvează Fijianul, care-l loveşte cu picioarele în piept şi în umeri.

Ne aflăm la capătul puterilor, când locotenentului i se face milă de noi. Apa se scurge prin cinci orificii, şi rămânem pe fundul bazinului, tremurând ca nişte veterani ai Parkinsonului.

În balconul cazărmii apare un căpitan obez şi bubos, care priveşte spectacolul fără nici un comentariu. Îsi zgândăreşte coşurile de pe nas şi pare mai gânditor decât Nietzsche pe când scria *Aşa grăit-a Zarathustra*. Alături de el, stă un individ îmbrăcat în uniformă de camuflaj, cu eşarfă şi basc roşii. Ochelarii negri îi acoperă aproape în întregime faţa prelungă.

– Când începem şi jocul propus de mine? se interesează Colosul.

– Mai ai puţină răbdare, îl calmează locotenentul. O să-l jucăm şi pe ăla. Nu ne grăbeşte nimeni. Toate la rândul lor.

– Vino şi tu aici! caută Fijianul să-l înduplece pe poliţai. Ne-am simţi mult mai bine dacă a-i fi în mijlocul nostru.

Egipteanul râde şerpeşte şi gâtul i-o ia razna.

– Ţi-ar plăcea, este? gângureşte el.

– Aş da şi un an din viaţă pentru asta...

– Nu-l mai prinzi, aşa că nu se poate.

Conversaţia se încheie pentru că pe ţevile groase, aşezate la colţurile bazinului, curge iarăşi apă. De astă dată e opărită, şi, în scurt timp, atmosfera se umple cu aburi. Scoatem strigăte de maimuţe vânate de o escadrilă de bombardiere şi topăim asemenea unor fachiri căzuţi la examenul de admitere.

Pielea ni se înroşeşte brusc şi pe corp ne apar băşici enorme. De-acum ştim ce este Iadul, cu chinurile lui. Dacă vom ajunge acolo, ne vom putea socoti edificaţi.

Baia durează puţin. Egiptenii nu ne vor morţi. Apa se scurge, şi rămânem din nou în mijlocul bazinului. Ne e teamă să ne atingem, fiindcă o palpare cât de mică ar duce la jupuirea instantanee a pielii. Avem ochii aproape ieşiţi din orbite, buzele numai sânge, iar unghiile ni se desprind încet şi cad pe cimentul ud al

bazinului. Părul de pe trup e macerat pur și simplu, și organele genitale pot intra toate într-un degetar, fără să-l umple.

Locotenentul ne privește multumit.

– Acum cred că veți deveni ceva mai cooperanți. Nu vrem să știm decât cine v-a trimis și în ce scop. Nu e greu. Vom ști să apreciem cum se cuvine ajutorul pe care ni-l veți da. Un whisky, o țigară? adaugă el, amabil.

– Cred că mă-ta te-a scos pe cur, când te-a născut, mormăie Colosul, atent să nu-și lipească buzele una de alta. Avea fofoloanca ocupată cu sulele felcerilor și nici nu putea vorbi din cauza unui instrument de babuin rătăcit prin zonă.

Locotenentul rămâne înțepenit și se face alb ca varul. Mâna îi pleacă spre tocul revolverului, dar un strigăt al căpitanului îl scoate din transă.

– Continuăm! scrâșnește el, aruncându-i Colosului priviri otrăvite.

Polițiștii aduc două coșuri acoperite și le varsă conținutul în bazin. Avem ca oaspeți doi șerpi Boa-constrictor, care se arată foarte bucuroși de tovărășie. Pun pariu că nu au fost hrăniți de multă vreme. Ne dau târcoale pe flancuri, biciuind cu limba lor bifurcată. Caută să ne hipnotizeze, apropiindu-se milimetru cu milimetru. Scot mici sunete ascuțite, discutând între ei planul de atac.

Simt o epuizare totală și cad. Îmi e totuna. Prefer să mor rapid. Șarpele din apropiere îmi sare la gâtlej, dar mai iute e Colosul, care-l prinde de cap și i-l sucește cu o mișcare scurtă. Trosnetul sec îl pune în gardă pe celălalt, care se retrage un pic, fără să renunțe însă la o pradă așa bogată. Poate e bărbătușul femelei abia ucise și nu se va lăsa până nu se va răzbuna.

Execută câteva atacuri simulate, la plesneală, și se încolăcește pentru asaltul final. Dar nu apucă să-l mai facă. O împușcătură îi pulverizează capul țuguiat, transformându-l în materie primă pentru poșete. Ne ridicăm privirile și-l vedem pe misteriosul personaj, îmbrăcat în uniforma de camuflaj, dând drumul pistolului în tocul din piele galbenă. Face stânga-mprejur și dispare cu pași repezi, urmat de căpitanul care nu renunță să-și zgândărească mizeriile ce-i împodobesc ditamai nasul.

Suntem duși la infirmerie și doftoriciți cu cea mai mare grijă. După ce ne ung cu tot soiul de alifii, ne bandajează din cap până-n picioare, ca pe niște mumii.

– Te pomenești că vor să ne bage în sarcofage și să ne trimită să-i ținem de urât vreunui faraon! zice Colosul, cu o voce hârâită. N-ar fi cel mai rău lucru din lume. După ani și ani de zile, vom fi dezgropați de vreun zurbagiu de arheolog și vom fi confundați cu niște celebri comandanți de oști. Prieteni, trebuie să fim fericiți, vom intra în istorie.

– Mai tacă-ți fleanca! încearcă Fijianul să se răstească. Prefer să fiu omorât în cele mai groaznice chinuri, decât să-ți mai aud gura aia spurcată. Sunt gata să ofer jumătate din economiile mele de-o viață, în schimbul limbii tale.

– Vorbești serios? devine Colosul brusc interesat, după ce face un calcul mintal rapid. Aș fi de acord cu târgul. Ți-o aduc chiar eu într-o cutie frumos ambalată. Am citit undeva că medicina a făcut progrese remarcabile și că se poate efectua orice fel de transplant. Nu m-ar deranja să vorbesc cu limba altuia. Ba chiar aș putea-o îndupleca să reia discuțiile mai importante în care a luat parte.

După zece zile de îngrijiri, ne simțim aproape ca în prima dimineață când am pășit pe binecuvântatul pământ al Egiptului. O escortă formată din șase soldați ne încadrează și ne conduce către un pavilion proaspăt văruit. Sala în care suntem introduși este asemănătoare unei săli de cinematograf de cartier: aceleași dimensiuni, același mobilier.

Se deschide o ușiță și apare vechea noastră cunoștință, căpitanul bubos, care se repede la pupitrul aflat pe piedestal. Scoate câteva foi și începe să clămpăne, într-o engleză stricată, câte ceva despre aventurile noastre din ultima perioadă. E destul de bine informat, cu câteva mici excepții unde o dă în bară. Dispare tot fără să ne arunce vreo privire. Urmează o pauză mai lungă, întreruptă de vocea bubuitoare a Colosului:

– Filmu'!!! Filmu'!!!

În loc de film, avem parte de personajul misterios din balcon. Își scoate ochelarii negri și-i putem admira două cicatrice care se întâlnesc exact deasupra nasului. Are niște ochii calzi și ușor

umeziți, iar în colțul gurii un rictus. Engleza lui, spre deosebire de cea a căpitanului, este purtată pe la școli înalte, iar vocea are inflexiuni baritonale.

– Am onoarea să-i salut pe patru dintre cei mai viteji soldați din lume, începe el discursul. Ca ofițer, nu mă pot opri să nu vă felicit. Aș fi deosebit de mândru să vă am în subordinea mea. Viața însă a vrut să facem parte din tabere opuse. Asta nu mă împiedică, totuși, să vă recunosc meritele și să vă împărtășesc întreaga mea admirație. Presupun că abia așteptați să vă întoarceți la casele voastre. Prietenii, familia și, nu în ultimul rând, conturile din bănci sunt nerăbdătoare să vă reîntâlnească. Nu pot decât să mă înclin în fața acestei dorințe atât de umane și, în același timp, zguduitoare. Am studiat foarte aprofundat problema în chestiune și am ajuns la concluzia că există mai multe modalități, dintre care una singură e pe deplin viabilă. Celelalte, ca să fiu sincer, sunt lipsite de finalitate.

– Domnule ofițer, soldatul de rangul întâi Frederick Sheldon cere permisiunea să raporteze!

Individul este surprins și puțin enervat, dar acceptă mărinimos oferta și-i face semn cu mâna să-și turuie nedumeririle.

– Domnule ofițer, mă adresez în acest fel, întrucât nu vă pot distinge gradele. Domnule ofițer, limbajul dumneavoastră este de mare ținută. Dar pentru noi, soldații de rând, are efectul unei bășini de șoarece asupra unui rinocer. V-am rămâne îndatorați dacă, în cuvinte simple, dar iscusit meșteșugite, ne-ați spune-o pe-aia bună, ce și cum, ca să nu ne mai cufurim atâta pe noi.

Colosul se așează modest pe scaunul lui și rămâne cu ochii țintă la ofițer, gata să recepționeze mesajul simplificat al acestuia.

Individul se foiește neliniștit, scărpinându-se sub aripa dreaptă. În cele din urmă, acceptă sugestia Colosului și bagă cărbune.

– Bun... Pe scurt, autorii masacrului din fața hotelului *Europa* sunt „afghani", voluntari arabi întorși din războiul din Afghanistan: doi algerieni, un yemenit și un afghan. I-au confundat pe greci cu un grup de israelieni, dar, oricum, și-au atins o parte din scop: minarea turismului. Țara noastră, după cum știți, ar fi falimentară dacă n-ar exista industria turismului. Au reușit să fugă,

și acum, după informațiile noastre, sunt bine mersi în Peshawar[1], unde au o grămadă de terenuri de antrenament și câmpuri de instrucție. Cea mai bună ascunzătoare, nu-i așa? Tace un timp, pentru a ne lăsa să ne sedimentăm informațiile, și reia mai hotărât: Va trebui să-i descoperiți și să-i ucideți. Asta este singura modalitate de a vă mai întoarce acasă. Am vorbit cu șefii voștri, care au fost de acord să vă împrumute. Vă ofer câte o sută de mii de dolari bani-gheață pentru îndeplinirea misiunii. Refuzul se pedepsește cu moartea. Sentințele voastre de executare se află acum pe biroul procurorului militar. De voi depinde dacă le va semna sau nu. Am fi trimis propriul nostru comando, dar asta presupune o implicare politică, care-ar putea avea consecințe neprevăzute. Lumea arabă e în fierbere, și trebuie să ne purtăm cu mănuși. Ei, am fost destul de explicit? întreabă el, întorcându-se spre Colos.

– Da, dar incomplet, îi critică uriașul. Cum dracu' ajungem în orășelul ăla păpădit din Pakistan? Asta în caz că am accepta...

Fața ofițerului se destinde și capătă o expresie mai umană.

– „Afghanii" se află sub supravegherea CIA. Serviciile noastre speciale au reușit în vremea din urmă să descopere ceva rețele care duc la capătul firului. Una dintre ele conduce la trei întreprinzători americani, care au o firmă prosperă, cu o filială în Peshawar. Nu cred că trebuie să vă mai spun că firma mijlocește traficul de arme. Cei trei americani s-au hotărât într-o bună zi să facă o vizită personală la filiala pakistaneză, dar n-au mai ajuns. Avionul lor s-a prăbușit în mare, lovit de o rachetă. Acum folosesc drept hrană peștișorilor din Mediterană. Voi sunteți cei care le vor continua drumul până la sfârșit...

– Dar suntem patru, nu trei! observă Colosul, care totuși nu se poate făli cu cine știe ce cunoștințe în domeniul științelor exacte.

– Corect! Iusuf Ciler rămâne aici. El e piesa de schimb, ca să nu folosim cuvântul ostatic. Nu-mi plac cuvintele care îți inspiră violență.

Și tocmai când ne gândeam că am mai întors o filă din cartea vieții noastre, iată-ne trecând grăbiți la următoarea!

[1] Oraș pakistanez de graniță (n. tr.).

KARA' A AL THÂNI SURA AL SABEH ASHAR AL THAMANOON AL MYYA[1]

Omorâţi-i unde-i găsiţi şi goniţi-i de-acolo, de unde v-au gonit pe voi, căci ispita e mai rea decât omorul, însă nu luptaţi împotriva lor lângă templul cel sfânt, doar dacă se luptă ei împotriva voastră acolo; dacă însă vă atacă, omorâţi-i, căci aceasta este răsplata celor necredincioşi.

KARA'A SURA AL TASEH AL THAMANOON AL MYYA[2]

Şi luptaţi împotriva lor, până ce nu va mai fi ispita, ci va fi legea lui Allah.

[1] Coran 2, Sura 187 (lb. arabă) (n. tr.).
[2] Coran 2, Sura 189 (lb. arabă) (n. tr.).

VII

Mechanical and Automatics Ltd., Peshawar Subsidiary Comp. ocupă o clădire destul de modestă. La parter sunt depozitele, iar la etaj se găsesc birourile. Ali Zufar, managerul filialei pakistaneze a prosperei firme în care au lucrat sub acoperire cei trei agenți americani, este încântat să-i cunoască personal pe cei doi patroni. Doi, pentru că bodygardul, și în același timp șoferul, nu prezintă interes. Suntem tratați cu cafele și băuturi răcoritoare. Ali stă în permanență încovoiat și zâmbește pe toate frecvențele. Se grăbește să ne aducă registrele care, bineînțeles, sunt ținute în dublu exemplar, cu evidențe paralele. Traficul de arme e bine văzut de autorități, dar nu trebuie să respire nimic în afară. Războiul cu India bate la ușă.

Colosul dispare în teritoriu, chipurile pentru a controla securitatea clădirii, dar suntem convinși că vânează băuturi interzise de Coran.

– Ați primit ultimul transport? se interesează Fijianul.

– Desigur, confirmă Ali. Prima calitate. Generalul Khan este deosebit de mulțumit. A ținut să precizeze că plata s-a și făcut cu ultimul curier diplomatic.

– Și noi suntem mulțumiți de tine, Ali. Faci o treabă bună aici. Am vorbit cu asociații mei și am hotărât să-ți mărim salariul.

– E o cinste pentru mine să aud aceste cuvinte chiar din gura dumneavoastră. Sunt mai de preț decât orice sumă de bani care, firește, și ea este bine venită.

– Comisioanele pentru poliție și restul au fost date? mă interesez eu.

– Sigur, domnule. Totul e în regulă.

Răsfoim cu mare atenție registrele și ne mai facem de lucru cu calculatorul nostru portabil, deși nu pricepem nimic din adunătura aia de cifre. După două ore, închidem tomurile și ne declarăm încântați. Aprindem trabucuri și mai cerem un rând de cafele, de astă dată, „îmbunătățite". Adică având un adaos de rachiu.

– Generalul Khan, ne informează Ali, după ce a pus registrele înapoi în seif, vă roagă insistent să acceptați o întâlnire personală. Ar fi deosebit de onorat să vă cunoască și să vă strângă mâna.

– Gând la gând cu bucurie! exclamă Fijianul. Tocmai voiam să vă rugăm același lucru. Avem o propunere care credem că l-ar interesa în cea mai mare măsură. Apropo, este tot comandantul Armatei a IV-a?

– Desigur, deși, la ultimele tratative de pace, indienii au cerut înlocuirea lui. Prim-ministrul nostru însă nici nu a vrut să audă.

– Bine, zice Fijianul, frecându-și mâinile. Ce-ai spune să fixăm întâlnirea pentru mâine?

– Îl voi contacta chiar acum pe general. După câte știu, zilele astea participă la niște aplicații care au loc în apropierea Peshawarului...

– Nu ne deranjează să-i facem o vizită chiar pe câmpul de instrucție, intervin eu. Oferta noastră comportă extremă urgență, iar noi nu avem prea mult timp la dispoziție.

– Nu mă îndoiesc, domnule! Cât timp veți vizita orașul și veți servi masa, eu mă voi ocupa cu fixarea întrevederii. O să vă rog, de altfel, să-mi faceți deosebita onoare de a-mi fi oaspeți. Soția mea e plecată împreună cu copiii în vacanță, iar modesta mea casă vă stă la dispoziție...

„Modesta casă" e un palat în adevăratul sens al cuvântului. Are treisprezece camere și cinci băi, fiind situată în mijlocul unei grădini coborâte din *O mie și una de nopți*, la marginea căreia curge un pârâiaș vesel.

Primim câte o cameră pe același palier și suntem invitați la cină. Colosul trebuie strunit bine de tot. Din fericire, gazda se vede nevoită să ne lase singuri, pentru a-l căuta pe general. Cele două servitoare, îmbrăcate în sariuri cusute în fir de argint, nu

pregetă să ne ofere mâncăruri tradiționale. Ne privesc cu respect, și zâmbetele lor sunt mai calde ca niște zile de vară.

– Gata, nu mai încape! îngaimă Fijianul, răsturnându-se pe spate, ca o gânganie în vizită de lucru la maternitate.

– De-aia arăți ca un sifilitic, căruia nu-i ajută nici un tratament, urlă Colosul, cu gura plină. Pentru că mănânci cât o vrabie…

– Ar trebui să fii mai politicos, îi atrag eu atenția. Nu uita că nu ești decât un pârlit de șofer, care slujește doi cunoscuți magnați americani. Putem oricând să te concediem…

– Puteți oricând să mă pupați în cur, dar numai după ce aveți aprobarea și așteptați în ordinea stabilită de mine. Nu-i așa, frumoaso!?

Slujnicuța, care nu are mai mult de șaisprezece ani, zâmbește și se înclină. Nu cunoaște o boabă engleză, dar e fericită că domnii o bagă în seamă. Ne toarnă în paharele de cristal și mai trage o temenea.

– Îmi plac pakistanezele, se destăinuie Colosul. Singurul lucru care mă nedumerește este la ce le folosește punctul ăla negru de pe frunte!?

– Dacă vrei s-o ai, bag eu la fraiereală, o apeși acolo de trei ori la rând, și ea pricepe și te învață cele mai sofisticate tehnici orientale în domeniu. Te poartă prin toată Kama-Sutra…

Când apare, Ali e tot numai un zâmbet.

– Generalul Khan vă primește mâine la punctul de comandă, ne anunță el.

– Perfect! Ești un om de bază, zice Fijianul, bătându-l pe umeri. Mă bucur că am luat hotărârea să-ți mărim salariul.

Ne retragem în iatacurile noastre. După o masă copioasă, nu mai trebuie să chemi somnul.

A doua zi, fix la ora opt, ne îmbarcăm în Land-Roverul închiriat și pornim pe drumul indicat. Ajungem în mai puțin de două ore, datorită stilului de condus al Colosului. Când coborâm, putem fi asemuiți cu niște astronauți reveniți pe Pământ după zeci de ani petrecuți în spațiu.

– Fir-ai al dracului de țăcănit! icnește Fijianul, cu năduf, deși abia își mai poate descleșta fălcile. Mă întreb cum de-ai putut

trece prin toate controalele medicale. Trebuia să fii păstrat la laboratorul de psihopatologie.

– Măcar să-l fi împăiat, plusez eu, încercând fără succes să-mi repun oasele în ordinea lor firească.

Singurul fără griji și fără probleme e Colosul, care dă roată mașinii, de parcă ar vrea s-o cumpere.

– E un automobil strașnic. Nu m-aș fi așteptat ca englezii să producă așa ceva, la cât de nătângi sunt...

Ne întâmpină un sergent în uniformă de luptă care, după ce execută un salut impecabil, ne anunță că generalul ne așteaptă.

Khan ne primește într-o sală pavoazată cu hărți și fotografii înfățișând tehnică militară. După introducerea de rigoare, se intră direct în problemă.

– Domnule general, avem două propuneri extrem de interesante, preia Fijianul frâiele. Prima se referă la un minilansator de rachete dotat cu lunetă. Este botezat SAT L-4. Imaginați-vă, domnule general, o pușcă obișnuită, cu lunetă, care, în loc de încărcător, are un proiectil de forma unei torpile, dar cu dimensiunile unui cartuș de vânătoare. Luneta este legată la un calculator, conectat la rândul lui la un satelit de observație. Să spunem că vreți să anihilați o persoană care... bun, vă stânjenește în planurile dumneavoastră. Persoana, firește, este păzită de o gardă personală de anvergură. Trăgătorul care va mânui SAT L-4 se poate situa însă, față de personaj, la distanță de patru kilometri! Deci nedepistat de garda de corp, cu condiția să se afle pe o înălțime, așadar, să aibă linie directă, vizibilă pe obiectiv. Pe calculator apar automat, via satelit, coordonatele obiectivului și ale minirachetei. Datele sunt transmise lunetei care, după percutare, va ghida proiectilul printr-un fascicul laser. Impactul e de puterea unei grenade antitanc, iar marja de eroare în atingerea țintei, de la patru mii de metri, este zero.

Fijianul termină ce are de spus și se așază liniștit, aprinzându-și o țigară. Generalul își mângâie bărbuța ondulată, fără să scoată nici un cuvânt. Pe buze îi mijește un surâs incert. Se servește cu o ceașcă de cafea, făcându-ne semn să îndrăznim și noi. Scoate o sticlă de whisky și patru păhărele dintr-un bufet

mascat. Toarnă cu grijă şi adaugă gheaţă dintr-un bol de aluminiu. Gustă, fără să ţină vreun toast, şi tot prin semne ne lămureşte că-l putem imita.

Deschide dictafonul şi-i ordonă aghiotantului să nu fie deranjat de nimeni. Apoi îşi aprinde o pipă, care emană un parfum năucitor, şi se hotărăşte, în sfârşit, să vorbească:

– Arma despre care pomeniţi mă interesează. Este în stadiu experimental?

– Exact, confirmă Fijianul. Unul dintre specimene poate fi însă aici, în cel mai scurt timp.

– În caz că accept, în cât timp puteţi începe producţia de serie?

– „De serie" e cam mult spus, face Fijianul. Pentru început, să spunem că puteţi avea, în trei-patru luni, primele cinci bucăţi.

Generalul muşcă gânditor din muştiucul pipei şi-şi mângâie din nou bărbuţa, de parcă acolo s-ar afla decizia pe care trebuie s-o ia. Mai toarnă o porţie de licoare şi trece la cele sfinte:

– Presupun că şi costul unei asemenea arme este destul de ridicat!

– Nu mai scump decât un bombardier, arunc eu, sigur pe mine.

Khan izbucneşte în râs şi îşi scutură pipa într-o scrumieră uriaşă, din lemn sculptat.

– Evident, n-o să vă luăm bani. Ştiu câtă nevoie aveţi de lichidităţi. Lucrăm ca şi până acum, în condiţii de troc.

– Diamante? se arată cunoscător generalul.

– Diamante.

– Nu mi-aţi răspuns la întrebare. La ce preţ se ridică?

– A fost o întrebare retorică. Abia acum întrebaţi direct, zice Fijianul, cu un rânjet. O să vă cer permisiunea să nu vă dezvălui încă preţul care, pentru dumneavoastră, va fi întotdeauna sub valoare. Iată ce vă propun: în două zile vom primi un exemplar din SAT L-4. Îl testăm într-unul dintre poligoane şi vedem ce poate. Dacă sunteţi mulţumit şi vă menţineţi cererea, discutăm. Tot ce vă rugăm este să păstraţi confidenţialitatea.

– Aveţi cuvântul meu de ofiţer al armatei pakistaneze, zice generalul, demn, ducându-şi o mână la inimă.

– Nu mă îndoiesc de onoarea dumneavoastră, domnule general.

– Atunci... peste două zile!

Umple iarăşi păhăruţele şi de astă dată ciocneşte cu fiecare în parte. Îşi şterge mustăcioara cu o batistuţă, care ar fi stat mai bine în poşeta unei dame, şi-l pironeşte pe Fijian cu o privire de vameş informat.

– Până acum, aşadar, am vorbit despre *prima* propunere.

– Aşa este, face Fijianul, râzând. Cea de-a doua armă este una mult mai sofisticată şi se pretează numai la acţiuni de război. În mare, acţionează pe acelaşi principiu cu prima. Un calculator dotat cu o cameră de luat vederi conectată la satelit, dar şi la bazele de rachete existente la sol, în apă sau în aer. Să spunem că vreţi să distrugeţi obiectivul inamic X. Calculatorul îl încadrează în imagine, prin intermediul camerei de luat vederi, şi cere coordonatele de la satelit. Simultan, vor apărea pe ecran coordonatele celei mai apropiate baze de rachete. Suprapunerea datelor primite, până la identificare, coincide cu declanşarea automată a forţei de distrugere. În subsidiar, un covor de „rachete-iepure" vor oferi protecţie împotriva atacurilor antiaeriene. Pentru manipulare este nevoie de un singur om!

Generalul îşi dă ochii peste cap şi zice cu voce tremurândă:

– Este posibil aşa ceva?

– Orice este posibil în era noastră. Trebuie să precizez însă că, deocamdată, nu a fost depăşită faza teoretică. Mai sunt multe detalii de pus la punct, dar preconizăm ca în maximum patru ani să avem primul exemplar. Licitaţia însă poate porni de-acum...

– Sunt copleşit, domnilor, recunoaşte generalul. Ca ofiţer, sunt interesat în cel mai înalt grad de aceste arme. Desigur, decizia definitivă nu o poate lua decât şeful statului. Dar, până acolo, aşa cum aţi spus, trebuie să mai treacă multă apă pe Indus[1].

– Apa trece, armele rămân! o fac eu pe spiritualul.

[1] Fluviu în Pakistan (n. tr.).

Însă generalul e prea ocupat ca să mă ia în seamă. Îl apucă pe Fijian de un nasture, pe care prinde să-l învârtească.

– *Dear sir*, ne vom revedea peste două zile, când mi-aţi promis că-mi veţi prezenta SAT L-4. Îl voi invita la demonstraţie şi pe ministrul Apărării. Arma va fi mânuită de cei mai buni ofiţeri ai mei, sub directa voastră îndrumare. Cereţi-mi orice şi veţi avea tot sprijinul meu.

– Sunteţi deosebit de amabil, punctează Fijianul, schiţând un zâmbet şi încercând să-şi facă scăpat nasturele. Singura rugăminte este să avem culoarele aeriene libere, pentru avionul care va transporta arma.

– Le veţi avea!

Salută şi face stânga-mprejur. Colosul profită de intermezzo şi duce sticla la gură, golind-o în câteva secunde.

– Nici în mormânt n-o să te saturi, îi prevesteşte Fijianul.

– Vezi-ţi de ficatul tău, îl gratulează uriaşul. Fă un transplant de hemoroizi, că au ruginit şi o să-ţi atace creierul.

Acelaşi sergent care ne-a întâmpinat ne conduce până la maşină şi-şi ia un călduros rămas-bun, de parcă s-ar despărţi de fraţii lui mai mari. Ne îmbarcăm şi-l salutăm încă o dată, în clipa în care ne dăm seama, Fijianul şi cu mine, că la volan se află tot Colosul. Dar e prea târziu. În nici zece secunde, Land-Roverul atinge suta.

Jumbo-Jetul aterizează la ora fixată pe pista principală a aeroportului militar situat în apropierea Peshawarului. Aeroportul e înţesat de forţe de securitate. Câteva blindate uşoare şi transportoare militare înconjoară tot perimetrul. Două elicoptere Puma patrulează fără încetare. Trapa avionului se deschide, şi e scos din interior un conteiner sigilat pe toate părţile. Un camion Ford, de 30 de tone, trage în spate, şi conteinerul este depus cu grijă pe platformă.

Fordul e încadrat de patru maşini ale Poliţiei şi trei blindate. Convoiul se îndreaptă spre câmpul de tragere, unde SAT L-4 va fi montat şi experimentat.

Ne aflăm împreună cu generalul Khan într-unul dintre blindate și-l putem observa arzând de nerăbdare să vadă arma. Va trebui, totuși, să mai aștepte. Testul este prevăzut pentru a doua zi, când la demonstrație va participa și ministrul Apărării.

Suntem invitați la club, și generalul, foarte generos, comandă o sticlă de gin și o butelcă de apă tonică.

– Pentru „Regina Nopții", cum am botezat minunea!

Ciocnim și gustăm din platoul cu gustări pe care ni l-a pus în față un chelner ciupit de vărsat.

– I-am transmis ministrului că vom avea exclusivitate pentru „Regină"!

– Doar trei ani, precizează Fijianul. Numai trei ani. Nu ne putem permite mai mult...

– Abia aștept ziua de mâine, revine Khan. Sunt ca un copil în așteptarea darurilor de Crăciun!

Își mai toarnă în paharul pântecos și adaugă apă tonică. Ochii încep să-i lucească, în parte din cauza ginului, în parte din cauza surescitării.

– O să am o noapte grea, ne împărtășește el. Fără un pic de gin, ar însemna să nu închid o pleoapă.

– Există și alte metode, se bagă Colosul în vorbă, fără să fie invitat. O femeiușcă meserișă poate face treaba într-o jumătate de oră.

– Noi suntem musulmani, zice Khan, ridicând un deget.

– Și băutura? scapă Fijianul.

– Acum sărbătorim! o drege generalul.

Nu mai insistăm, pentru că, oricum, ne interesează prea puțin viața personală a musulmanilor.

Spre miezul nopții, după ce a mai comandat o sticlă, generalul își ia rămas-bun și o tunde, căutând să-și păstreze echilibrul. Lucru care, în pofida așteptărilor, îi reușește destul de bine.

Mai cerem un platou cu sărături și legume și o virăm pe bere neagră. În club mai sunt ocupate doar două mese. La una beau, tot bere, cinci ofițeri în uniforma armatei pakistaneze, iar la cealaltă, cinci bărboși, cu turbane și cămăși lungi, încinse cu brâie țesute

într-o multitudine de culori. Cei din urmă se servesc dintr-o ulcică de lut, unde bănuim că-și face veacul băutura lor tradițională.

– Mă duc să mă culc, ne anunță Fijianul, după ce-și golește porția de bere. Ar fi mai bine să mă urmați. Mâine trebuie să fim în picioare devreme, să ne pregătim pentru circ.

– Nu ne confunda cu tine, grohăie Colosul. Ia-ți vitaminele, pune-ți scufia și nu uita de vată în urechi. Învelește-te bine și gândește-te la mămițica ta, când te legăna pe genunchi și-ți îngâna cântecele de leagăn. Toate acestea, evident, după ce ți-ai făcut rugăciunea.

Fijianul se ridică și face câteva mișcări de dezmorțire. O ia agale spre spațiul de odihnă, nu înainte de a ne zâmbi enigmatic. Colosul descifrează după o vreme zâmbetul lunganului.

– Ăsta a uitat să-și plătească partea! Viermele! Generalul ne-a făcut cinste numai cu ginul.

Suntem gata s-o luăm pe urmele lui, pentru a ne recupera partea de bani, dar vociferările venite de la masa turbanelor ne fac să renunțăm la intenția inițiale. Ciulim urechile, fără a da semne că ne-ar interesa disputa. Cei cinci vorbesc aproape în același timp și nu în *urdu*[1], cum ar fi de așteptat, ci într-un dialect berber.

Cel cu turban cafeniu caută să-i potolească pe ceilalți patru, care, fără îndoială, au cam dat-o pe ulei.

– Mai lasă-ne, *habibi*, îl contrează unul dintre turbanele albe. Suntem între noi. Și, pe urmă, ăștia nu înțeleg o boabă din limba noastră.

– Așa le-am făcut, turuie un alt turban alb, continuând discuția și imitând pușca-mitralieră. Prrrrrrrr! Trrrrrrrr! Au căzut ca muștele!

– E cea mai rapidă acțiune la care am participat vreodată! Și cea mai eficientă. Cinci minute! se bagă și al treilea turban.

– Nu e nevoie să facem o conferință de presă pe tema asta, încearcă din nou turbanul cafeniu să-i potolească. Oricum, nu văd cât a fost de eficientă, de vă lăudați atât. Trebuia să-i găbjiți pe evrei, iar voi ați tras în niște greci!

[1] Limba oficială, alături de engleză, în Pakistan (n. tr.).

– Ce contează? zice primul turban alb. Data viitoare o să-l luăm în colimator și pe jidani. Se întoarce spre bar și o dă pe engleză: Hei, stăpân al petrecerilor noastre, fii bun și mai trimite-ne un ulcior! Frații mei sunt mai însetați decât deșertul...

– Ora închiderii, se pronunță acru barmanul, începând să pună scaunele pe mese.

– Așa se numește băutura asta? face nedumerit al doilea turban. Fie și „Ora închiderii", deși e un nume ciudat. Să mai vină un rând.

– Nu mai servim, dă înainte barmanul, fără să-i privească. Ordinul comandantului: După ora douăsprezece, localul se închide!

Ofițerii pakistanezi pricep aluzia și, după ce achită consumația, ies în șir indian. Îi imităm și ne ridicăm, la rândul nostru, cât se poate de disciplinați. Mă sprijin de brațul Colosului, care se preface și el a fi machit. Zâmbește ca boul și clămpăne vrute și nevrute despre calitățile unor domnișoare pe care le cunoscuse în vremea din urmă.

Ajunși afară, tragem adânc aer în piept și dispărem în spatele unor copaci. În club, vociferările capătă cote tot mai înalte. Ar fi nasol să intervină tocmai acum Poliția Militară și să-i ducă pe scandalagii la mititica. Turbanele sunt mai mult ca sigur tipii pe care-i căutăm. Norocul chiorului!

Din spate răzbate un fâșâit, și mă întorc fulgerător cu pistolul pregătit. E Colosul, care-și face nevoile, stropind un mesteacăn aflat la distanță de doi metri. Nu apuc să-l apostrofez. Se deschide ușa clubului, și cele cinci turbane ies în pas de front, ținând în brațe butelcuța comandată. Din prag, barmanul le urează drum bun și odihnă plăcută, într-un limbaj de care s-ar rușina și un bătrân lup de mare naufragiat pe o pluta.

Îi urmărim, ținând drumul prin tufișuri și boschete. Luna e de partea noastră. Și-a găsit un norișor și trage un pui de somn. Nu trece mult și ajungem în campingul unde sunt cazate turbanele. Reperăm cortul în care dispar unul câte unul și fixăm câteva puncte de recunoaștere.

Pana la palatul lui Ali, mai mult zburăm. Gazda nu s-a culcat încă, fiind îngrijorată de soarta noastră. Îi urăm noapte bună și urcăm la etaj.

În iatacul lui, Fijianul doarme pe spate și sforăie în triluri. Colosul, care nu are nimic comun cu gentilețea, îl apasă pe Fijian pe nas și-l strânge cu hotărâre. Lunganul sare în capul oaselor și, în mod reflex, îl mușcă pe Colos de mână. În clipa următoare încep să se încaiere, făcând patul zob. Caut să-i despart, dar singurul lucru pe care-l reușesc este să capăt un picior în burtă, care mă proiectează peste o bibliotecă înțesată de cărți.

Zarva îl trezește pe Ali, care își face apariția în pragul ușii. Îmbrăcat în cămeșoiul lui alb, lung până în pământ, pare o stafie deranjată din somnul ei de sute de ani, de niște copii obraznici.

Lucrurile se lămuresc și reintrăm în normal, asigurând-o pe gazdă că nu a fost decât un joc prietenesc, pe care-l jucăm întotdeauna înainte de culcare, pentru a avea un somn adânc și odihnitor. Rămași singuri, facem inventarul. Fijianul are nasul rupt, Colosul sângerează din plin, iar eu am o zdrelitură la arcadă. Trecem la subiect, și răfuiala este uitată.

– Ne trebuie un plan stabilit până în cel mai mic detaliu, deschide Fijianul ședința de lucru. Sigur e faptul că va trebui să acționăm în noaptea asta, cât îi avem în mână.

– Plus că sunt ghiftuiți de băutură, adaug eu.

– Bine. Să spunem că reușim să le înfigem câte un glonț în ceafă. Se pun două probleme: unde-i ducem și ce facem când, mâine dimineață, se va observa lipsa lor.

Mai sunt doar două ore până se luminează de ziuă, dar planul este gata. Dușul fierbinte și cafeaua tare ne alungă somnul pentru multă vreme. Gândul la suta de mii de dolari ne dă aripi.

Cobor precaut în salon și scot din vitrină uniforma de căpitan al armatei pakistaneze, pe care Ali, trecut în rezervă, o ține la mare preț. A expus-o alături de livret și de niște decorații. Uniforma mă cam strânge la subsuori, dar măsură mai mare nu există acum. Împingem jeepul pakistanezului la vreo două sute de metri de o casă, unde am curajul să pornesc motorul. Îmi fac cruce cu limba și pornim la drum.

Campingul e cufundat în liniște. Reperez cortul și intru cu mișcări de felină. Cei cinci bărboși dorm îmbrăcați, pe paturile pliante, și sforăie de le flutură bărbile. Trebuie să muncesc serios pentru a-i aduce la realitate. Sunt aiuriți și cheauni. Mă blestemă, abia mișcându-și limbile cleioase. N-am încotro și le fac cunoștință cu carafa plină cu apă rece.

Îşi revin şi le arăt un document, care este o scrisoare găsită în vitrină. E prea întuneric și ochii le plutesc în alcool, așa că nu risc nimic. Turui despre o misiune urgentă, comandată de însuși Marele Comandant Abdul. Numele îi electrizează și-i trezește mai repede decât ar fi făcut-o cea mai bună cafea braziliană. Se înghesuie în jeep și o luăm din loc. Colosul și Fijianul ne așteaptă pe traseu.

La mijlocul unei păduríci, fac mașina să tușească și o împotmolesc. Camarazii mei apar din întuneric și împrăștie gazul paralizant din buteliile cilindrice. Turbanul cafeniu are o altă soartă. Pentru noi, nu reprezintă nimic, așa că n-are rost să ne complicăm cu el. Colosul îl articulează pe tăcute și sapă o groapă potrivită, mai repede decât o familie de cârtițe. Aruncă pământul la loc și-l bătătorește, acoperind mormântul cu frunze și crengi rupte. Uriașul e într-adevăr un fenomen. Totul a durat doar zece minute.

Ne bulucim în mașină și, deși suntem șapte inși, jeepul nu face nazuri. Merg cu luminile stinse și opresc doar în spatele clădirii unde sunt cazați membrii echipajului care a pilotat Jumbo-Jetul. Băieții sunt de gașcă, la fel ca orice alt echipaj care zboară sub culorile Statelor Unite. Ne împrumută uniformele, dându-ne o mână de ajutor la travestirea turbanelor. Nu uită să le pună pe nas ochelari negri. În vremea asta, Fijianul le rade bărbile și mustățile, dovedind reale aptitudini de frizer.

Americanii dau la iveală două sticle de whisky Johnny Walker și un pachet de Camel. Când e vorba de distracție, somnul nu-și mai are rostul.

Colosul face gargară cu licoarea și le spune GI-urilor bancuri porcoase. Misiunea mea urmează după ce o termină ei pe-a lor. Îi cară pe afghani unul câte unul la jeep și-i așează în poziții cât mai firești.

Fijianul se întoarce spre americanii îmbrăcați doar în izmene și maiouri și-i instruiește ca un tată:

– Intrați pe aeroport prin partea nordică. E terenul cel mai propice. Vă dați cu noroi din cap până în picioare și deveniți șerpi. Paza e destul de subțire și, mai mult ca sigur, la ora asta santinelele își iau porția de moțăială...

Sar în jeep și o iau din loc, în timp ce Colosul și Fijianul se retrag în palatul lui Ali. La poarta aeroportului, opresc în dreptul postului de control. Soldatul pakistanez dă ocol jeepului, în timp ce eu turui fără oprire:

– Verificarea tehnică a avionului pentru decolarea de mâine... Facem chestia asta de fiecare dată. Prea multe atentate s-au produs în ultimul timp. Acum două zile, niște camarazi de-ai noștri au decolat fără să se asigure de pe un aeroport din Arabia Saudită și, peste câteva minute, aparatul a explodat în aer. Teroriștii au început să-și facă de cap...

Îi arunc două pachete care înseamnă mai mult decât orice parolă. Soldatul le miroase, îmi arată dinții lui albi, apoi ridică bariera și mă lasă să trec.

Parchez în dreptul Jumbo-Jetului. Americanii sunt acolo și deschid trapa avionului. Îi legăm pe „afghani" mai dihai decât niște baloturi de paie, le înfundăm gurile cu cârpe murdare de ulei, după care-i îngrămădim în compartimentul destinat parașutelor de desant. Aviatorii se șterg de noroi și își iau uniformele în primire.

Începe să se lumineze de ziuă, dar nu simțim nici o oboseală. Aprindem țigările și glumim de parcă am fi la o șuetă amicală.

La „sediu", ne luăm rămas-bun, iar eu intru în camera mea, unde mă așteaptă Colosul și Fijianul. Pentru noi trei, greul abia începe. Dacă scăpăm neîmpușcați, atunci cu siguranță că ne-am născut în zodia Porcului.

Ora zece. Pe estrada amenajată pe un deluşor, se adunase toată lumea bună, în frunte cu ministrul Apărării. Lipsește doar generalul Khan.

Ne prefacem că lucrăm la ultimele retușuri și privim către ținta aflată la vreo trei kilometri, sub forma unui reflector cu lumină roșie.

Pe drumul ce urcă spre delușor se ridică un norișor de praf și, peste câteva minute, oprește în dreptul estradei un jeep din care sare generalul. E furios nevoie mare. Îi raportează ministrului Apărării despre lipsa la apel a unui comando de voluntari.

– Sunt o gloată de nedisciplinați, conchide ministrul, scârbit, dar avem nevoie de ei. S-or fi îmbătat și zac printr-un șanț.

E timpul să-i dăm drumul la distracție, când Fijianul se apropie de estradă, mai negru decât un cazan de smoală. Blestemă și-și smulge părul din cap, aruncând cele mai groaznice invective.

– Ce s-a întâmplat? întreabă ministrul, întorcându-se spre el.

Fijianul continuă circul și bolborosește, înjurând la fiecare două cuvinte:

– Dobitocii ăia, dar-ar toate bolile în capul lor! Le-am spus de o mie de ori ce au de făcut! Vedea-i-aș spânzurați de picioare! O să-i omor pe toți cu mâinile mele! O să le scot ochii!

– Vorbește odată, omule! se stropșește generalul.

– Cretinii care au trimis conteinerul! Au uitat să-mi pună lada cu închizătorul! În zece ani de slujbă nu mi s-a întâmplat așa ceva! O să-i aduc în fața plutonului de execuție pentru sabotaj!

O liniște rău-prevestitoare se întinde peste toată adunarea. Ministrul stinge trabucul cu vârful cizmei și întreabă calm:

– Adică, demonstrația nu va avea loc?

– Vă repet, domnule ministru, lada cu închizătorul nu a fost încărcată. Nu știu cum a putut să se întâmple. Și dacă nu le-aș fi spus că e ambalată separat de conteiner…

Acu-i acu'! În orice moment poate să se dea ordin să fim lichidați. Ministrul mai cugetă preț de un minut și se ridică fără o vorbă. Se îndreaptă țeapăn către mașină, însoțit de alaiul cu care venise, și dispare în cea mai mare viteză.

Generalul Khan nu-și revine tot atât de repede. Dacă scapă acum de un atac de apoplexie, înseamnă că are o tensiune de astronaut.

– Ce vrea să însemne asta? murmură el, fără să se miște.

– Domnule general, zice Fijianul topit, nici nu știu cum să mă scuz. De fapt, nu încap nici un fel de scuze. E o situație în care... Niciodată nu mi s-a mai întâmplat așa ceva!

Khan își pipăie, neliniștit, tocul pistolului, iar noi ne facem ultima rugăciune. Dar nu scoate păcănitoarea. Își duce mâinile la spate și se plimbă gârbovit încolo și-ncoace, târâindu-și încălțările. Îi face un semn aghiotantului, care se grăbește să-i toarne un pahar de șampanie pregătită pentru sărbătorirea evenimentului.

Repetă gestul de încă două ori, dovedind reale calități de paharnic. Băutura îndepărtează pentru un timp uraganul, care stă totuși să explodeze.

– Vă bateți joc de mine? murmură din nou generalul, fără să ne privească.

– Cum am putea, domnule general? În primul rând că e vorba de banii noștri, de reputația noastră! Nenorociții ăia de la...

– Nu mă interesează! urlă Khan, dând frâu liber nervilor. Ar trebui să ordon să fiți decapitați acum! Pe loc! Mai face o plimbărică, umplându-se de praf, și-și apropie fața la doi milimetri de cea a Fijianului. Aveți exact patruzeci și opt de ore, scrâșnește el din toate măselele. Patruzeci și opt de ore pentru a aduce și ce mai e de adus. Dacă nu...

Renunță să-și continue ideea. E clar pentru toată lumea ce se va întâmpla „dacă nu..."

– Patruzeci și opt de ore! mai strigă el, îndepărtându-se fără să salute.

E gata să se împiedice de aghiotant, căruia îi face vânt de pe estradă.

Ne abținem cu greu să nu urlăm și să dansăm de bucurie. Încă o dată, Satana i-a tras-o Bunului Dumnezeu!

Părăsim celebrul SAT L-4, care e de fapt o machetă fără nici o valoare, și o zbughim în cea mai mare viteză spre aeroport, uitând să ne mai luăm rămas-bun de la Ali.

Abia când aterizăm pe aeroportul de lângă Cairo și predăm „marfa", ne dezmeticim complet. Suntem plătiți conform înțelegerii, ceea ce stârnește indignarea Colosului:

– Urmaşul lui Timur Lenk nu are nici un drept să se înfrupte şi el. Vom împărţi doar între noi cei o sută de mii de dolari, fiindcă el a stat aici şi a pârţâit pe divan, în timp ce noi eram cu moartea în raniţă.

Iusuf însă are altă părere.

– Ascultă, măi cimpanzeu dresat! Tu crezi că „a fi ostatic" echivalează cu „a face o vizită într-un parc de distracţii"?! Dacă n-aţi fi reuşit şi aţi fi şters-o în ţările calde, eu aş fi atârnat de cel mai înalt palmier!

– Are dreptate, intervine Fijianul, stingând conflictul. Asta a fost înţelegerea şi o s-o respectăm.

Colosul bodogăneşte în continuare, deşi simte că nu are sorţi de izbândă.

– Pe cai! îi îndemn eu, cu voioşie. Îl întâlnim pe Pavlovici la Alexandria. N-am mai călătorit de mult cu iahtul, cu atâta bănet la mine!

KARA' A AL TASEH AL MYYA[1]

1. Spune: *O voi necredincioșilor,*
2. eu nu servesc la ceea ce serviți voi
3. și voi nu sunteți servi la ceea ce servesc eu
4. și eu nu sunt serv la ceea ce serviți voi
5. și voi nu sunteți servi la ceea ce servesc eu.
6. Pentru voi, credința voastră, și pentru mine, credința mea!

[1] Coran 109 (lb. arabă) (n. tr.).

VIII

Privesc pe fereastra de la etajul al zecelea al hotelului *Inter* din Tanger. Este o vreme senină şi pot întrezări luminile Gibraltarului. Dar pentru mine, ajutorul nu mai poate veni de-acolo!

Colosul, Fijianul şi Iusuf au plecat de ieri în direcţii necunoscute. Eu am fost silit să mai rămân o noapte, pentru că avionul care trebuia să-i aducă pe Liana şi pe copil a avut o defecţiune tehnică şi a plecat din Paris cu o întârziere de douăzeci şi patru de ore.

Da, am omis să vă împărtăşesc ceva: hotărârea de a renunţa la mercenariat şi de a mă retrage pe o insulă din Caraibe. Pot să umplu o piscină cu banii câştigaţi. Din Alexandria am vorbit cu colonelul Lazăr[1], pe linia secretă, la care nu apelasem niciodată, rugându-l să-mi facă un ultim serviciu: să-i trimită pe Liana şi pe copil în Tanger.

A fost prima greşeală de neiertat. Mirajul unei vieţi în Paradis, împreună cu singurele fiinţe la care ţineam cu adevărat, mi-a întunecat creierul.

A doua greşeală a fost subestimarea forţei de reacţie a „afghanilor". N-au înghiţit răpirea de la Peshawar şi acum am căzut în cursă. Din păcate, nu singur.

Liana şi fetiţa continuă să doarmă, departe de frământările mele. De aici nu vom mai ieşi. Ştiu că o grămadă de lunetişti sunt plasaţi în jurul hotelului, în timp ce un comando scotoceşte cameră cu cameră. În curând, vor ajunge şi la noi.

[1] Personaj misterios, care apare în *Spaimă şi moarte în Transnistria*, de acelaşi autor, colonel de securitate şi apoi agent al Serviciilor Speciale române, unul dintre recrutorii lui Florin Zamfir (n. tr.).

Deschid valiza și scot pistolul automat. Măcar să-mi vând scump pielea. Dau să-nchid valiza, dar mă opresc. Ochii îmi cad pe săculețul de piele, pe care mi-l făcuse cadou Habad. „Să nu-l deschizi, decât atunci când știi că nu mai e nici o soluție!"

Îl iau cu mâinile tremurânde, ca pe un ou de porțelan. Știu că e o prostie, dar în situații-limită omul se agață și de un fir de pai. Îl deschid cu maximă precauție și scot dinăuntru un ghemotoc de păr aspru și o cutie de chibrituri. E păr de cămilă. Stau cu ghemotocul în mână și abia îmi stăpânesc un râs nervos.

N-am crezut niciodată în magie sau în farmece. Acum sunt nevoit să cred. Dau foc părului de cămilă și-l las într-o scrumieră să ardă mocnit. Un miros straniu se împrăștie în toată camera. Fumul verzui se înalță spre tavan asemenea unui duh coborât din poveștile orientale. Un sughiț spasmodic îmi înlocuiește râsul... O clipă îmi trece prin cap că e vorba de otravă. Cu atât mai bine!

Fumul devine tot mai gros și acoperă ferestrele. Ce naiba e asta?! Mă ridic în picioare și mi se pare că visez! Afară totul e învăluit în întuneric și aparatul de aer condiționat pompează în cameră miros de ars. Nu e de la părul de cămilă. Fumul de afară și câteva limbi de foc mă fac să-mi dau seama că undeva, în hotel, a izbucnit un incendiu.

„Sunt nebuni!" gândesc eu. „Dau foc la un hotel, numai pentru ca să nu au putut să mă descopere!"

O trezesc pe Liana, care nu pricepe despre ce e vorba.

– În baie! Repede! Incendiu! Treceți amândouă în baie. Puneți-vă la gură prosoape ude și culcați-vă pe jos. Fără panică! Nu vă temeți, totul o să fie bine. Mai repede, mai repede. Dă drumul la apă!

Se aud acum sirenele pompierilor. Sun la recepție și o voce caută să mă liniștească:

– A izbucnit un incendiu la etajul al optulea, dar nu vă faceți griji. Situația e sub control. Așteptați în cameră. Nu ieșiți pe culoar. Scările și liftul sunt impracticabile. În scurt timp, veți fi salvați!

Fumul începe să intre în cameră. Dau drumul la ventilator și mă culc pe covor. Lumânare la capul mortului! Când îmi zic că

totul s-a terminat, ferestrele zboară în sute de cioburi și doi pompieri îmbrăcați în haine de azbest se năpustesc înăuntru unul după celălalt.

– Unde sunt femeia și copilul? urlă primul.

„Ei sunt" îmi trece prin cap. „Niște pompieri nu au cum să știe de Liana și de copil!" Armez pistolul, dar nu apuc să percutez. O lovitură la carotidă mă trimite în lumea viselor.

E gata!

Deschid ochii. Sunt culcat pe un pat imens, într-o încăpere mobilată cu tot ce e nevoie. Mă ridic încet și mă îndrept spre fereastră. O plajă imensă, străjuită de palmieri și de cocotieri, dă spre ocean. La aproape două sute de metri, ieșite parcă din spuma valurilor, Liana și fetița aleargă pe nisipul alb-gălbui.

Ce naiba caut eu în Paradis?! Locul meu e în Iad. Sau așa arată Iadul?!

Ușa cu geam se deschide cu un zgomot imperceptibil și în încăpere intră un tip la vreo treizeci de ani, în șort și bluză colorată, cu mânecă scurtă. Nu seamănă cu Sfântul Petru, dar nici cu Aghiuță. Zâmbește și, fără un cuvânt, scoate din bufet o sticlă de votcă Smirnoff. Toarnă și deschide un pachet de Camel.

– Bine ai venit de pe tărâmul de dincolo! zice el, ridicând paharul.

– Nu e ăsta? întreb eu curios.

– Într-un fel, da! Numele meu este Cliff Scott. Lucrez pentru CIA. Îmi cer scuze pentru felul grosolan în care am fost nevoit să te salvez, dar diversiunea cu incendiul de la *Inter* era singura viabilă. „Afghanii" mai aveau un pic și ar fi ajuns la tine.

Îmi pun gândurile în ordine și mai aprind o țigară.

– Unde suntem?

– Santa Monica. O insulă din Caraibe, care ține de Barbados. Casa și bucata asta de plajă îți aparțin. *Private property*, exact ce ți-ai dorit. Apropo, le ești dator celor de la CIA, care au scos fondurile: trei sute de mii de dolari. Nu e prea mult, nu-i așa, pentru o casă cu opt camere, grădină, piscină, totul gata mobilat?!

Nuuuu, e un vis!

– De unde știți voi de toate astea?

– Maiorul Pavlovici și colonelul Lazăr. Nu sunt oamenii noștri, stai liniștit. Să spunem că e vorba de …un parteneriat.

– Ca să fiu sincer, preferam un loc despre care să știu numai eu.

– Patru oameni cunosc locul acesta. Directorul CIA, maiorul Pavlovici, colonelul Lazăr și cu mine. Oficial, tu și ceilalți camarazi ați fost uciși de „afghani".

După o pauză, trec la afaceri.

– Hai, Cliff, bagă gaz. Ai uitat să vorbești despre recunoștința pe care trebuie s-o arăt, pam-pam... pam-pam…

Râde și-mi arată o dantură perfectă.

– Să nu-i spunem așa, prea seamănă a notă de plată. Știi, tu și ceilalți trei trebuie să stați ascunși o vreme. Doar noi vă putem asigura protecția. Până când vă uită „afghanii"…

– Sunt convins că v-ați gândit și unde!

– Bineînțeles. Unde ar putea fi cea mai bună ascunzătoare, dacă nu…

– Dacă nu… unde?

– Dacă nu în cuibul dușmanilor!

Mai scot o țigară din pachetul de Camel lăsat pe măsuță, fără să-i cer voie, și o aprind. Trag adânc fumul în piept și-i dau drumul pe nări.

– Zii așa, parteneriat! Adică, să lucrăm pentru voi!

– Ei da, e vorba de un contract. Unul mic.

– Ceilalți ce-au spus?

– L-au semnat deja.

– Și dacă nu sunt interesat în parteneriatul vostru?

– Regret, dar trebuie să uiți o vreme cuvântul ăsta.

– Care?

– „Dacă"…

– Asta e tot ce ai de spus?

– Mandatul meu se oprește aici. Tot ce pot să-ți comunic e că veți fi recrutați de o organizație teroristă internațională. Una care, în scurt timp, va ajunge să se doteze cu armament nuclear. Pentru omenire, ar fi sfârșitul.

– Dumnezeule, zic eu, punându-mi mâinile în cap. Dar de ce NOI? De ce mereu NOI?

Cliff se ridică și se pregătește să decoleze.

– Vacanță plăcută, Florine! Mi-a părut bine să te cunosc. O lună e numai a ta. Și nu uita de cei trei sute de mii de dolari. Ți-am lăsat pe masă numărul de cont. Zâmbește și, înainte să iasă, mai adaugă: Ah, da! M-ai întrebat de ce voi?!

Mă uit la el, așteptând răspunsul care mi-ar lămuri multe lucruri.

Cliff deschide ușa și dezleagă misterul:

– DE-AIA!!!